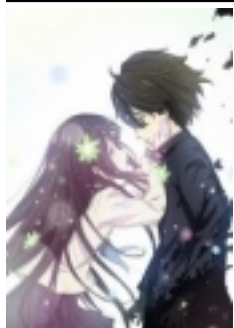

Giấc Mơ Tuổi Trẻ

Contents

Giấc Mơ Tuổi Trẻ	1
1. Chương 1: Trở Về	2
2. Chương 2: Gặp Lại	6
3. Chương 3: Đám Cưới	12
4. Chương 4: Trong Vô Thức, Tôi Lùi Lại Một Bước	14
5. Chương 5: Gần Trong Gang Tắc	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7: Đá Ngọc	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9: Dưa Ngọc	30
10. Chương 10: Người Quen Cũ	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12: Hồ Sói Rình Rập	39
13. Chương 13	44
14. Chương 14: Ngoại Truyện 1	49
15. Chương 15: Oan Gia Ngõ Hẻm Chật Hẹp	59
16. Chương 16	64
17. Chương 17: Hồ Bị Thương Vẫn Là Hồ Ăn Thịt	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19: Không Lùi Bước	78
20. Chương 20: Ngoại Truyện 2	87
21. Chương 21: Ngoại Truyện 3	98

Giấc Mơ Tuổi Trẻ

Giới thiệu

Truyện Làm người ai mà không từng mơ ước, nhưng lại có mấy ai đạt thành? Thuở học trò hồn nhiên

1. Chương 1: Trở Về

Tân Sơn Nhất, 2pm, mùa hè 2021, Tôi, 28 tuổi.

Sài Gòn mùa hè có gì nổi bật? Xin thưa, nắng nung chảo mỡ chính là đặc điểm nổi bật nhất khi nhắc tới mùa hè ở Sài Gòn. Ngoài nắng còn có, ồm, mưa nắng mang theo độ ẩm cao khiến mồ hôi nhễ nhại, khắp người bức rức... Nói chung là, cực kì khó chịu. Với một du khách mà nói, mùa hè ở Sài Gòn, thật sự không thích hợp để làm một chuyến du lịch, cùng lắm thì tốn tiền vé về đây để rang mỡ giảm béo. Còn với Việt Kiều hồi hương như tôi mà nói, mùa hè Sài Gòn chưa bao giờ buồn chán. Mùa hè năm nay vẫn như mười ba năm về trước, ngày hôm nay, cũng giống như mười ba năm về trước.

Vừa ra cổng kiểm soát, tẩm mình vào cái nóng ẩm nực mùi người và tiếng ồn, tôi như sống lại cái thuở mười sáu năm ấy. Bên tai lại lạnh lạnh giọng thơ Nguyễn Sa,

‘Nắng Sài Gòn, anh đi mà chột mát

Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông...’

Ừ, quả thật chỉ hợp khung chữ ‘nắng,’ vì cảm xúc của tôi lúc này ngoài chữ ‘nóng’ thì không còn kê để nhét vào chữ ‘mát.’ Ừ, có lẽ, vì tôi còn chưa thấy ‘áo lụa Hà Đông’ của mình ở đâu cả.

“Chị! Bên này! Tụi em ở bên này nè!” có nhiều người đứng ngoài vòng rào hò reo vui sướng, nhưng cái giọng lạnh lạnh trong trẻo đó là lọt vào tai tôi. Mấy tiếng í ới còn lại chỉ là tạp âm, bởi vì nghe không ra mà.

Tôi đẩy xe hành lý về phía cô gái có đầu tóc đỏ hoe, búi cao củ hành. Cậu trai trẻ đứng bên cạnh cô nhóc lập tức tiến tới, đưa tay đón lấy xe đẩy và túi xách của tôi, để tôi và cô nhóc hành củ có thể thoải mái lấy đà lao vào nhau hự hự thật đã. Cái màn chào hỏi đã man này là từ lần trước cách đây năm năm khi tôi trở về Mỹ, cả bọn đã hẹn nhau khi gặp mặt nhất định phải diễn màn này. Nói thật, khi đó vì cao hứng quá, nên tôi đã quên độ mỏng của thân mình, bây giờ mới biết tai hại dường nào. Nếu không có cái hàng chắn đỡ thân, chắc cả hai đứa điên đã ngã ngựa ra giữa lối đi mặc người chà đạp.

“Lung! Lung! Cái lưng của chị!” tôi nghe tiếng mình ré lên, kèm với tiếng da thịt đụng kim loại, hai thứ này thật sự không thể đem ra chọi nhau được nha.

Con nhóc củ hành buông tôi ra, rồi đảo cặp mắt hạnh một lượt khắp người tôi, cười gian tráo đến mức cậu em rể tương lai của tôi cũng phải ngượng ngùng. Nhìn đã mắt, cười đã miệng, nó mới chớp mắt đỏ mắt bắt đầu huyền thuyên, “Chị nha, về mà không báo, em còn tưởng chị không về! Hên sao Cô Tư gọi về cho ba em, mới biết chị lên máy bay rồi, giờ giấc cũng không để lại, làm cho Cô Tư với Bác Tư ở bên quay vòng vòng như chong chóng!”

Tôi khoát khoát tay, cùng với nó đi theo em về ra khỏi biển người. Nay giờ tôi không bị thịt của nó chẹt chết thì cũng bị hơi người trong kia nghẹt chết. Ra tới chỗ đón taxi, tôi mới thả tay nó, thở hổn hển, “Không thì làm sao chị trốn được một chuyến thoải mái? Em nghĩ hai mươi tám tuổi đầu mà đi đâu cũng phải có mẹ già kè một bên sung sướng lắm chắc?”

“Hè hè, thì em có nói gì đâu! Chị về đám cưới tụi em, mừng không hết nữa chứ! Mà, lần này chị ở mấy tuần? Nhớ lần trước về đem chị Thư đi, tạt qua có mấy ngày...” cười một cái thật ngọt, thế là mặc ai thì mặc, cô dâu sắp lên xe bông bắt đầu huyền nào.

Quên nói, con bé này là Tuyết, con cậu Năm tôi, thấy vậy chứ cô nàng và tôi chỉ hơn kém nhau mấy tháng, vậy mà một tiếng ‘chị’ nó gọi còn ngọt hơn nhỏ em ruột của tôi.

Có lẽ vì nó cũng là con gái lớn giống tôi, thường mấy đứa con gái lớn đều thích có một người chị lớn để không nhẽo, mà tôi không hiểu sao lại trở thành đối tượng idol của nó. Trời sinh Tuyết da dẻ trắng như trứng gà lột, lại sinh vào cuối thu, nên cậu mợ đặt nó tên Thu Tuyết. Lúc nhỏ không nghĩ nhiều, sau này lớn một chút, lại nghĩ, ‘Thu Tuyết,’ cái tên này hơi buồn, hình như không hợp với nó cho lắm. Tính nó hoạt bát, lanh lợi, lắm khi cáo già, nịnh hót giỏi, từ khi trưởng thành, tôi cũng chưa thấy nó khóc bao giờ.

Lại nghĩ, tôi với nó cách nhau nửa vòng trái đất, nó có khóc hay không, làm sao tôi biết được.

Dù sao, nước mắt của những người trưởng thành không dễ rơi. Có chẳng nữa thì cũng không dễ thấy.

Người cùng nó ‘đón đường’ tôi là Khoa, chồng sắp cưới của nó. Thắc mắc vì sao tôi gọi anh chàng là ‘cậu trai trẻ’ khi mới gặp không? Hi hi, bởi vì anh chàng nhỏ hơn chúng tôi một tuổi. Khi tôi biết điều này, đã gật đầu tấm tắc, ‘Con Tuyết đúng là con cậu Năm, quá nham hiểm. Già không bỏ, nhỏ không tha...’ đổi lại một cái liếc mắt khinh bỉ của mẹ tôi. Cái liếc mắt này cũng có ngọn nguồn sâu xa của nó, không phải vì bà bệnh cháu gái, chẳng qua theo ý kiến của bà, tôi còn cần phải học tập Tuyết nhiều hơn.

Học tập là một điều tốt, nhưng mà học cái gì?

Xin thưa, học của trai.

Nói thật, khi mẹ và Dì Hai tôi phun ra hai chữ này, tôi chỉ muốn cắn lưỡi giả chết cho xong chuyện. Chị ba Thu, con gái lớn của Dì Hai, đã lập gia đình từ chín năm trước, sau khi nghe tôi kể khổ trong điện thoại, đã thật tình cho tôi vài lời khuyên bổ ích của một phụ nữ có gia đình như sau, “Em thoải mái một chút đi, chưa muốn lập gia đình nhưng ít nhất cũng phải có người yêu. Thử một lần coi, nếu hợp thì cưới. Không lẽ cứ suốt ngày lông bông vậy hoài?”

‘Lông bông,’ tôi ‘lông bông’ khi nào?

Đi làm, đi học, về nhà ăn rồi ngủ là nếp sống của thanh niên tiên tiến tiêu chuẩn, mà sao ai cũng không vừa mắt... Thậm chí, mẹ tôi còn sốt sắng tổng tôi ra khỏi nhà hơn tôi tưởng. Ngày nghỉ trước kia đối với tôi là thiên đường, nhưng bây giờ chẳng khác gì địa ngục, nhất là vào khoảng thời gian hai đứa thiên binh này phát thiệp hồng ‘vô lâm,’ mẹ tôi, Dì Hai tôi, chị Thư, nhóc Quỳnh, cả ba già dẫu yêu của tôi cũng thay phiên sắp xếp dẫn tôi đi thăm nhà người này, gặp mặt người nọ. Mà điểm chung của các nhà là đều có trai lớn chưa gả... à quên, chưa cưới.

Nghĩ đến thảm cảnh nửa năm qua của mình, tôi rùng mình. Tự dưng thấy nắng hôm nay thiệt lạnh.

Chuyến đi này chẳng qua là trong lúc cao hứng, công ty nơi tôi đã công tác cần mẫn suốt bảy năm qua bỗng dưng tuyên bố bankrupcy, ông chủ niệm tình tôi làm thư ký, kiêm quản lý, kiêm đốc công, một người ba việc suốt mấy năm trời, nên ứng hết lương tháng, cộng thêm lương nghỉ bệnh, tiền thưởng cho tôi lần chót. Cầm mớ tiền đó trên tay mà nước mắt rưng rưng, không ngờ ngày mình được tiền thưởng lại là ngày giải thể công ty, ông chủ à, cạy răng ông thiệt quá khó.

Trước khi xin việc mới, tôi muốn tranh thủ làm một chuyến du lịch ao ước đã lâu. Vốn định chuẩn em một mình một ngựa cho thoải mái, có ngờ đâu lại bị hai đứa này đón đầu ngay tại sân bay.

Hai mươi lăm, hôm đi hôm lại. Hai mươi tám, chạy trời không khỏi nắng, thiệt khổ thân.

Sau một chuyến bay mệt nhọc, về tới nhà cậu lại bị nhào qua nhào lại, chào hỏi nhiều gương mặt thân quen, cuối cùng tôi cũng có thể lăn lên giường lúc đồng hồ điểm nửa đêm. Mệt chết người, nhưng đầu óc thật tỉnh táo, không một chút buồn ngủ, đá mở rương con Tuyết, lôi bộ Jindo ra đọc. Ủ, tái bản, hình đẹp chữ rõ, đọc thích mắt thật.

Tuyết cũng lăn lên giường, nằm cạnh tôi. Nó cười gian, cái móng heo ở dưới mền lần mò sờ lên. Tôi chụp lại, cắn một phát làm con nhỏ ré lên như heo bị thọc tiết. Nó lắc lắc cái móng heo trắng múp, chớp mắt dẩu môi nhìn tôi, “Chị giống chó quá! Lâu lâu kiểm hàng mà hồng cho!”

Tôi lườm một cái, cười cười, “Có kiểm thì cũng là chị kiểm cứng mới đúng! Sắp về nhà chồng rồi, ít ra phải kiểm để coi hàng có khui chưa nè...”

Gò má trắng nõn của con nhỏ đỏ lựng lên tức thì, gờ móng tạt vào vai tôi một phát thiệt mạnh làm tôi lộn đầu xuống nệm. “Chị này, làm em ngại chết mẹ!”

Con nhỏ này, nhìn thì thực nữ, mà ra tay lúc nào cũng uy lực như siêu xay-da, miệng thì tục như gã lùn Jindo trong Đường Dẫn Đến Khung Thành. Tôi bò lên nệm, âm thầm mặc niệm cho em rể tương lai một giây. Mẹ nó chứ, đẹp thì đẹp đấy, nhưng mà em quá mức bạo lực rồi em gái, chẳng trách sao cậu vợ quyết liệt phản đối không cho nó học võ cái năm chúng tôi mười tuổi, khiến cho ba mẹ tôi cũng lắc đầu không cho tôi học luôn!

Phải chi cái vận đào hoa của nó cũng lây sang tôi giống như vậy thì quá tốt rồi...

Kể cũng lạ, nhớ những năm một ngàn chín trăm hồi đó, khi tôi và nó bắt đầu đi học lớp dự thính. Trong khi tôi chăm chỉ học tập, dù bạn học đều già hơn mình một tuổi, còn nó thì suốt ngày hả họng ngủ như cá chết, vậy mà cô giáo lúc nào cũng chèn ép tôi. Nó ngủ riết thành ngu, bị người ta ăn hiếp, tôi làm chị phải bênh vực nó, lại bị cô giáo phạt... Nói chung, thời thơ ấu của tôi trôi qua bằng một câu, 'quýt làm cam chịu,' còn may là trưởng thành cách nhau nửa vòng trái đất, vậy mà tới khi nó lấy chồng, tôi cũng bị vạ lây, bây giờ chỉ còn mong cậu em rể tương lai mau mau rước nó đi cho tôi nhờ.

Tất đèn im ắng, thỉnh thoảng có tiếng đua xe dưới đường, còn lại đều là một mảnh tĩnh mịch. Khi tôi mơ màng, tưởng nó đã ngủ, lại nghe nó khê giọng nói, "Chị... lúc em hỏi chị có về không, chị nói không nên em..."

Còn tưởng chuyện gì, dù sao cũng chỉ một tấm thiệp 'võ lâm anh hùng,' nên tôi vỗ vỗ tay nó, ngáp, "Không sao, chị ngồi bàn nào cũng được, nếu không để chị nói thẳng với em rể, em khỏi lo ngại..."

"Ý em không phải cái đó! Là chuyện em nhờ chị đó!" con bé nín tay tôi kéo kéo.

"Phù dâu hả? Thôi, ai làm mà chả được, với lại làm phù dâu để mất duyên lắm, chị không làm đâu." Cũng không có bao nhiêu duyên để mất. Tôi lại ngáp thêm một cái, chảy nước mắt luôn.

"Thì đó... chị không làm... mà mấy đứa khác trong nhà cũng không thích làm, bạn em thì có gia đình hết rồi... nên em hỏi Khoa, anh nói để anh lo."

"Ừ, vậy là được rồi. Bớt được cái gì đỡ cái đó, em làm cô dâu phải giữ sức nếu không là mệt chết."

"Chị nói đỡ dần cái gì đó?" vì phòng tối nên tôi không nhìn ra mặt nó, chỉ nghe giọng nó hơi sừng sốt, hơi run một chút.

"Thì rút kinh nghiệm từ đám cưới bà Thu, bà Thư, mặc dù chị không dự, nhưng nghe mẹ chị kể là cực ghê lắm... Ồ, nếu em cần thì cứ để thùng tiền chị canh cho."

Im lặng một hồi, tôi tưởng nó đã thông suốt, ai dè nó lại hừ một câu bỏ ghét, "Thùng tiền chị cứ ôm đi, dù sao nhà mình cũng không có ai thêm ngồi bên thùng tiền. Chị ngồi chung với phù dâu đi, dù sao con Trúc cũng không quen thân ai, chị cũng nửa mùa thì cứ ngồi đó cho yên."

Đầu tôi mơ mơ hồ hồ, chốc sau mới hỏi lại, "Trúc? Trúc nào?"

Giọng Tuyết lúc này vang lên rõ ràng, rành mạch, dường như vô cùng hưng phấn giống như sắp sửa thành công cường gian con nhà lành, "Còn Trúc nào nữa, thì cái con Trúc đó đó! Chị quen thân quá mà, chị với nó học chung cấp hai, leo tẹo lên cấp ba lại cùng trường, nếu mà chị không di cư theo bác Tư với cô Tư, chắc giờ cũng còn dính với nó... Ồ, nó cũng làm trong ngành xuất bản giống chị đó, đồng sự với chị của Khoa, cả đám bọn họ quen thân. Haha, không biết lúc hai người đụng mặt nhau có đổ máu không nữa..."

Thấy chưa, tôi nói mà, con nhỏ này đâu có hiền lành như bề ngoài của nó. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy một đứa yếu điệu dịu dàng, hiền lành trong trẻo như nó và một đứa khô khan cộc cằn, bốc đồng dở người như tôi thân nhau từ hồi lọt lòng. Người lớn trong nhà nhiều lần cũng tự hỏi nhau, vì sao hai đứa này lại có thể như hình với bóng trong khi tính cách lẫn ngoại hình đều hoàn toàn đối lập. Chỉ có tôi mới biết, cũng chỉ có nó mới hiểu, tất cả là vì hai đứa tôi quá giống nhau, là giống về mặt tư tưởng, cách nhìn, chỉ khác ở chỗ phương thức biểu đạt và lựa chọn của bản thân.

Trúc, cái tên này rung một hồi chuông trong đầu tôi. Mười ba năm không gặp, không có nghĩa là hoàn toàn cắt đứt tin tức, chẳng qua là, chúng tôi đều lựa chọn bỏ qua nhau.

Tuổi trẻ, có quá nhiều mộng mơ, quá nhiều hoài bão, nhiệt huyết. Tuổi trẻ, cũng là lúc chúng ta đưa ra những quyết định, những lựa chọn của riêng mình. Cho dù là vô cùng nhỏ nhặt, nhưng đều ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai. Những chuyện mười ba năm về trước, và cả trước đó nữa, tôi đã sớm mơ hồ không còn nhớ rõ, nhưng Trúc, tôi vẫn nhớ, vì có một đoạn thời gian, tôi đã rất ghét cô ấy...

Tôi và Trúc không phải bạn, cũng không phải thù. Cho tới bây giờ, tôi vẫn có thể nhìn thấy một tầng lưới mỏng mấp mủm giữa hai đứa. Đứng giữa tầng lưới đó, là Kiệt.

Tôi luôn cho rằng, một người chỉ có thể thích, yêu một người, cho nên những chuyện tay ba tay tư là vô cùng dớ dẩn, bởi vì tình cảm là phải dứt khoát, nếu có nguy cơ thì phải lập tức bóp nát nó từ trong trứng nước. Nhưng, mười sáu tuổi, có ai biết dứt khoát là cái gì, dựa vào đâu để làm một quyết định dứt khoát, lấy cái gì để lý luận đúng sai? Mười sáu tuổi, chúng tôi đều ngu ngốc như nhau, lại là lúc làm ra những hành động dớ dẩn nhất. Bản thân tôi lại là đứa bốc đồng, hành động nhanh hơn suy nghĩ, trái với Trúc luôn từ tốn kín kẽ. Ừ thì từ tốn, ừ thì kín kẽ, Tuyệt lại cho rằng, đó là gian xảo, là dối trá.

Bây giờ, dùng đầu óc và sự sành sỏi được đúc kết từ những năm lăn lộn trong đời, tôi cũng không nhìn ra được Trúc của ngày trước. Làm sao biết một người đang nói dối? Tôi không phải nhà tâm lý học. Làm sao nhìn thấy được dối trá? Tôi cũng không phải là thanh tra thẩm vấn. Làm sao biết được tương lai? Tôi lại càng không phải nhà tiên tri.

Năm đó, tôi ‘tặng’ cô ấy hai bạt tai, đổi lại một cái hất tay của Kiệt. Năm đó, tôi theo nhà di cư mà không nói một lời với họ. Khi đó tôi nghĩ, tốt nhất là cả đời này sẽ không, và cũng không cần phải gặp lại.

Đúng là, mẹ nó chứ, trái đất vẫn là hình tròn, cho dù là bầu dục thì cũng không phải hình vuông.

Sáng sớm bị dựng đầu dậy, sau khi làm một lượt thăm hỏi bà con, Tuyệt chở tôi xuống chùa, ra thăm mộ. Mộ ông ngoại được xây trong chùa Hoàng Pháp, nơi này phong thủy tốt lắm, nhìn thế nào cũng được mắt. Bên cạnh là mộ của anh hai và dì Bảy. Ông ngoại mất năm tụi tôi năm tuổi. Tôi còn nhớ, buổi trưa hôm ấy, khi trường đang ngủ trưa, còn tôi đang ôm cơm ngồi nhâm nhi, chị ba Thu lên xin cô giáo dẫn tụi tôi về. Chỉ hơn tụi tôi chín tuổi, nên hiểu biết nhiều hơn, ít ra, khi ấy chị biết thế nào là chết. Còn tụi tôi thì chỉ nghĩ là ông ngoại đang ngủ thôi, một giấc ngủ thật dài, thật dài... Anh hai và dì Bảy đều mất từ khi còn nhỏ, mẹ nói anh khi sinh ra được một tuần thì mất, dì Bảy thì vào năm ba tuổi, vì thấy tiền rơi trên đường nên chạy ra nhặt, bị xe máy tông chết... Tổng kết lại, gia đình bên ngoại tôi có tổng cộng ba ngôi mộ, đều là những người gần nhất với tôi.

Mỗi lần thấp nhang, tôi đều tự hỏi, không biết họ có thấy không, có lảng vảng quanh đây không, hay là đã sớm đi đầu thai rồi cũng nên. Dĩ nhiên mấy cái này tôi không dám hỏi người khác, dù sao thì cũng nên tế nhị một chút kéo lại ăn bạt tai. Ừ, dì Hai thích nhất là cho đám nhỏ hư hỏng tụi tôi ăn bạt tai, trong khi mẹ tôi thích màn cốc đầu hơn. Cứ nhìn đầu cậu Năm tôi thì biết, là do một tay mẹ tôi nên mới hói được như vậy!

“Chị, sao mặt đại ra vậy?” Tuyệt huých eo tôi một cái.

Tôi cười cười lắc đầu, không dám nói với nó là tôi vừa nghĩ tới mái đầu bóng của ba nó. Trên đường về, tôi ghé vào một căn tiệm trước cổng chùa lựa vài chuỗi ngọc. Không biết vì sao, mỗi lần lên chùa, tôi đều phải ghé vào lựa về vài xâu, có lẽ là thói quen thích sưu tập chuỗi ngọc, cũng có lẽ, trong lòng tôi vẫn có chút gì đó đang kêu gọi. Đừng hiểu lầm, tôi rất thích thịt, không hề có ý định quy y, chỉ là mỗi lần về Việt Nam, tôi đều thấp thỏm không yên, bắt gặp một bóng lưng quen thuộc, hoặc lướt xe ngang nhìn trường cũ, tôi đều có thể nghe tiếng trống ngực đập bình bịch.

Có lẽ, từ trong sâu thẳm, tôi vẫn đang chờ đợi một bến đỗ bình yên.

“Đây đó đẹp quá, đổi với em đi! Em muốn mua cho Khoa!” Tuyệt chỉ xâu hạt màu xanh sẫm đốm đen trên tay tôi, hai mắt sáng rỡ. Đây là xâu hạt cho đàn ông, là màu xanh mà tôi thích. Tôi hỏi thím bán hàng, thím cười nói chỉ còn một xâu này. Tuyệt nhìn tôi, mắt chớp lia chớp lịa, đào hoa bắn tứ phía. Tôi nhìn nhìn xâu hạt mát lạnh trong tay. Mỗi lần lựa chuỗi hạt, tôi đều lựa thêm một xâu dành cho đàn ông. Cũng không rõ vì sao và để làm gì. Từ lần lên thăm mộ ông ngoại trước ngày xuất cảnh mười ba năm về trước, tôi đã bắt đầu có thói quen này. Cái hộp đựng chuỗi hạt ở nhà đã có bốn xâu, đều là từ những lần trước.

Thì ra, tôi đã về lại đây bốn lần, đã về thăm trường bốn lần, đi qua những nơi cũ bốn lần, nhưng chúng tôi vẫn không nhìn thấy nhau. Tôi đi chùa, nhưng chỉ lạy Phật chứ không khẩn xin điều gì, cho rằng thành bại là do bản thân mình, hơn nữa cuộc sống của tôi không có gì để cầu hơn, cũng không có gì xin đỡ. Vậy mà, năm đó tôi đã khẩn điều đầu tiên trong đời. Tôi đã khẩn, chúng ta đời này không cần gặp lại, quả thật linh nghiệm được mười ba năm rồi. Cầm chặt xâu chuỗi, tôi lại lặng lẽ khẩn trong lòng mình, một lần nữa, một lần này nữa thôi, nếu đã không gặp lại, thì xin hãy cho con hoàn toàn dứt bỏ.

“Ê, bà hai! Đừng có đứng đây mơ trai nữa! Đưa đây tui tính tiền!” con nhỏ đã man lại vỗ lưng tôi một cái làm tôi thiếu điều muốn ập mặt xuống sạp hàng của người ta.

Tôi đưa chuối hạt cho nó, thấy nó bỏ vô hai bọc riêng thì chờ ra. Nó liếc tôi một cái khinh thường, xì mũi, “Mẹ nó, cũng không phải chỉ có một cái! Có quý giá gì cho cam mà giữ hoài! Bà nó chứ!”

Tôi với thím bán hàng và mấy chú xe ôm chung quanh đại ra năm giây. Hỏi vì sao? Vì từ ngữ con này xài quá mức... cũng không phải là khó khăn gì nó, nhưng ít ra đây đang là ở trước cổng chùa, đứa nào vừa rồi mới thành tâm khẩn vái, đứa nào vừa rồi nhỏ nhẹ dịu dàng? Phật Tổ, ngài bị gạt rồi, con thiệt là đau lòng cho ngài...

2. Chương 2: Gặp Lại

Cũng may tôi về vào lúc chỉ còn cách đám cưới bốn ngày, nên thoát được cảnh phải theo hầu cô dâu chú rể chụp ảnh cưới, kiểm thực nhà hàng cùng với một đồng mấy việc linh tinh lang tang gì đó. Cũng may hơn nữa, Tuyết đang được nghỉ phép để đám cưới.

Tôi giờ ngón tay cái tán dương, làm việc ở công ty có phúc lợi tốt là số một!

Vậy nên, trong khi chồng sắp cưới của ai đó còn bận đi cày, thì vợ sắp cưới của ai đó và tôi, kéo theo Văn, thằng em bánh trai của Tuyết đi sắm đồ. Mẹ già dẫu yêu của tôi ngay khi tôi lên máy bay ở Los thì đã hì hục soạn ra một danh sách những thứ cần mua rồi email về cho cậu vợ. Híc, ‘đơn đặt hàng’ về tới còn sớm hơn cả người mua hàng. Chỉ tội cho túi tiền của tôi, tiền dành dụm vất vả bằng mồ hôi nước mắt để cung phụng cho chuyến du lịch một người này... nay phải thê thảm đem ra tuyển hàng cho nàng.

Mẹ tôi lại không thèm khách sáo, dây điện thoại kéo dài nửa vòng trái đất mà vẫn còn nghe oang oang khắp nhà, “Than thở cái gì? Nếu sợ hết tiền thì mau hốt thằng nào về trả bill cho mày đi! Lần này về tao với ba mày phải đóng gói mày tổng đi cho được! Nhà làm gì, xe làm gì mà không chịu lấy chồng? Mấy cái đó có ở với mày chắc?...”

Tay cầm ống nghe của tôi để cách xa hết cỡ mà vẫn còn nghe ong ong trong lỗ tai. Tròn mắt nhìn sang đã thấy mặt của các cậu các vợ và các anh chị em yêu dấu của tôi vì nín nhịn mà đỏ như mào gà. Tôi khóc không thành tiếng, mẹ ơi là mẹ, không lẽ mẹ quyết không cho con gái mẹ cọng giá nào sao? Có cần phải trung chín, luộc kĩ như vậy không?

Tôi với Tuyết thuộc loại người hành động, thanh niên tiêu chuẩn đánh nhanh thắng nhanh của thời đại, nên mua đồ trả tiền xoành xoạch. Nhóc Văn đã hai mươi bảy tuổi, từ một thằng nhóc vất vả mũi chưa sạch, trở thành thanh niên trí thức sáng tám chiều nằm trong một công ty điện lực. Da trắng giống chị nó, mũi cao, mắt sáng hơn chị nó, còn có một cặp kính cận vuông vuông gác ngang, vô cùng bắt mắt nha. Há há, đây cũng là lý do mà tôi và Tuyết dụ dỗ, đe dọa, khủng bố, bắt cậu nhóc đi theo cho bằng được.

Dù có phải hoa của mình hay không cũng chẳng sao, chỉ cần đi dạo phố mà có trai đẹp tháp tùng đã đủ thỏa mãn thú ham hư danh của chị em tôi.

Mua xong đồ cho mẹ yêu, hai đứa tôi quyết định lượn thêm một vòng để sắm vài bộ đầm, dù gì thì tôi cũng chưa có đồ mặc đám cưới, còn con nhỏ kia, sắm đồ là bệnh của nó, nên miễn bàn tới.

“Cái này, hay cái này?” tôi giờ hai bộ đầm, hỏi Tuyết.

“Cái này, với cái này đi?” nó cũng giờ hai bộ, hỏi tôi.

“Đang lựa cho chị mà?”

“Thì tui lựa cho bà chứ gì?”

“Nhưng mà... hình như hơi thiếu vài...”

Nó trợn trắng mắt, xì mũi, “Nói nhảm, bây giờ không mặc cho sướng, sau này có chồng phá tướng rồi làm sao mặc?”

“VẬY... bộ nào đây?”

Rốt cuộc hai đứa tôi đều quay qua hỏi ý kiến thằng đàn ông nhỏ theo đuôi, hiện đang ngồi dựa ghế nhẩn tìn, miệng cười ngu ngu, nhìn là hiểu đang nhẩn nhít với ẻm rồi. Tôi dù sao cũng còn chút tế nhị, còn chị nó, thôi khỏi đi, vừa ngó thấy cái mặt ngu kia là đã sẵn tới đá người ta một cái, tròng mắt phun một câu, “Chị hỏi sao không trả lời? Điếc rồi hả?”

“Dạ...” mặt thằng nhỏ tội nghiệp dại ra hai giây, nhìn rõ bốn bộ đồ hai con chị nó đang cầm rồi nói, “...cái nào cũng đẹp, thử hết đi, cái nào hợp nhất thì lấy chứ có gì đâu mà mấy bà nhảm xàm hòai...”

Con chị nó búng tay cái chóc, gật đầu, “Nói có lý! Chị, thử hết đi, để em đi lấy thêm mấy cái nữa.”

“Để em phụ cho nhanh.” Thằng nhỏ cũng đứng lên đi hươ đồ.

“Ê...” tôi còn chưa phản ứng đã bị hai chị em âm binh nhà nó tổng vô phòng thử. Mua đồ thì dĩ nhiên phải thử, nhưng mà tôi chỉ định mua một bộ, có cần phải làm rầm rộ vậy không? Nhìn mấy cô nhân viên đang bu lại háo hức kia, lát nữa tính tiền có một bộ, chắc nhục chết! Nhất định là nhục chết!

Ờ! Hai cái đứa em ó đăm! Tụi mày cũng đâu có trả tiền cho chị!

Thử đồ, thử giày dép là một thú vui tao nhã của chị em phụ nữ. Nhất là vào thử ở phòng có gương lớn, có thể mặc đồ đẹp rồi tự selfie vài tấm quăng lên phây, nhưng mà tôi không có cái thú vui khoe hàng trên phây, cũng không ưa thích chụp selfie. Huống hồ còn bắt tôi thử đi thử lại gần chục bộ. Mẹ nó chứ, dù có mê cỡ nào chẳng nữa cũng mệt chết.

Khi tôi thử đến bộ thứ n, thì phải ngồi luôn trong phòng thử đồ nghỉ mệt. Xắn vấy xoa nắn đùi trái đang bắt đầu nhưng nhức. Mấy năm qua, một phần tôi không ra đường là vì lười, một phần nhỏ là do cái chân này đây. Một vết sẹo dài từ lưng chừng bắp chân xuống qua đầu gối, dù đã lành lặn hoàn toàn nhưng cũng không tránh khỏi đau nhức do vận động quá nhiều. Từ lần tai nạn cách đây năm năm, tôi chưa từng mặc quần đùi hay váy ngắn ra đường.

Hôm nay thật quá trâu bò rồi, tự dưng đi theo thói hư vinh dở dẩn của chị em nó làm gì cho mệt xác. Nhìn chính mình trong gương, tự dưng tôi thấy hơi giật mình. Người trong gương tóc xõa lòa xòa, mái tóc này ngày hôm kia đã ngắn hết của tôi năm trăm bạc mới thẳng, suôn, bóng được như vậy. Tóc tôi vốn nhiều, sợi tóc lại dày và chắc, điều duy nhất là lúc nào cũng cong cong xù xù, sóng biển không ra sóng biển, quăn cũng không ra quăn, nhìn giống rễ cây lại không được phong cách như rễ cây, nói chung là không ra cái hình gì hết trơn.

Mẹ tôi nói, đầu tóc mày như vậy, hèn chi mà vừa ngu vừa lì, không biết ăn cái gì mà càng lớn càng không giống ai. Tôi cười thầm, mẹ à, con ăn cơm của mẹ từ nhỏ tới lớn, không biết mẹ bỏ cái gì trong cơm mà con càng ăn càng ngu càng lì nha...

Màu da tái nhợt, thật ra da tôi vốn dĩ màu bánh mật khỏe mạnh, nhưng mấy năm nay ngoài đi làm thì về nằm chây thây trong nhà, không có cơ hội hưởng nắng, nên mới dưỡng thành cái màu nhờn nhờn, nhạt nhạt, như ma này đây. Tuy nhiên, ha ha, tôi vẫn thích cái màu này hơn, có cảm giác phiêu dật tựa yêu quái, thích hợp với tâm tư văn vẻ bẽ chũ của tôi. Hơn nữa vóc dáng vừa dài vừa gầy, nếu nửa đêm muốn giả ma hù chết người cũng dư sức, chính xác mà nói thì, tôi đã từng hù người ta sợ chết khiếp. Ngoại trừ một người, chẳng những không sợ, mà còn thay người ta mắng tôi một trận.

Nghĩ lại, người ấy đã từng vì người khác làm rất nhiều việc, nhưng chưa từng vì tôi một lần. Cho đến khi tách ra, vẫn chưa từng một lần nhìn lại, nhìn xem tôi có bao nhiêu khó chịu, uất ức.

“Sao rồi?” nhóc Văn gọi vào, có lẽ anh chàng đã sốt ruột muốn về rồi đây.

“Ra liền!” tôi vuốt vuốt tóc, chỉnh lại bộ đồ trên người. Ừ, đầm dài màu xanh sậm, bó sát, phía sau có hở một chút lộ ra một góc hình xăm trên lưng tôi. Khi này tôi định lấy một bộ hở nguyên tấm lưng, sẵn để ‘Xà Hậu’ trên lưng tôi được dịp tung hoành giang hồ, nhưng nghĩ lại, dù gì cũng nên nể mặt mũi cậu mợ

với bên xui gia một chút nên thôi. Tôi mở cửa ló đầu ra, không thấy Tuyết đâu, chỉ thấy nhóc Văn đang ngồi trên ghế nghịch điện thoại. Vì có người chung quanh, nên tôi gọi khẽ, “Văn!”

Anh chàng ngẩng đầu nhìn. Tôi hỏi, “Tuyết đâu?”

Nhóc Văn nhét di động vô túi quần, vớ đôi giày bên cạnh đi tới, nói, “Anh rể gọi. Bả nói mang thử với cái này... chị đứng đi, để em mang cho chị, mau lên còn về nữa!”

“Nghe rồi... em không mua gì sao? Có đồ mặc đám cưới chưa? Không thì chị mua cho em, sẵn em lựa dùm chị mấy cái cho anh Quý luôn!” thằng nhóc vừa cười vừa cúi xuống xỏ đôi giày cao gót vào chân tôi. Nói thật tình, tôi lúc nào cũng phục cách dạy em của con nhỏ dã man kia. Không hiểu nó làm cách gì mà mấy đứa em trai của nó, đứa nào cũng thành thạo mấy việc ‘chăm sóc’ con gái như vậy, thậm chí là làm riết rồi quen, cũng không còn chút xíu ngượng ngừng gì ráo.

“Chị vịn vai em đi, không thôi té dập đầu bây giờ. Hông biết bả làm gì lựa mấy đôi cao cổ này, đi gãy chân chết!”

Một tay tôi kéo tà váy, một tay vịn vai nhóc Văn, mái tóc mới duỗi rũ dài xuống. Sợ hình ảnh này sẽ hù chết vài người yếu tim, tôi mới ngẩng đầu hất tóc qua một bên vai, sẵn cũng hít một hơi. Còn may là mình không phải cô dâu, nghe nhóc Văn nói hôm thử đồ cưới xong về nhà, chị hai nó bình luôn mấy bữa.

Tầm mắt tôi lại vô tình lướt thấy hai bóng người đang đứng bên hàng trang sức hướng đối diện, mà một trong hai cái bóng lưng đó, tôi có biết. Cái chuông trong đầu tôi lại ‘coong’ lên một tiếng. Khi cái bóng dáng nhỏ nhắn kia xoay người, tôi lập tức cúi đầu xuống, không khí dường như nghẹn lại.

Là Trúc.

“Xong rồi, chị đi thử coi sao!” nhóc Văn đứng dậy phủi phủi tay, hất hất vài sợi tóc ám trên trán, cười gật đầu.

Tôi cũng cười. Thật là dớ dẩn, dù gì ngày mốt cũng gặp, khẩn trương làm qué gì. Tôi lững thững đi một vòng, hướng tới cái gương cao trong góc tường, nhìn một trai một gái đang đứng trong đó. Cô gái tóc dài, da trắng tái, bận bộ đầm dài màu xanh sẫm duyên dáng. Cậu trai trẻ đứng sau, hai tay chống hông, vừa cười vừa gật gù, làm như đang ngắm ‘kiệt tác’ do một tay mình tạo thành.

Tự dưng tôi có cảm giác, hai mươi tám, vẫn còn trẻ chán!

“Ừ, bộ này được nhất! Lấy bộ này đi! Lấy thêm một bộ đầm cụt này để tối xong ở nhà hàng còn đi tặng ba nữa!” Tuyết trở lại, đi một vòng ngắm nghía tôi, gật đầu tấm tắc, cũng đeo một vẻ mặt ‘kiệt tác gia’ giống hệt thằng em của nó. Nhìn thấy một góc vết xăm trên lưng tôi, nó tấm tắc, “Ừ, xăm lâu vậy mà vẫn chưa phai màu, hàng độc, xịn, đợi vài năm nữa em với Khoa gom đủ tiền qua bến du lịch, chị phải dẫn em tới chỗ đó xăm!”

“Chuyện nhỏ! Tin chị đi!” tôi cười hề hề, trong bụng lại nghĩ, chị dẫn mày đi thì được, nhưng không biết chồng mày có cho đàn ông khác đụng vô da thịt mày suốt mấy tiếng đồng hồ không thôi.

Để tránh bị người ta chửi thảm trong bụng, tôi quyết định kéo nhóc Văn sắm thêm mấy bộ đồ nam, vóc người nó cũng tương tự thằng Quý em trai tôi, nên tiện thể mua luôn. Dĩ nhiên, vợ sắp cưới của người nào đó cũng phải có phần, đòi cho được một bộ đầm cùn. Hừ hừ, cười cho sung sướng đi con, ngày mai chị đây sẽ đòi lại từ chồng mày, phải có lễ thì mới được rước dâu đi!

Lúc rời khỏi hàng quần áo, tôi cuối cùng cũng không kìm được mà xoay cổ lén nhìn lại một lần. Thấy được gương mặt tươi cười dịu dàng của Trúc, cùng với chiếc nhẫn trên tay cô ấy. Trúc vẫn không khác xưa là mấy, đôi mắt cong lên khi cười, da trắng môi hồng, tóc búi cao làm cô ấy sang trọng thay vào vẻ ngây thơ ngày xưa. Lại không nhận được mà liếc nhìn bóng lưng người đàn ông kia. Sơ mi xanh, quần tây đen, vóc người cao to.

Là Kiệt, phải không?

Tôi còn nhớ, bóng lưng anh ngày đó, áo sơ mi học trò, cao ốm, nhưng cánh tay hất tôi ra thật khỏe, thật có lực. Mười ba năm, ngay cả nước da của tôi còn có thể đổi như đi tắm trắng, húng hờ là vài kí thịt mỡ trên người...

Đã mua nhãn rồi. Bọn họ cuối cùng cũng đã cùng nhau đi đến ngày này.

Tôi khẽ cười, rồi giật mình thì ra mình còn có thể cười. Thì ra, cảm giác khi buông tay một giấc mơ là như vậy. Chỉ bằng một cái liếc mắt, chỉ cần tỉnh táo một chút để nhìn rõ sự thật. Ngựa ngựa, nhột nhột, có lẽ là rất đau, nhưng một khi đã có thể nhìn rõ hiện thực, thì chút đau đớn ấy không đáng là gì. Nhẹ nhàng, khe khẽ, như một chiếc lông vũ vuốt hờ qua tim. Cứ vậy mà đi qua thôi.

Tôi tháo một trong hai chuỗi đá trên tay, đưa cho Tuyết. Nó liếc tôi một cái, cười nói, “Đã mua rồi, một cái màu hổ phách, đẹp hơn nhiều!”

“Cái gì vậy? Chuỗi hạt hả? Chị hai em không lấy thì cho em đi!” nhóc Văn ghé vô, cười nói.

“Ừ, đưa tay đây.” Tôi liếc con Tuyết một cái, nó khịt mũi làm bộ làm tịch, nên tôi liền kéo tay nhóc Văn đeo vô luôn. Biết con nhóc này thế nào cũng giữ giọng ‘bà đây đánh thèm’ ra.

Đêm, tôi ngủ không được nên cứ lặn qua lặn lại trần trọc mãi. May là Tuyết đã ôm gối qua phòng cậu mợ ngủ đêm cuối. Từ mai phòng này cũng chỉ có mình tôi ở, sau này chắc cũng để trống cho vợ chồng nó thỉnh thoảng về ngủ lại. Tôi xem chút nữa đã bỏ sung là, để dành cho nó có đêm nào gây gỗ thì trốn về đây ngủ một mình. Thật may là không có phun câu đó ra, nếu không chắc đã có án mạng trước đêm tân hôn rồi. Haizz, cái miệng này đã chỉnh sửa biết bao lâu qua mà nhiều lúc vẫn hớ, ngày mai nhất quyết ngâm thỉnh luôn là tốt nhất.

Tôi chộp hộp thuốc lá trên đầu giường, cái này là hồi chiều tịch thu của nhóc Võ, thằng út trong nhà cậu mợ, nhà này cũng chỉ có nó mới có thuốc lá. Đêm vắng, trên ban công lộng mát. Buổi đêm Sài Gòn là thích hợp nhất đối với tôi. Không quá lạnh, không sương mù, chỉ có một màn đêm tĩnh mịch, đèn đường hoe hoe thấp suốt con đường vắng, thỉnh thoảng có vài chiếc xe lướt vội qua, một hai chiếc truck, nhà nhà đều đã tắt đèn.

Cũng là một màu tối đen, nhưng khung trời có vẻ cao hơn, cảm giác không khí xung quanh lại gần hơn. Bầu trời ở Mỹ, chưa từng cho tôi cảm giác thực.

Trong cái tĩnh lặng lại có âm thanh lóc cóc của ai đó bán hủ tiếu gõ. Dưới cái khói thuốc mờ mờ, lắng nghe tiếng gõ nhịp nhàng đều đặn, tôi bỗng nhớ về những năm tháng xa xưa...

Tôi và Kiệt không tính là thanh mai trúc mã, nhưng nếu muốn gọi là bạn thân thì cũng có thể. Chính xác mà nói, lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh học chính thức, tôi học dự thính. Khi đó, anh đã nghĩ tôi là con trai.

Trước năm tuổi, tôi có một đầu tóc dài quăn quăn rất dễ thương. Một lần ra tiệm gội đầu, trong lúc ngồi chờ thấy mấy cô thợ cầm kéo xả tóc người ta thật bắt mắt, tôi đã lén la mò lấy cái kéo, giơ tay nắm một chùm tóc phía trước trán, xẹt một cái cắt mất. Mẹ yêu của tôi tức quá, quyết định bảo người ta hớt luôn cái đầu tém, nhìn cực kì cực kì ngố.

Ngày đầu tiên đi học, chưa có đồng phục, nên mẹ cho tôi mặc tạm một bộ áo liền quần super mario, ba tôi còn rất ý tứ chụp lên đầu tôi cái mũ đẹp, khiến cho nhiều người đến bây giờ nhìn hình của tôi với nhóc Tuyết khi đó mà vẫn cười sặc sụa.

Tôi chỉ biết, ba mẹ tôi đã đập dẹp cái duyên con gái của tôi khi nó còn trong trứng nước.

Tôi làm quen với thằng nhóc cùng bàn, trong ấn tượng của tôi, Kiệt lúc đó thật lễ phép, biết tự giới thiệu mình, còn chỉ tôi kéo tóc bạn gái ngồi phía trước để chào hỏi nữa. Ừ, coi như là tạm ổn.

Ngày thứ hai, tôi mặc đồng phục. Hành động khi đó của Kiệt là gỡ váy tôi lên coi có phải con gái thật không. Kết quả là bị tôi giơ chân đá cho một cú ngã lún xuống bậc thềm. May mà chỉ là bậc tam cấp nhỏ, nếu là bậc thang, chắc đã đi đời. Nhưng nếu đổi lại đó là một cú ngã cầu thang, thì đã không có người khiến tôi đau nhiều như vậy.

Hỏi vì sao tôi đau?

Mỗi tình đầu, mỗi tình duy nhất trong suốt những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc đời, kết thúc trong day dứt như vậy, hỏi ai mà không đau?

Tới thời khắc này, tôi mới dám gọi đó là mối tình đầu của mình. Vì tôi vẫn tâm niệm một câu nói, ‘tình đầu là tình dang dở,’ cũng chẳng rõ nó từ bài thơ hay bài hát nào nữa. Hôm nay, tôi chính thức tuyên bố với lòng mình, mối tình đó đã dang dở rồi, đã thật sự trở thành mối tình đầu của tôi.

Thật ra, tôi và Kiệt những năm sau này không hề học chung với nhau. Hết năm dự thính, ba mẹ tôi quyết định cho tôi vào học trường gần nhà để khỏi mắc công đưa đón, còn dám lấy cái cớ dớ dẩn là để tôi tự đi bộ cho quen. Kiệt học khác trường tiểu học, sau lại thi được điểm cao, học những trường cấp hai, cấp ba đều khác tôi.

Nhà hai đứa nằm trên cùng một con đường, chỉ cách nhau con hẻm nhỏ. Tôi vốn lười, nên ít ra đường, phạm vi hoạt động cũng chỉ từ trường về nhà. Trường tiểu học của tôi nằm trong con hẻm ngăn cách giữa hai nhà, cho nên buổi chiều đi học về, tôi thường ghé qua nhà Kiệt chơi kè đồ chơi.

Ba mẹ Kiệt là những người bận rộn, anh lại là con một, nên trong nhà chỉ có anh và bà vú. Ban đầu bị ăn hiếp, tôi thường cảm râm với mẹ, nhưng qua hôm sau vẫn chạy sang đó chơi. Mẹ tôi nói, nó không có ai chơi, buồn nên mới thích chọc con, nếu không thích thì đừng đi nữa, rồi lại hừ mũi bảo, cũng không ai ép mày. Quả thật không ai ép, nhưng không hiểu sao chân tôi vẫn lê lét qua nhà bên đó, kéo dài đến những năm sau này. Tuyết và chị ba Thu, chị Thư đều biết chuyện của tôi và Kiệt cũng vì tôi thường kéo theo họ qua đó chơi mỗi cuối tuần khi cả ba lên ở lại nhà tôi.

Lớp năm, tôi tan học thường qua nhà Kiệt ôm truyện tranh đọc. Ba mẹ anh mua nhiều đồ chơi, truyện tranh, đàn, nhạc, đủ thứ trò tiêu khiển cho anh, cho nên tôi cũng được chơi kè. Kiệt chưa bao giờ chấp tôi cái gì, cả cái máy vi tính đầu tiên bị tôi giành chơi super mario cũng vui vẻ nhường. Nhưng vào đầu học kì hai năm ấy, chúng tôi đã xảy ra tranh chấp đầu tiên.

Khi ấy đầu óc tôi chỉ nhồi toàn trò chơi điện tử, truyện tranh, chứ đâu có biết trường này trường kia, rồi thì tuyển là cái gì, chỉ biết tới đâu thì tới.

Kiệt khi đó lớp sáu, anh bảo tôi ráng học thi vào chung trường với anh.

Tôi nói, xa quá, không thích.

Anh nói, đi chung với anh là được.

Tôi lại bảo, lười.

Rốt cuộc anh nổi cáu, lấy lại truyện, tắt máy tính, dẹp đồ chơi điện tử. Tôi giận, bỏ về, anh cũng mặc. Con gái lớn nhanh, dù là đứa dớ dẩn như tôi khi đó cũng đã biết giận biết hờn. Mấy hôm sau cũng không qua nhà anh, nhưng lại không kìm được mà lấp ló bên hông nhà. Anh đi học về, nhìn thấy tôi cũng không nói gì, chỉ bỏ vô trong nhà. Đó là lần đầu tiên anh quay lưng với tôi, cũng là bắt đầu cho từng chuỗi những năm tháng tôi chỉ biết đứng ngáy ngốc nhìn theo lưng anh.

Sau này, dù cho có cố gắng cách mấy, tôi cũng không thể thi vào cùng trường với anh.

Còn nhớ ngày báo điểm, tôi đang ở nhà ngoại nghỉ hè, ba gọi điện cho dì Hai, bảo tôi nghe máy. Ba mẹ không trách tôi, dù gì họ cũng không cần tôi phải vào trường chuyên, trường cơ sở bình thường là được, nhưng tôi sợ là anh. Tôi sợ anh sẽ không thích chơi với đứa ngốc như tôi nữa. Ngày hôm đó biết điểm thi, tôi òa ra khóc nức nở, làm Tuyết cũng khóc theo, bởi vì nó thi còn ít điểm hơn tôi. Thế là tôi trốn ở nhà ngoại hết hai tuần, rốt cuộc cũng bị mẹ thân yêu thộp cổ đem về.

Lần đầu tiên, anh chạy sang nhà tôi, xộc thẳng vào phòng tôi. Nhìn thấy anh, tôi đã muốn khóc. Anh vẫn còn mặc đồng phục học hè, áo còn thấm mồ hôi, nhìn tôi anh hỏi, “Đã cố hết sức chưa?”

Tôi gật đầu, mắt ngân ngấn nước.

Anh cười, dường như rất lâu rồi anh không cười với tôi như vậy. Anh nói, “Vậy là giỏi rồi.” làm tôi khóc thêm một hồi nữa.

Từ đó, anh thường sang nhà tôi hơn, thậm chí có khi tới giờ đi ngủ mới chịu mò về nhà. Ba mẹ tôi nuôi ba đứa con, bây giờ thêm một đứa nữa cũng không ăn nhằm gì. Mẹ tôi còn nói, nhờ có anh quản lí, mấy chị em tôi mới đi vào khuôn phép.

Bình yên được một năm, Trúc xuất hiện.

Cô ấy nhập học vào giữa năm tôi học lớp bảy. Ấn tượng đầu tiên của tôi là Trúc giống như búp bê vậy. Tóc dài da trắng, miệng cười có đồng điệu, hai mắt cong cong như trăng. Thuở ấy đang tuổi thích sinh sự, nên mấy đứa con gái trong lớp tôi thích buôn chuyện, có đứa ở gần nhà Trúc, nên chúng tôi đều biết, Trúc hơn chúng tôi một tuổi, vì năm ngoái bị bệnh phải nhập viện nên mới trễ mắt một năm. Lúc ấy tôi nghĩ, thì ra Trúc bằng tuổi với anh, lại nghĩ, cô ấy là người bệnh, từ nay mình nên nhường người ta, không nên ý mạnh hiếp yếu.

Thật ra bây giờ đem hết mọi chuyện ra nghĩ lại một lần nữa, tôi lại thấy bản thân mình thật ấu trĩ. Trúc vốn dĩ mạnh mẽ hơn tôi nhiều, cũng không hề cần tôi phải rủ lòng thương hại hay lo lắng dớ dẩn. Chúng tôi không phải bạn thân gì, nhưng so với những đứa con gái khác trong lớp, tôi lại chú ý Trúc nhiều hơn, bởi vì Trúc khá giống tôi. Cô ấy cũng thích vẽ vời, cũng thích nghe nhạc, thích hát hò, thích văn chương. Nhưng mà, Trúc học khá hơn tôi nhiều. Trong tất cả các môn học, tôi chỉ khá nhất môn họa và môn tiếng Anh, văn thì tầm tạm, còn lại đều trung bình, cho dù có học thêm chỗ này chỗ kia đến một bở hơi cũng không kéo điểm lên được.

Nhưng những thứ này không quan trọng, mấu chốt ở chỗ, tôi chính là người đưa Kiệt và Trúc đến với nhau. Ừ, cứ coi như tôi là bà mai vô danh của họ đi. Năm đó lớp tôi làm báo tường, thi thiết kế thời trang giấy, cả hai nhóm đều chọn địa điểm cạnh trường học, chính là nhà của tôi để làm việc. Tôi vừa phụ làm báo tường, vừa lằng xằng làm thời trang giấy, nhạc cũng mở âm ỉ để bọn ‘người mẫu nghiệp dư’ kia chọn bài chủ đạo. Kiệt đến, nhìn thấy một nhà người lạ thì chỉ định nói vài câu với tôi rồi về, tôi lại kéo anh vào chơi chung, giới thiệu hết một lượt đám bạn, trong đó có cả Trúc. Anh ngồi nán lại một lát. Lúc đầu chỉ là ngồi nhìn, rồi không biết thế nào cũng xắn tay áo nhảy vô giúp chỗ này một chút, chỗ kia một chút, cuối cùng ngồi luôn cạnh Trúc giúp cô ấy làm trang phục.

Tôi vô tư, trong một lúc sơ ý, đã để lạc anh từ lúc nào không biết.

Có lẽ, lúc thấy anh và Trúc thường gặp nhau trước cổng trường, tôi nên thông minh nhận ra, lựa chọn tránh đi hoặc là dứt khoát giành anh về. Nhưng tôi là đứa cạn nghĩ, làm sao biết phải tránh, làm sao biết tranh giành, huống hồ, con người chứ đâu phải đồ vật gì mà có thể giành đi tặng lại. Tôi làm không được, nên chỉ biết ngây ngốc nhìn anh đạp xe chở Trúc đi nhà sách, thư viện, công viên, quán nước sau mỗi lần tan học.

Ban đầu anh còn có ý rủ tôi theo cùng, nhưng xe đạp anh chỉ chở được một người, anh chở tôi, cô ấy thì sao? Anh chở cô ấy, tôi thì sao?

Tôi đếm số lần anh mở miệng rủ rê, mặc dù mỗi lần tôi đều từ chối, nhưng tôi vẫn thầm đếm. Đến lần thứ chín, khi anh rủ, mắt tôi nhìn xuống chân hai người họ, cả hai đôi giày bata trắng. Tôi biết anh đi học từ nhỏ tới lớn đều thích mang giày thể thao hoặc giày bata, tất cả mỗi đôi đều dùng màu trắng. Tôi cũng biết, trước kia, Trúc không đi giày này. Tôi nhìn đôi chân họ đứng cạnh cùng một phía với nhau, rốt cuộc không chịu nổi nữa bèn ngắt đầu gắt, “Đi thì đi đi! Mặc mớ gì mà rủ hoài?”

Anh nhú mày nhìn tôi, giọng cũng không còn kiên nhẫn, “Không đi thì thôi, làm gì mà nạt nộ? Con gái con đứa mà hờ chút là gây gổ...”

“Kệ tui! Không thích thì đừng nghe! Tui còn phải đi học thêm, biết mà cứ rủ hoài làm chi?”

Anh liếc tôi, nhìn thấy ánh mắt chán ghét của anh, sống lưng tôi bỗng lạnh rét. Anh kéo Trúc đi, bỏ lại một câu, “Vậy thì ráng mà học!”

Nhìn bóng lưng anh đi, tôi cắn môi khóc không thành tiếng. Mấy đứa bạn gái thấy hoảng, bèn dẫn tôi đi giải khuây. Đó là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt người đứng, vì anh. Cũng là lần đầu tiên tôi tan học mà không về thẳng nhà, tự ý trốn đi chơi với mấy đứa bạn. Chơi tới chiều mới mò về. Ba tôi vừa thấy đã thộp cổ lòi tôi vô nhà dẫn cho một trận. Lúc xúc dầu cho tôi, mẹ nói, không thấy tôi về ba đã lo quỳnh quáng, hết tìm trong trường lại xách xe đi tìm khắp ngõ cũng không biết tôi đi đâu. Mẹ vừa dứt lời, tôi liền òa ra khóc, lúc bị ba đánh, tôi cắn răng không khóc không kêu một tiếng.

Người lớn thường cho rằng, con nít thì biết cái gì là yêu là thích. Nhưng tôi lại cho rằng, nếu không có yêu có thích, thì làm sao con người ta có thể trưởng thành?

Thời điểm mà mỗi người chỉ có một cơ hội để trải qua đó, mới là lúc con người ta thật lòng nhất, chân thật nhất. Không có đắn đo cân nhắc về bối cảnh, không có sự can thiệp của tiền tài vật chất, không có chi phối của nhu cầu xác thịt, chỉ có trái tim trần trụi, mộc mạc. Thứ tình cảm đơn giản nhất, lại là trân quý nhất, bởi vì nó thật trong trắng, thuần túy chỉ là yêu thích, tất cả đều do trái tim làm chủ.

Bản thân tôi, vì đã từng thật lòng nên rất quý trọng cảm xúc ấy. Nó chính là của riêng tôi, chỉ riêng tôi mà thôi. Từ lúc bắt đầu đã như vậy, cho đến bây giờ, cho dù đã quyết định bước tiếp, nhưng tôi vẫn âm thầm trân trọng, khắc ghi, bởi vì, đó là duy nhất một lần trong đời, tôi yêu chân thật nhất.

3. Chương 3: Đám Cưới

Sáng sớm hôm đám cưới, quả thật không khác gì chiến trường. Trước đây tôi chỉ có kinh nghiệm khi hai anh họ lớn nhất nhà lấy vợ, khi ấy mình ở bên nhà trai, cũng không cần chuẩn bị gì nhiều.

Đây là lần đầu tiên tôi đứng bên chiến tuyến của nhà gái, mẹ nó chứ, thật quá kinh hãi.

Mới bốn giờ sáng, tôi đã lơ mơ nghe tiếng lục đục ở nhà dưới, rồi tiếng cửa đóng mở, tiếng xì xào.

Năm giờ sáng, tôi chính thức bị dựng đầu dậy. Người làm trò thối tha này còn ai khác ngoài bà chị họ lớn đầu nhất trong nhà, bà Thu Chuột. Sở dĩ gọi như vậy là vì bà tuổi chuột thôi, chứ tên người ta đẹp lắm, gọi là Xuân Thu.

Mỗi lần tôi nghe cái tên này là lập tức nhớ tới bộ phim tàu Tam Quốc Diễn Nghĩa. May mắn làm sao, tên của tôi không nằm trong danh mục xuân-thu-thủy-thảo-tuyệt-như-mai.

Giới thiệu một chút, chị Thu là con gái lớn của dì Hai tôi, đã có chồng và một đôi gái trai tinh quái nhất trên đời. Dì Hai tôi có bốn người con, hai anh lớn, hai chị nhỏ, hết ba người đã lập gia đình ở Việt Nam, còn chị út thì đã di dân theo chồng sang Mỹ, sau đó cũng đem dì theo.

Hôm nay là đám cưới Tuyết, lát nữa cả thầy anh em họ hàng gì cũng đều kéo về đông đủ cho coi. Chị Thu là người ham vui, lại là người đầu tiên theo chồng, dĩ nhiên trong những dịp gả em gái trọng đại như vậy là phải có mặt sớm nhất.

Tôi tự nhận mình là người tốc độ, làm cái gì cũng nhanh gọn lẹ, vậy mà đám chị em gái này còn nhanh gọn lẹ hơn tôi mấy lần, chẳng trách mẹ vẫn thường chê tôi chậm rì rì.

Trong lúc tôi còn đang mơ màng mắt nhắm mắt mở thì cái đám đã man đó đã đập tôi vào phòng tắm.

Lại trong lúc tôi còn đang lim dim ngồi ngủ trong phòng tắm thì cửa bị đập ra, tiếp theo đó là bị một xô nước lạnh dội tỉnh.

Chị Thu cười hỏi, “Nữa không?”

Tôi vượt nước trên mặt, vịn bồn rửa mặt bò dậy, lắc đầu, “Dạ, cho em năm phút.”

“Mau lên một chút, còn phải theo cô dâu đi trang điểm nữa. Tám giờ nhà trai sẽ tới.” vừa nói vừa chụp khăn lông chà mặt tôi, chà xong thì phui tay ra ngoài.

Tôi vừa đánh răng rửa mặt vừa tự hỏi, la sát như vậy mà anh rể lớn chịu nổi, quả là người kiên cường...

Từ nhỏ tới lớn, tôi có một cái tật khó bỏ, đó là buổi sáng chưa tới chín giờ thì sẽ không thể tỉnh táo 100% được. Cho nên khi leo lên xe theo một đám chị em họ đi ra tiệm làm mặt trang điểm, tôi vẫn đang nửa mê nửa tỉnh.

Khi bọn họ nắm đầu tôi làm đủ trò, dĩ nhiên tôi vẫn đang gục gạ gật.

Tôi cũng chẳng có chút ấn tượng là mình đã thay xong bộ áo dài rồi được tha về nhà bằng cách nào và như thế nào.

Dĩ nhiên, tám giờ, khi nhà trai tới làm lễ rước dâu, tôi vẫn còn đang trốn trong góc bàn thờ ngủ như mèo chết.

Chỉ nghe tiếng ai đó run run cố nén giận mà rít, “Con nhỏ đỡ hơi đó trốn đi đâu rồi?”

Lại có giọng ai run run trả lời, “Chị Thu, mấy chị bình tĩnh! Mẹ, bình tĩnh! Để con chạy lên lầu coi chị có trên không...”

“Nó có di động không, gọi thử coi?” lại có ai đó thì thào.

“Trời, bây giờ có nước cầm cái di động cục gạch của cậu Sáu đập vô đầu nó thì nó mới tỉnh! Anh chưa thấy cảnh hồi khuya lúc làm đầu trang điểm cho nó đâu, còn cục hơn làm cho cô dâu nữa. Nó ngủ ngoằn ngoèo, cỡ nào cũng không tỉnh. Tụi em còn phải xúm vô thay áo dài cho nó nữa...”

“Nhưng mà công nhận, dáng chỉ quá đẹp...”

“Em nói nhỏ chút, người ta đang ngồi đây bên kia kia...”

Trong một mớ tiếng xầm xì lào xào, lại có một giọng trong mà không chói, ngọt mà không ngấy, mềm mà không yếu khê cất lên, cái giọng này đánh một hồi chuông ngân dài trong đầu tôi, khiến tôi hoàn toàn thanh tỉnh, “Cho mình hỏi, mọi người đang nói ai vậy?”

“Còn ai nữa...”

“Em ở đây nè!” tôi bật dậy, mở miệng còn nhanh hơn suy nghĩ, lúc này mới nhận ra cả gian phòng khách rộng rãi đều đầy người.

Chỗ tôi nấp là dãy ghế trống bên hông bàn thờ, trong góc kẹt còn có một cây cột đá che khuất, phía trước bàn thờ kê một bộ bàn ghế, hai bên xui gia đều đang ngồi đầy ra.

Tôi vừa cất tiếng, bọn họ đã giật mình quay đầu lại. Còn cái đám người đang nói xấu tôi thì đang đứng tùm năm tùm ba ở một góc bên kia bàn thờ.

Tôi đưa hai tay vỗ vỗ má, dụi mắt, nhéo cằm cho bộ mặt tỉnh táo một chút.

Nhìn sang bên kia liền thấy chị Thu với Thủy, Thảo, Như đang trừng mắt, thiếu điều là trèo ngang qua bàn thờ để nhào tới thộp cổ tôi dần một trận cho sướng tay.

Còn cái người đứng cạnh chị gái chú rể, người mặc lễ phục phụ dâu, đang ra sức tròn mắt nhìn tôi chẳng ai khác ngoài Trúc. Cô ấy thật đẹp, nhưng tròn tròn mắt há hốc mồm kiểu phim Hàn theo ý kiến của riêng tôi thì thật sự rất反感, khiến tầm mắt tôi hơi nhúc.

Tôi vừa đưa tay day day trán, vừa kéo kéo tà áo dài rời khỏi chỗ nấp, đi vòng qua phía trước bàn thờ. Chạy trời không khỏi nắng, dù gì cũng phải gặp, chào nhau một tiếng cho rồi.

Ngủ kiểu này thật là đau đầu, đau mắt, đau lưng. Đang thâm nghĩ chắc phải bò lên lầu lục thuốc uống thì tôi đụng phải một bức tường thịt, văng ngược lại một bước.

Nhú mắt nhìn thấy một đôi giày da đen bóng, nhích lên một chút là một bộ vest đen, caravat hồng, là màu hồng sẫm như màu cánh sen, là một màu với lễ phục của dâu phụ, chắc đây là phụ rể rồi.

Tầm mắt lên một chút, lần này là cổ tôi phải ngược lên mới nhìn thấy cái đầu.

Mắt tôi chớp một cái, hai cái, cái thứ ba trước khi mở ra thì nhú thật chặt, run rẩy niệm trong lòng, ‘tỉnh, tỉnh! Here and now!’

Mở mắt. Vẫn là gương mặt đó, không sai.

Trán cao, mũi thẳng, mày kiếm mắt phượng, môi mỏng khê nhếch cười như không cười. Đôi con ngươi đen sáng như ngọc, vẫn phản chiếu hình ảnh thu nhỏ của tôi như ngày nào. Anh luôn như vậy, luôn nhìn thẳng vào mắt tôi, khiến cho tôi từng lâm tưởng, trong mắt anh vĩnh viễn chỉ có tôi.

Anh khê gọi, “Mỹ...”

4. Chương 4: Trong Vô Thức, Tôi Lùi Lại Một Bước

Cặp mày kia khê nhú, đôi mắt sáng lạng lẽ trầm đi.

Tôi cũng không muốn phí thời gian đi quan sát nét mặt của anh vui hay buồn mà vội quay mặt, nếu mắt đã không thể dứt ra thì chỉ còn cách xoay cổ đưa đầu đi hướng khác là được. Đầu óc tạm thời đình chỉ hoạt động, nên tôi chỉ có thể hành động theo bản năng, đó chính là: trốn.

Chú rể Khoa đi tới, hăng hái bừng bừng đứng ra giới thiệu, “Đây, cuối cùng cũng có mặt đầy đủ rồi! Mọi người mau ra đây làm quen một lượt rồi mình bắt đầu làm lễ! Tôi còn muốn rước cô dâu của tôi! Mọi người đừng có câu giờ làm tôi sốt ruột nữa!”

“Thằng nhóc, ăn nói cho đàng hoàng một chút!” ngồi nghỉ bên trái bàn chủ tọa, mẹ chú rể đưa tay捏 hông anh chàng một cái, mặt vẫn tươi cười với cậu vợ tôi ngồi đối diện. Bốn phía chung quanh cũng nổi lên tiếng cười, đám cưới mà, ngóc ngách nào cũng có người cười toét toét.

Cậu tôi quay sang nhìn anh hai Thiên một cái, nháy mắt.

Anh hai là con lớn của dì Hai, cũng là người cháu lớn nhất trong nhà, là người anh mà đứa làm em út như tôi tín nhiệm nhất, kính trọng nhất. Hỏi vì sao? Như tôi đã nói, thường những đứa trưởng nữ như tôi đều thích có anh hoặc chị, riêng phần tôi, đồng chị gái này quá dễ sợ rồi, chỉ có anh trai là đạt chuẩn. Tất nhiên, đây vẫn luôn là tâm sự sâu kín trong lòng tôi, còn thâm kín hơn cả mối tình đơn phương dờ dẩn kia nữa, vì có cho tiền tôi cũng không dám đem điều ước nhỏ nhoi này ra thổ lộ với đám con gái dã man kia.

Trở lại chuyện chính, anh hai Thiên sau khi hiểu ý cậu Năm, liền lùa hết đám nhóc ra phía trước, lớn giọng hào hứng, “Mấy đứa ra bắt tay làm quen nhau đi, xong rồi bắt đầu làm lễ chính cho hai nhà! Bé Xíu, đi rửa mặt lại đi em, làm ơn!”

Tôi trốn mắt, anh hai, em vừa mới khen anh xong, sao tự dưng anh lại cho em lật xuồng là sao! Nhưng mà, haha, thật đúng ý em đó nha!

Tôi liếc chú rể một cách đen tối, xong bèn xách tà áo, nhích gót đi vòng qua đám người họ, lủi vào sau ‘hậu trường’. Tôi không thêm vô phòng tắm dưới chân cầu thang, mà hướng thẳng lên phòng, đóng cửa khóa kĩ, xong mới vọt vô phòng tắm trong phòng xúc nước rửa mặt, mặc kệ cô dâu đang ngồi trên nệm nhìn ngu người. Cảm thấy chưa đủ mát, tôi mở nước đầy bồn rửa, rồi nhúng mặt xuống luôn. Trước khi tôi hết hơi, đã bị một bàn tay thô bạo nắm cổ nhắc lên.

Tuyệt nhìn tôi thở hồng hộc, rút ra một mớ khăn giấy tẩy trang đập vào mặt tôi, bực tức nạt, “Chị làm gì mà như gặp quỷ vậy? Mau tẩy trang đi rồi ra đây em làm mặt lại cho!”

Khi tôi ngồi trên nệm cho Tuyệt chỉnh trang lại, im lặng một hồi mới dám mở miệng hỏi, “Em... biết rể phụ là ai không?”

Tuyệt trợn trắng mắt liếc tôi một cái, rồi đay nghiến nói, “Em không có ngu như chị!”

Tôi miết môi, để yên cho nó đánh hết mấy lớp son, xong mới dám nói tiếp, “Em rể... mấy người đó... biết nhau?”

Dường như cơn giận đã tới lúc bộc phát, Tuyệt đỏ hừng mặt, đóng cây son lại ném một cái búp vô trong hộp, gằm gừ, “Dĩ nhiên là biết! Không những biết mà còn là bà con! Mẹ nó chứ! Mới đầu gặp người sẽ làm dâu phụ là bạn thân của chị gái Khoa, em đã muốn nổi sẩy! Nếu không phải con gái nhà mình không ai thích làm dâu phụ thì em đã không cần để bên nhà Khoa bao thầu trọn gói rồi! Tới đám hỏi em nhìn thấy rể phụ là á khẩu luôn! Thằng nhóc đó là anh họ của Khoa, còn là sếp lớn, chị có tin nổi không? Bà nó! Khi đụng mặt nhau, thằng đó còn dám kéo tay em hỏi chị đâu! Bọn nó là cái thá gì? Hai cái đứa trơ tráo đó...” nói đến giữa chừng, bèn quay sang nắm chặt tay tôi, mắt hạnh lóe sáng rực lửa, “...mà mấy cái dờ dẩn đó không quan trọng! Chị! Đây là cơ hội để chị dứt khoát một lần!”

Tôi đờ ra một lúc. Thì ra là con nhỏ này, nó lo lắng cho tôi nhiều như vậy. Đúng là hiểu tôi không ai bằng nó. Tôi đang cảm động muốn khóc, tự dưng nó giơ tay bạt một phát vô trán tôi, nạt, “Khóc? Chị khóc làm cái quái gì? Bao lâu qua khóc chưa đủ sao? Uất ức cái gì? Chị nhìn chị bây giờ, thua chúng nó sao? Cần nó sao? Chị có sự nghiệp, có nhà, có xe, có mọi thứ trong tay! Chị bây giờ, chỉ thiếu một thứ duy nhất nữa thôi! Đạt được thứ này, chị sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất!”

Tôi xoa xoa trán, mẹ nó, con nhỏ này tại sao lúc nào cũng ra tay mạnh như vậy? Làm như nó muốn đập cho não tôi lộn một vòng luôn thì phải! Tự dưng nó lại chụp đầu tôi, cụng trán một cái cốp. Đờ! Lần này không phải tôi khóc vì cảm động mà vì, con mẹ nó cụng muốn lõm trán luôn rồi!

“Nhìn em đây!” tôi vội mở mắt nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt đen láy ngấn nước của nó, có hơi giật mình, coi bộ nó cũng bị đau giống tôi. Có tiếng gõ cửa bên ngoài, tiếng máy lạnh chạy vù vù, tiếng còi xe inh ỏi, tiếng nhạc đưa dẫu xập xình vang vang khắp phố.

Trong đám tạp thanh đó, tiếng của Tuyết thật rõ ràng, rót vào tai tôi, “Đã đến lúc chị phải tìm cho mình một nửa chân chính rồi. Không phải là kẻ trong ký ức, không phải kẻ trong mơ, càng không phải thằng khốn nạn dưới lầu, mà là một nửa chân chính của chị. Một người sẽ yêu chị giống như chị yêu người đó. Một người sẽ sánh vai cùng chị đi hết quãng đường còn lại, không phải là người chỉ biết đưa bóng lưng cho chị nhìn theo. Một người tình nguyện, sẵn sàng, bất chấp tất cả để yêu chị, thương chị, chấp nhận mọi thói hư tật xấu của chị, bao che toàn bộ khuyết điểm của chị, nhẫn nhịn chị, sẽ chia cùng chị lời thề trăm năm. Đờng chờ nữa, dứt khoát đi chị.”

Một hồi yên lặng giữa hai đứa tôi bỗng bị phá vỡ bởi tiếng gõ cửa vang vang cùng với tiếng gọi của chị Thu. Tuyết vượt vượt mặt tôi, chỉnh lại đầu tóc của tôi, cười nói, “Chị phải hạnh phúc.”

Tôi bật cười, “Câu này là chị nói với em mới đúng. Hôm nay là đám cưới của em. Chúc em hạnh phúc.” Nói rồi vòng tay ôm nó một cái.

Trong lúc hai chị em tôi đang ôm nhau tình thương mến thương thì cửa phòng bị ai đó đập một phát thật dã man. Hai đứa tôi hãi hùng nhìn cái cửa mới bị ăn đập, còn may là chưa gãy. Không cần nói cũng biết, chẳng ai khác ngoài đứa con gái có võ duy nhất trong nhà, Thủy, cũng là chị họ tôi nhưng nhỏ hơn tôi một năm, con gái lớn của cậu Ba. Cú đập vừa rồi là đập cảnh cáo, nên chưa dùng hết lực, chị ấy mà dùng hết sức, ôi mẹ ơi, đám cưới mà phải gọi thợ tới thay cửa thì thiệt nhục mặt.

Tôi sực nhớ ra nên hỏi Tuyết, “Chị Thu với mấy người kia có biết chuyện của chị không?”

Tuyết lắc đầu, tôi còn chưa kịp thở phào thì nó đã nói như chém sất, “Biết chị bị người ta đá nên cô Tư, bác Tư mới mua vé đem cả nhà chị đi gấp. Nhưng mà chị yên tâm, mấy chị không có biết thằng đó là thằng nào, con đó là con nào. Gian phu dâm phụ, tụi nó sẽ có ngày... hừ!”

Sống lưng tôi lạnh toát, da gà da vịt nổi lên từng cơn.

Mẹ nó, cứ thử tưởng tượng mấy bà dã man kia mỗi người một món binh khí đem hai người nào đó xử đẹp, rồi đám cưới thành đám ma... Tôi tự hỏi, vì sao gia đình mình lại có thể sản xuất ra các loại hàng vừa hiểm vừa lạ như ri?

Cửa mở, lần lượt Thu-Thủy-Thảo-Như-Mai năm bà kéo nhau vào, trên mặt có gấp gáp nhưng hưng phấn có thừa. Mai, con bé nhỏ tuổi nhất, vai vế cũng nhỏ nhất trong đám tụi tôi nhào lên giường, phấn khích nói, “Trời ơi! Chị làm gì trốn trên này lâu dữ vậy? Hồi này chị không có thấy mấy anh bên nhà trai đâu! Ai cũng đẹp như diễn viên người mẫu!”

Thảo, con gái út của cậu Ba cũng góp vui, “Thiệt luôn! Nhà bên đó ít con gái, nên đi qua đây toàn là con trai! Mấy chị có thấy mấy chiếc xe hơi dưới lầu chưa? Toàn là xe rước dâu đó! Xe nhà hết đó nha! Nhất là cái xe chở cô dâu chú rể với đôi phụ, cha, nhìn mà mê!”

Thủy, cô gái có cái tên dịu dàng trong trẻo biết bao, nhưng lại sở hữu một tâm hồn vách sắt tường đồng, giơ tay lên gõ một cái vô đầu hai đứa nhóc kia, trầm giọng, “Nhảm xàm! Cửa người ta chứ có phải cửa mình đâu mà mơ!”

Chị Thu, trưởng lão rốt cuộc cũng háng giọng, “Được rồi mấy bé. Chú rể sắp lên đây xin dâu, có biết phải làm gì chưa?”

Cả ba đứa, thêm tôi nữa là bốn, đồng thanh, “Biết!!” Hối dớ dẩn! Tất nhiên phải đòi lại mớ phí tổn ngày hôm qua chứ! Với lại, bên chú rể khá như vậy, không tranh thủ lần này thì làm gì có lần sau!

Cái mản phí tổn này, tôi không biết nhà người khác có hay không, chứ nhà tôi thì từ lúc gả chị Thu, cháu gái lớn nhất trong gia đình, mấy chị em họ đã bắt đầu phổ biến ‘tập tục tốt’ này. Mặc dù hai cái đám gả trước tôi không có dịp tham dự, nhưng lần này, há há, không thể thiếu phần chị đây!

Rốt cuộc thì dâu phụ chính quy cũng nhập bọn. Như mấy người kia, tôi cũng gật đầu chào Trúc, ngoài ra cũng không biểu lộ gì đặc biệt. Trúc nhìn tôi, dường như muốn nói lại thôi.

Tôi cũng không rảnh hơi chờ nghe cô ấy nặn ra từng lời như trước kia nữa. Bỗng dưng nhận ra, trước kia tôi đã dành hơi bị nhiều kiên nhẫn cho hai người họ, dường như toàn bộ kiên nhẫn cả đời của tôi đều bị lãng phí hết rồi.

Cửa gỗ, bên ngoài có tiếng Khoa vọng vào, “Tuyệt, anh tới đây!”

Chị em tôi vừa nghe đã ôm bụng cười khúc khích, thiệt là mắc ói! Còn mặt con Tuyệt thì đỏ lừ như màu áo dài mà nó đang mặc luôn! Chị Thu nhìn quanh, quyết định để bé Như ra quân đầu tiên.

Con bé mở cửa, đập vào mắt chúng tôi là Khoa, phía sau cậu là mấy người thanh niên mặc vest đen. Mắt tôi lướt nhanh qua người đàn ông cao lớn đứng ngay sau Khoa.

Phòng ngoài là phòng sinh hoạt chung của ba chị em Tuyệt, nên không có sự kiện chen chúc chật chội trên hành lang. Tôi thầm nghĩ, có phải cậu đã tính trước từ lúc đám cưới chị Thu nên mới cho sửa nhà theo kiểu này không đây, đám lăm à nha.

“Bé Như à, cho anh qua cửa nha!” chú rể cười toe toét, nhét vào tay con bé ba cái bao lì xì đỏ. Con nhóc kia thấy trai là sáng mắt, đâu có để ý tới tiền, nhưng mà nó rất có kinh nghiệm từ hai cái đám gả trước, nên đã đồng dạc hô to, “Ti! Đem rượu ra đây!”

“Dạ! Có đây!” nhóc Ti, em trai bé Như từ một bên mấy tên anh em nhà gái đã đứng chờ sẵn từ nãy liền bê ra một hũ rượu. Là rượu nếp than, tôi nhìn mà trợn mắt. Cái hũ thủy tinh, chất rượu tím than chùng một phần ba sóng sánh, khuếch tán lớp đọng dưới đáy, mùi rượu nồng nàn tỏa khắp gian phòng.

Tôi ực một cái, cảm thấy cổ họng khô khan, bèn vớ một chai nước lọc, mắt vẫn không rời khỏi hũ rượu chất lượng cực cao mà cậu Tám tôi đã cất. Cái này là biện pháp đốt bao tử không tốn tiền nè, hy vọng không cần phải gọi cứu thương.

Lấy hũ rượu từ tay nhóc Ti, bé Như đưa ra trước mặt chú rể, cười hì hì, “Tới đi anh!”

Chú rể trở mắt nhìn xong liền quay lại hỏi anh em mình, “Ai ra?”

“Để tao!” một anh chàng đô con từ phía sau đi ra, không cao như những người còn lại, nhưng thân hình dưới lớp vest dày có vẻ rắn chắc, gương mặt tròn tròn, nụ cười tếu tếu làm sao. Anh chàng nhận hũ rượu từ tay bé Như, cười khúc khích với mấy người phía sau, “Lát nữa nhớ chở tao về!”

“Yên tâm! Tụi mình còn ‘hậu cần’ phía sau, lo gì!” một người cười vang, kéo theo cả đám cùng cười.

Anh nọ tu ừng ực hũ rượu, xong còn lịch sự trả hũ không về tay bé Như, cười tươi rói hỏi, “Anh tên Lâm, bé tên gì?” còn chưa kịp nghe câu trả lời, đã đổ ầm.

Anh Tấn, con trai thứ của dì Hai tôi, đứng bên đội ngũ ‘hậu cần’ của nhà gái búng tay hô, “Dọn hàng!” một cái, mấy đứa con trai nhà gái liền hăng hái đi lên kéo chàng Lâm nọ quảng lên sô pha. Ai cũng cười ầm lên.

Tới lượt chị Thảo nhà ta ra trận. Nhà gái lăm chiêu thì nhà trai cũng nhiều trò. Hình như chú rể đã chuẩn bị cho phần này kĩ lắm rồi. Nhìn bọn họ háo hức ra quân mà tôi đâm ra nóng ruột. Tôi làm gì có nhiều trò như vậy, mấy năm qua ở Mỹ ngoài đi học đi làm hoặc ở nhà, tôi cũng đâu có giao du gì nhiều, học đâu ra mấy trò ngáng chân này. Cũng may đến khi chị Thủy ung dung ngồi trên lưng anh chàng nọ đang hì hục hít đất, đầu óc tôi chợt xoay chuyển ra một chiêu.

“Chị đáng quý! Cho em qua cửa, please!” chú rể nhét vào tay tôi một mớ lì xì đỏ. Tôi cũng không khách khí mà mở ra đếm, đếm xong trặc lưỡi, “Chú em à, không phải chị không cho chú qua cửa, nhưng mà... chị chỉ xài đô la thôi.”

Khoa gãi đầu cười khà khà, “Chị, giờ chị đang ở Việt Nam, chịu khó xài tiền Việt đi...”

Tôi cười khì, vỗ vai cậu em rể, nói, “Được rồi, chỉ cần cậu đáp đúng câu hỏi của tôi, cậu qua cửa!”

“Chỉ một câu? Sao dễ quá vậy? Chị hỏi mau đi! Mau đi!” Khoa cười tươi rói. Tôi dám chắc, cậu chàng đang nghĩ tôi sẽ hỏi mấy câu đại loại như là, có yêu Tuyết không, có thương Tuyết không. Mẹ nó chứ, tôi cũng không đến nỗi buồn nôn như vậy.

“Có một câu nói, tôi sẽ nói ra về đầu, chỉ cần cậu nói đúng về sau là OK, sẵn sàng chưa? Quên nữa, không được hỏi gú gồ, nếu không thì coi như thua!” tôi nháy mắt Khoa, cười hề hề.

Dường như nụ cười của tôi có hơi kinh, nên đám nhà trai đều sượng lại chút xíu, còn đám nhà gái đều đang học hặc cười khoái chí. Cảm giác được người ta chú ý, tán thưởng thật là khiến tôi cao hứng dữ dội. Nói chung, tôi vẫn là người ham hư danh. Hắc, kệ nó đi, hư danh thì hư danh, tôi cũng không phải thánh nhân.

Liếc nhìn cô dâu cười mà như đang nghiêng răng nghiêng lợi, cái này hả, chắc chắn là lửa đốt dứt rồi, muốn về nhà chồng dữ nha...

“Love is friendship that has caught fire. It is quiet understanding, mutual confidence, sharing and forgiving...” tôi kéo hơi, xong lại quay sang nhìn chú rể cười sáng lạn, “Hai câu tiếp theo là gì?”

Trong gần mấy phút tiếp theo, tôi đứng giữa nhà, tận hưởng ánh mắt tán thưởng cực kì từ toàn thể anh chị em ‘đồng đẳng’ nhà gái, và ánh mắt nửa tán thưởng, nửa khó xử của đám thanh niên nhà trai. À quên, còn có ánh mắt sắc như dao cạo của cô dâu nào đó bắn tới từ phía sau.

Lâu lắm rồi mới có cảm giác thành tựu như vậy, tựa như năm nào đó tôi thay mặt cả lớp lên nhận giải nhì báo tường, giải ba thời trang. Quá sướng!

“It is loyalty through good and bad times. It settles for less than perfection and makes allowances for human weakness.” Chết giọng trầm nhưng thanh sắc rõ ràng, đầy tự tin, thông thả thốt lên hai câu còn lại của đoạn văn.

Từ một bên chú rể, người mà tôi đã cố tình lờ đi như không thấy bước tới trước mặt tôi.

Anh đứng đó, dáng người cao ngất, tay đút túi quần, ung dung nhìn tôi. Đôi môi anh khê cười, ánh mắt mang theo tán thưởng, nói, “Đó là một đoạn trong Ann Landers của Chicago Sun, không ngờ em cũng biết... Mỹ, em cuối cùng đã trở về...”

Câu ‘em cuối cùng đã trở về’ đó anh nói ra thật nhẹ tựa lông hồng, cảm giác lại nặng tựa thái sơn. Anh nói, cứ như vừa dùng hết hơi thở cuối cùng, khiến tôi bất giác phải ngẩng đầu nhìn anh. Đôi mắt anh sáng quá, khiến con người tôi cay nhức, nhưng làm thế nào cũng không dứt ra được.

Tôi còn chưa kịp trả lời thì chú rể đã nhao nhao lên, còn có tiếng vỗ tay rần rần từ cả hai bên nhà trai lẫn nhà gái.

Khoa nhảy bổ tới làm tôi hết hồn lù lại, anh chàng háo hức, “Đúng rồi phải không? Vậy em bắt cô dâu được rồi nha!!” nói xong lập tức lao vô phòng, bé Tuyết lên rồi chạy xuống nhà.

Một chuỗi sự việc xảy ra sau đó nhanh như vũ bão. Nhà trai thể tấn công ồ ạt, bất ngờ, nhà gái ngoài miệng thì nói cứng nhưng hành động xách hoa xách giỏ, xách giày xách áo đi theo cô dâu chú rể thì nhanh còn hơn xe chạy. Tôi cũng vội đeo túi, ôm theo thùng trang điểm cùng một mớ mấy thứ linh tinh chạy theo cô dâu. Gì chứ, nhiệm vụ của chị em tôi là phụ cận theo qua nhà trai, cho tới buổi chiều kéo nhau ra nhà hàng cũng phải tháp tùng sát theo cô dâu, làm sao lơ là sơ sót được!

Một cánh tay đưa ra cầm lấy thùng trang điểm trên tay tôi. Anh nói nhỏ, “Để anh.” Rồi bước qua tôi đi xuống trước. Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh trong hai giây, xong lập tức kiểm tra lại căn phòng, tắt máy lạnh, tắt đèn, khóa cửa cẩn thận rồi mới mò xuống sau cùng.

Có lẽ vì không khí hôm nay quá mức vui vẻ, nên khi nhìn theo bóng lưng anh lần nữa, tôi không có chút cảm giác ngứa ngáy gì trong lòng.

Bọn họ làm lễ nhanh như chớp. Hai bên gia đình đều cười tít mắt, mẹ chồng và chị chồng, anh chồng của Tuyết vui đến nỗi gương mặt nở hoa. Còn Tuyết, phải công nhận, con nhỏ quá đẹp. Cô dâu nhà này sẵn

xuất ra quả nhiên danh bất hư truyền, đẹp không tả xiết. Áo dài khăn đóng màu xác pháo, mặt hoa da phấn, mắt ngọc mày ngài, môi thắm cảm thon, đúng là sắc thắm nghiêng thùng. Tự dưng cảm xúc dạt dào, cảm thấy con gái đẹp như vậy gả đi quá uổng phí, tôi lẩm bầm rì rì một câu, “Tiếc quá...”

“Cái gì tiếc?” giọng chị Thu cất lên sát bên tai làm tôi giật mình. Chị lia cặp mắt hoa đào liếc hết một đám vest đen bên nhà trai, rồi kề tai tôi hỏi nhỏ, “Em quen rể phụ?”

Chợt nhớ tới hình ảnh trừu tượng đầy máu me kia, tôi rùng mình một cái, lắc đầu nguầy nguậy, “Không quen! Chỉ biết sơ sơ... sơ sơ thôi!”

“Vậy còn phụ dâu? Cô tên Trúc đó, có quen không? Sao hồi nãy chị thấy là lạ...” nói thật, chị Thu tôi lấy chồng ở nhà dạy con quả thật là uổng phí. Chỉ mà đi làm thám tử tư hay cảnh sát hình sự tâm lý, chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn. Linh tính quá mạnh, mũi quá thính, ánh mắt quá sắc bén, đầu óc xoay chuyển cực nhanh. Tôi thầm niệm nam mô, chị, làm ơn đừng hỏi xoáy đáp xoáy em nữa...

Liếc mắt nhìn cặp đôi vai phụ phía sau cô dâu chú rể, caravat hồng với áo dài hồng, bọn họ vẫn chói mắt như ngày nào. Tôi bật cười, “Là người quen cũ thôi, không thân thiết gì mấy.”

Thấy tôi cười vui vẻ, chị Thu cũng không hỏi gì thêm. Mà đám bà tám đứng bên cạnh bảo đảm đã dòng tai nghe hết, vì sau đó, tôi có cảm giác bọn họ cực kỳ chú ý tới nhất cử nhất động của đôi phụ tá kia.

Tôi lại cười sung sướng, có nhiều người thương mình, quan tâm mình như vậy, hỏi sao mà không sướng.

5. Chương 5: Gần Trong Gang Tắc

Trong đời người có hai việc quan trọng nhất, đám cưới và đám tang. Giữa hai đám đó, đám cưới chắc chắn là việc mệt nhất, bởi vì đám tang, hahaha, khi đó người lo liệu mọi việc cũng không phải mình, có muốn lo cũng lo không được. Nhưng quan trọng là ở ý nghĩa.

Dù tôi chưa từng có cơ hội làm qua hai việc đó, nhưng tôi nghĩ, đám cưới, là lúc cuộc đời bạn chính thức bắt đầu, còn đám tang, là lúc tổng kết của cuộc đời bạn.

Vì sao nói đám cưới là lúc bắt đầu? Đơn giản lắm, vì khi còn độc thân, bạn không phải lo nghĩ, không phải quan tâm, bạn là của riêng bạn. Nhưng khi cưới rồi, trong cuộc sống của bạn kể từ đây đều có hai người, sống cho hai người, sau đó là sống cho ba người, bốn người, n - người. Nói cách khác, hôn nhân chính là trách nhiệm. Dù là nam hay nữ, một khi đã quyết định gánh trách nhiệm đó lên vai, bạn phải mang theo nó đến cuối cuộc đời.

Đến cuối cuộc đời, khi bỏ gánh trách nhiệm cũng là khi nằm xuống. Nếu thần chết cho bạn một phút mặc niệm lại cuộc đời mình, bạn nên tự hỏi bản thân mình ba câu:

Được những gì?

Mất những gì?

Hối tiếc không?

Tuy tôi không ở cạnh họ, nhưng tôi biết câu chuyện tình yêu không tính là lời cuốn kịch tính hoặc lâm li bi đát như truyện phim của đôi cô dâu chú rể hôm nay. Cũng như chị Thu và chồng chị, Tuyết và Khoa yêu nhau tám năm. Trong tám năm, có bao nhiêu lần cười, bao nhiêu lần khóc, bao nhiêu lần nghĩ muốn buông tay mà buông không được, lại bao nhiêu lần níu kéo, thỏa hiệp.

Tình yêu vốn dĩ là một trận chiến trường kì của hai người. Tình tan vỡ có nghĩa cả hai đều là kẻ thua cuộc, bởi vì đã không vượt qua được cái tôi của mình để có thể chấp nhận khuyết điểm và bao dung cho sai lầm hoặc thất bại của đối phương, càng không thể chiến thắng bản thân để tránh những vấp ngã, cảm dỗ trong cuộc sống. Nhưng cả hai người họ cuối cùng cũng đã cùng nắm tay nhau đi đến đích, mới có được ngày hôm nay.

Những lời chúc ngày hôm nay và hạnh phúc mãi về sau, cả hai người họ đều xứng đáng.

Trong bàn tiệc, tôi và Tuyết cùng ly với nhau, văng vẳng bên tai lời nó nói với tôi, “Đã tới lúc chị tìm hạnh phúc cho mình rồi.” tôi nhìn nụ cười rục rịch của Tuyết, chân thành nói, “Chúc hai em trăm năm hạnh phúc, bách niên giai lão.”

Không ngờ Tuyết cũng cùng ly với tôi, nói, “Em cũng chúc chị và người ấy tương lai vững bền, cùng nhau sánh bước, trọn đời bên nhau.” làm tôi ngạc nhiên, nhưng nhìn nét mặt nghiêm túc và ánh mắt thoáng chút khiêu khích của Tuyết, máu thanh niên cuối mùa trong người tôi cũng sôi sục lên, thúc tôi kiên quyết gạt đầu cười thật sảng khoái, “Cái đó là tất nhiên!”

Tiệc tùng đến tầm chín mười giờ tối, lớp ‘trưởng lão’ sau đó là đến các bậc ‘tiền bối,’ tiếp nữa là các bậc ‘huynh trưởng’ đã lập gia đình (dĩ nhiên, trừ ai đó vẫn tỉnh queo như con cá khô) đều lần lượt kéo nhau ra về. Đám nhỏ tụi tôi liền lục tục thay đồ, cả cô dâu chú rể cũng rửa mặt sửa soạn, chuẩn bị kéo nhau xuống vũ trường dưới lầu để ‘tặng ca ba.’ Chỉ tụi cho nhóc Mai, chưa đủ tuổi nên đã bị cậu mợ Út xách về.

Anh hai Thiên dẫn chị dâu và thằng cháu ra về, khi đi ngang qua đám nhóc tụi tui vẫn không quên để quãng cho tôi và nhóc Văn mỗi đứa một cái chìa khóa phòng, cười cười nói, “Nói tụi nó chơi chút thôi, không được quá xin, không được kéo thuốc, mệ thì phải lập tức lên phòng ngủ cho anh! Phòng anh lấy rộng lắm, trai một phòng, gái một phòng. Sáng gọi về bọn anh ra đón nghe chưa?”

Tuyết đứng bên cạnh tôi lúc này mới vỗ trán trợn mắt, “Em cũng quên mất tiêu! Cũng may có anh chị hai chu đáo!”

Anh hai xoa đầu nó cười, “Lấy chồng rồi mà còn như con nít! Anh về đây, mấy đứa nhớ đàng hoàng một chút, đừng để lên báo ầm ĩ.”

Gia đình anh hai vừa đi, lại đến lượt anh Tân đi ra, cặp mắt đào hoa cứ hí hí nhìn tụi tôi cười tà, nhìn anh có vẻ hơi say rồi, nhưng khi đảo qua đám thanh niên nhà trai và bạn bè của cô dâu chú rể bên ấy liền lập tức sắc lẹm như dao. Anh đứng giữa lối đi một hồi, trầm ngâm nhìn đám đó như muốn nhớ kỹ mặt từng tên. Anh Tân khác với anh hai Thiên, bề ngoài phong lưu nho nhã, nhưng mà tôi biết, gian manh nhất nhà này là anh. Đường như cảm giác được ánh mắt quan sát của tôi, anh quay sang nhìn tôi rồi đi tới, cười lộ hai lúm đồng tiền với cái răng khểnh mê chết người làm cho tôi toàn thân run rẩy.

Anh hất cằm về phía đám thanh niên bên kia, cười cười hỏi, “Có quen ai không?”

Tôi lắc đầu, “Dạ không!” có quen cũng không dám nhận.

Anh gạt gù búng tay một cái gọi quản lý khách sạn, rì rầm dặn dò mấy câu mà tôi nghe loáng thoáng là, “...em gái tôi... chú ý... coi chừng...” sau cùng là, “Cậu cẩn thận đám thanh niên trong bar cho tôi, liệu mà làm.” Nghe tới đây, không chỉ chú quản lý, bản thân tụi tôi là em gái ảnh mà còn đổ mồ hôi lạnh.

Anh Tân, anh rốt cuộc làm nghề gì, sao mà giọng điệu cứ thích máu me như vậy?

Tôi còn chưa kịp mếu, anh đã quay sang cười hiền như bụt, nói, “Hình xăm đẹp đó!” rồi rời khỏi.

Rùng mình tập hai. Tuy đã thay bộ đầm ngắn hở lưng, nhưng tôi còn xã tóc dài để che đi. Anh à, nói vậy là, em được quyền khoe ra nha!

Cái đám này, tôi ở Mỹ nhưng cũng biết cuộc sống của tụi nó có biết bao nhiêu bấp bênh thì cũng có biết bao nhiêu vui thú.

Chẳng hạn như, nhóc Văn ban ngày đi làm, ban đêm thích xách xe ra đường rú ga, bao nhiêu văn nhả đều vút sạch.

Rồi ví dụ như, cô giáo Thủy nhà ta bình thường vẫn nghiêm mặt dạy dỗ học trò bộ môn chuyên văn, ấy mà về đêm vẫn thích xem phim hành động kinh dị máu me.

Còn ví như người nào đó mặc dù đã làm mẹ hai đứa nhỏ, mà vẫn thích yoga giữ dáng, còn ôm niêm đam mê làm đàn chị...

Nhưng mà, những thứ đó chẳng là gì so với những hình ảnh đang đập vào mắt tôi sau khi kéo vào vũ trường.

Tôi ngồi nhấm trái cây trong ghế lô, nhìn cái đám ‘dã man tộc’ nhà tôi đang đốt sàn trên kia. Thiệt tình, cũng không phải lần đầu vô bar, sung như vậy, chắc là do hôm nay vui quá, lại là dịp anh chị em trong nhà tụ tập mà ra đây mà.

Nhà trai cũng không yếu thế, anh chàng tên Lâm hồi sáng say khướt bị ném ở nhà, sau khi bỏ lỡ bữa tiệc chính bây giờ đã có mặt. Có cậu-kia-tên-gì-đó bị một câu thách đố của bé Thảo mà dám sảng khoái rung chuông vàng. Chặc chặc, nhìn sâm banh đồ đầy thắp ly kia kìa, đó là uống tiền chứ không phải uống rượu đâu nha.

Còn cô dâu chú rể thì khỏi cần nói tới, mới được nửa tiếng đã kéo nhau lên phòng rồi. Dù gì cũng là đêm tân hôn, bảo người ta tốn sức nhảy nhót như khỉ ở đây sao được?

Thủy ngồi phịch xuống bên cạnh tôi, vớ lấy chai bia trên bàn tu ừng ực. Ánh đèn màu chớp nhá trên gương mặt sắc sảo ướt mồ hôi của cô nàng, mấy giọt bia chảy xuống cằm, ực, quả nhiên là mỹ nữ.

Tôi lia mắt một vòng chung quanh, quả nhiên có không ít mắt sói đánh về phía này nha, tuy nhiên, haha, gần mấy anh sói đó đều có một đồng mắt hổ đang hăm he canh giữ. Tôi dám cá, chỉ cần có con sói đỏi nào động một cái là sẽ bị thộp cổ ném ra cửa sau.

Điều kiện an toàn như vậy mà tôi lại không thể thỏa thích chơi, thật là có chút tiếc.

Thủy vuốt tóc, lắc lắc chai bia trong tay, hỏi tôi, “Lại đau nữa hả?”

Tôi sờ sờ chân trái, mặc đầm ngắn mà phải mang vớ da, chắc cả vũ trường này cũng chỉ có mình tôi. Hồi nãy sung quá, vận động hơi kịch liệt, cộng thêm đôi giày cao gót, nên bây giờ thấy hơi ê ẩm một chút. Tôi rót thêm rượu, cười lắc đầu, “Không sao, quen rồi.”

Thủy hất cằm về phía trung tâm sàn nhảy, hỏi bóng gió, “Là con đó phải không?”

Tôi có hơi giật mình, một phần vì câu hỏi của Thủy, một phần vì hình ảnh trước mắt. Trên sàn nhảy, một cô gái thân hình như rắn nước, gương mặt mê đắm cùng mái tóc uốn bồng bênh có biết bao nhiêu kiểu mị dụ hoặc đang nhảy thật bốc lửa. Đó là Trúc sao? Như một đóa hoa thơm ngát giữa một bầy ong bướm, là Trúc, người mà tôi của ngày xưa từng cho rằng rất nhút nhát yếu đuối, cần bảo hộ đó sao?

Giữa không trung, ánh mắt hai người chúng tôi như có như không gặp nhau. Tôi còn đang sững sờ, cô ấy đã quay đi, dán vào lòng người đàn ông bên cạnh.

Trong tim tôi có cái gì đó nhói một cái, buộc tôi phải dời đi tầm mắt, không dám nhìn rõ người đàn ông kia. Một hơi hết ly rượu, tự dưng cảm thấy mình ngu quá, có cái gì phải sợ, đều đã là người trưởng thành cả rồi, quan hệ nam nữ là chuyện thường thôi.

Tôi cười đáp với Thủy, “Không phải, là một người khác, yếu đuối, mềm mỏng lắm.”

Thủy nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hỏi, “Thằng đó thích thực nữ?”

“Ừ, chắc vậy.” dù không phải vậy thì anh cũng không thích tôi.

“Dở dẩn, đúng là không biết thưởng thức!” Thủy hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì.

Thêm vài ly rượu, chất cồn với đá lạnh vào miệng thật mát, xuống cổ thật đã khát, tới bụng lại xuất ra hương cay nồng, lấm máu trong người tôi cũng ấm lên, cái hay là, nó giúp chân trái tôi bớt đi cảm giác ê ẩm, nói cho chính xác là làm tôi quên dần nó.

Con trai con gái nhà tôi có một đặc điểm hơn người ở chỗ thước đo độ cồn cao, nghĩa là, uống được nhiều hơn người khác. Bản thân tôi đỡ hơn đám dã man kia ở chỗ là, dù có say khướt thì bản mặt vẫn không đỏ, không tái, chỉ bình thường như uống trà, nhưng đến limit thì tự nhiên sẽ ngã lăn quay ra ngủ như chết, còn về phần trong lúc ngủ có nói nhảm, có mê sảng linh tinh gì hay không thì chưa từng nghe ai đề cập tới.

Bởi vì tôi rất ít uống, có uống cũng không để say, có say thì cũng là lúc chỉ có một mình.

Lý do thì cũng như mọi người, sợ khi say mình sẽ không đủ lý trí mà làm ra những việc dở người như ‘ai kia.’

6. Chương 6

Bật di động nhìn đồng hồ, 11: 55', sau gần hai tiếng điên cuồng, rốt cuộc chị ấy cũng đã leo lên quầy bar, dĩ nhiên trong lúc leo đều có sự hỗ trợ của mấy đứa em thân yêu. Bartender cũng rất chiều lòng người mà rút lui nhường chỗ cho chị quậy. DJ cũng rất cao hứng rét nhạc.

Và chị đã bắt đầu... cởi?

Oh her God!

Tôi khẳng định 100% là mấy đứa nhóc kia đều say đến quên hết trời đất rồi mới dám ủng hộ chị ba Thu làm cái trò này.

Tôi và Thủy vội kéo nhau chạy tới, chị ấy đã đá hết giày đi rồi, sắp tới sẽ là áo!

Hai chúng tôi vừa mò tới trước quầy bar, thì đã có người nhanh chân hơn, vọt lên quầy trùm qua đầu chị một cái áo pull bự chẳng. Anh hùng ấy còn ai khác ngoài anh rể lớn!

Tôi thở phào, hai vợ chồng này đúng là làm người ta mệt chết mất thôi. Đều đã qua ba mươi, còn có hai đứa con, mà dám ở đây diễn một màn hôn nhau thắm thiết, thật là nóng mặt! Cũng tại chị ba Thu cứ dùng đẳng, để anh rể phải ra chiêu này, hôn cho người ta hết hơi rồi vác người qua vai, đem về nhà.

Tôi chỉ biết trặc lưỡi, anh rể thiệt là trâu bò, thật đúng với câu 'quả quýt dày có móng tay nhọn.'

Một bên kéo nhóc Như, một bên tôi nói với Thủy, "Đưa tụi nó lên lầu thôi, để lát nữa không biết còn diễn tiếp trò gì..."

"Kệ, cho tụi nó chơi cho sướng đi, ở đây toàn người của anh Tân, không sao đâu."

"Chị quên anh hai Thiên dặn gì rồi hả, chơi gì thì chơi, đừng để lên báo. Bây giờ không kéo tụi nó đi, là sáng mai ít nhiều cũng dính chương." tôi lắc đầu.

Thủy vừa nghe liền gật đầu. Tôi một bên lôi kéo hai con nhóc kia, còn Thủy phụ trách mấy thằng nhóc. Dĩ nhiên, biện pháp sử dụng của chị Thủy này cũng hơi dã man, cứ cho mỗi thằng một chặt tay vào ốt để tụi nó té xỉu rồi huyết gọi người công lên phòng.

Quả nhiên là chiêu hay, chỉ tiếc không thể dùng trên người hai đứa con gái say xỉn be bét này, nên Thủy kéo Thảo, còn tôi dìu bé Như lủ lượ rời khỏi.

Thang máy lên tới phòng, tôi đá luôn đôi giày cao gót trong hành lang vì cảm giác ê ẩm trên chân trái của tôi đã trở lại sau một lúc vật vờ dìu dắt con bé Như. Thủy liếc nhìn chân tôi vẻ lo lắng. Tôi thở phè phò, lắc đầu, "Không sao, còn xài được!"

"Chị không nói em, chị nói đôi giày của em, mấy triệu bạc làm như rác hả?"

"Ồ, để em đưa bé Như vô rồi chạy ra lấy, chắc không có ai đâu!" nghĩ sao vậy, đôi giày đó ngón của tôi ba triệu bộ ít sao, cũng là ý kiến của nhóc Tuyết, thật là hoang phí. Còn mấy cái bao lì xì hồi sáng vẫn chưa có thời gian tổng kết, hehe, chắc cũng được một mớ để ăn nhậu gỡ gạc.

Tôi mở cửa, lê cái chân sắp sửa tê dại của mình ra hành lang vắng, kính dị thay, đôi giày đã không còn ở chỗ đó!

Tôi đi tới, chớp mắt nhìn cho kĩ, sợ mình say quá quáng gà. Không thấy đôi giày màu xanh sẫm, nhưng lại thấy một đôi giày da đen bóng xuất hiện trước mắt. Cảm giác này hơi quen quen, hình như hồi sáng đã trải nghiệm qua một lần. Tôi ngỡ ngợ, hy vọng không phải điều mà mình đang nghĩ.

Đáng tiếc, điều tôi đang nghĩ cũng chính là sự thật, là anh.

Vẫn gương mặt đó, dáng đứng đó, mái tóc đen rũ trán, tuy đã trưởng thành hơn, dà dặn hơn xưa, nhưng đôi mắt anh nhìn tôi vẫn sáng vẫn dịu dàng như ngày nào.

Giống như khi dọn nhà, vô tình tìm lại được một món đồ yêu thích lúc trước, những tưởng đã mất đi, nhưng đến cuối cùng cũng tìm lại được. Những năm đầu ở Mỹ, gia đình tôi dọn nhà rất nhiều lần, dù mỗi lần đều rất tốn công tốn sức, nhưng tôi vẫn không cảm thấy chán ghét, đều là vì cảm giác mất đi tìm lại này. Nhưng hiện tại, lý trí của tôi lại cực kì phản đối cái cảm xúc cao hứng không đáng có này.

Bởi vì, anh không phải một món đồ thuộc sở hữu của tôi, dù có tìm lại được thì sao?

Rõ ràng là anh ở đây, trước mặt tôi, nhưng không phải ‘anh’ của tôi. Ngày xưa không phải, hiện tại không phải, tương lai lại càng không phải.

Anh vẫn một thân áo vest, caravat đã tháo xuống vắt tòng teng một bên túi quần. Cúc áo mở, trong hơi thở của anh dường như có mùi rượu. Tôi nhú mày, lùi lại một bước.

Chẳng ngờ anh cũng bước tới một bước lớn hơn.

Tôi lại lùi thêm hai bước, cơn ê ẩm trên chân khiến tôi càng thêm khó chịu, vậy mà anh lại sấn tới ba bước.

Ở khoảng cách này, mùi rượu và thuốc lá của anh như cái lồng hấp, chụp hết lên người tôi. Nếu tôi với anh là tình nhân hoặc vợ chồng, khoảng cách này quả thật rất lý tưởng. Nhưng chúng tôi không phải tình nhân, càng không phải vợ chồng.

Bạn bè?

Giữa tôi và anh còn có cái gọi là ‘bạn bè’ sao? Cùng lắm chỉ có thể gọi là ‘người quen cũ’ mà thôi...

Bắp thịt trên đùi tôi nhúc nhối, thường thì những lúc này, sắc mặt của tôi cực kì khó coi, mà bản tánh cộc cằn cũng trở dậy, tôi không muốn mịch lòng xui gia, nhưng mà...

Quên đi, anh là cái qué gì!

“Phiền anh trả giày lại cho tôi, cảm ơn.” Tôi ngẩng mắt nhìn anh, đánh nhanh rút nhanh.

Đôi mắt anh mờ sương, không nhìn ra tâm tình gì, chỉ khiến tôi lạnh gáy. Anh nói, trong hơi thở nồng mùi rượu, “Em say rồi.”

“Tôi cần nghỉ ngơi, phiền anh trả giày cho tôi.” tôi kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Vậy mà anh lại khom người xuống chân tôi, nói, “Để anh mang lại cho em.”

Tôi tránh tay anh, nạt, “Không cần! Anh đưa đây để tôi về phòng ngủ! Khuya rồi, tôi mệt!”

Anh vẫn khom lưng, đôi tay thon dài sẫm soi chiếc giày của tôi không biết qua bao lâu, đến lúc tôi định giật lại rồi bỏ về phòng cho xong thì anh lại bỗng đứng thở dài, “Em mệt? Anh cũng mệt mỗi rồi...”

“Mệt thì về ngủ đi! Để giày lại cho tôi là được!” bực à nha, cha này mỗi lần xin là lên cơn dong dài vậy sao ta? Sao ngày xưa tôi không biết anh còn có tật xấu này?

À quên, ngày xưa, anh không rượu, không thuốc lá. Còn bây giờ, không biết có hội đủ thói xấu thanh niên thời đại không đây...

Anh ngẩng phắt đầu, hai mắt nhìn tôi sáng thật sáng, giọng khàn khàn hỏi một câu chẳng ra làm sao, “Là anh thì không được sao?”

Đau quá, tôi cũng chẳng còn hơi sức để tìm tòi xem anh đang nói cái qué gì. Từng thớ thịt trên chân giống như muốn bung ra, nếu tôi còn dây dưa ở đây thêm chút nào nữa, chắc sẽ phải gọi xe cứu thương vô bệnh viện xin một mũi giảm đau cực mạnh. Ngẫm lại, từ hôm xuống sân bay tới giờ, tôi lăn lộn khắp nẻo đường Sài Gòn, hôm nay còn liều mạng xỏ đôi giày bẫy phân, còn dám trèo lên sàn nhảy,... thật là không biết tự lượng sức!

Anh xin thì kệ anh đi, dù sao tôi và anh cũng chỉ là quan hệ xui gia, nói trắng ra là người dưng. Ừ, tôi đã định đập vào gương mặt đẹp trai của anh một đập, giật lại đôi giày rồi mắng một câu như vậy xong hất hàm bỏ về phòng. Tiếc là, sức lực có hạn, nên chỉ có thể xụ mặt ra lâm bâm một câu rồi quay đi, “Dở hơi!”

Rắc!

Tiếng gót giày gẩy rậm như xương cá chiên giòn nghe mà sồn tóc gáy.

Tôi quay phắt lại, thấy anh đang đứng tựa vào tường, ung dung bẻ gót đôi giày bẫy phân ba triệu của tôi. Máu nóng lên, nếu có thể, tôi thật muốn biến mình thành siêu XayYa, tròng mắt bắn một phát võ gáo cái người kia.

Ba triệu! Là ba triệu đó! Việt Nam mến yêu của tôi! Bác Hồ của tôi!!

Trần Gia Kiệt! Quý sứ nhà anh không biết tiền là gì sao?

Đôi bàn tay thon dài kia vung lên, ném hai cái gót dày đáng thương đánh một vòng cung bay vào sọt rác. Tên hung thủ lại ngược mắt nhìn tôi, cười nhạt, “Em hợp với giày đế bằng hơn.”

Tôi vung ngón trỏ chỉ về phía anh, nhưng lại giận đến độ lú lữ, không thể thốt lên được chữ nào. Rốt cuộc đành phải thừa nhận thất bại, bỏ về phòng.

Một lần nữa, tôi khẳng định: Phan Mỹ tôi và Trần Gia Kiệt kiếp trước chắc chắn là oan gia, không, phải là Lệnh Hồ Xuân và Đông Phương Bất Bại mới đúng! Là kẻ thù không đội trời chung, trăm phần trăm không phải là Tiểu Ngạo Giang Hồ phiên bản 2013!!

“Không lấy lại à?” giọng anh vẫn nhàn nhạt, lúc này nghe vào tai càng khiến máu trong đầu tôi sôi lên.

“Không cần!” vì sĩ diện, tôi cắn răng mà phun ra hai chữ ấy. Ôi, ruột già ruột non quặn đau từng khúc! Tiền, đồng tiền vạn năng của tôi...

Tôi lết gàn tới cửa phòng thì bị anh chộp lại. Chân đau, thái độ của tôi rất tệ. Cộng thêm cái thói tiếc của tiếc tiền, cho nên lúc này tôi chẳng cho ai sắc mặt tốt được. Lườm ‘bàn tay sát giày’ kia, tôi hằn học, “Còn gì nữa?”

“Vẫn nóng nảy như vậy?” anh cười. Nụ cười của anh, dưới ánh đèn vàng của hành lang làm tôi hoa mắt.

Anh vẫn bình thản như thể trước giờ chúng tôi vẫn là bạn, vẫn như anh trai hàng xóm cùng tôi lớn lên. Khoảng cách mười ba năm kia, tựa như không tồn tại. Anh như bình thường, tôi đã không hiểu được. Anh như vậy, tôi mém nữa văng đầu.

“Anh... anh làm ơn bỏ ra...” tôi đưa tay còn lại gỡ anh ra.

Anh chẳng những không buông ra, mà còn gơ vuốt chộp luôn cái tay đang được tự do của tôi. Bà nó! Bị bắt cả hai tay rồi!

Tôi vắn vẹo. Tôi giằng co. Tôi vùng vẫy. Đáng tiếc, sức lực nam nữ cách biệt, tôi càng vùng, anh càng siết chặt hơn. Tôi ngóc đầu, tròng mắt nhìn anh gằn giọng, “Làm ơn đừng hoảng chút coi!”

Chân mày anh khê như sơn, ánh mắt nhìn tôi lạnh lẽo tới đi vài phần. Ừ một cái nuốt hết mấy câu văng tục xuống cổ họng, gai óc tôi nổi từng cơn. Hành lang vắng hoe, đèn tường vàng nhạt mờ mờ, giờ mà có cái bóng nào chấy tắt vài cái là rất hợp cảnh... Tôi vừa niệm trong bụng như vậy, thì cái đèn ở ngay trên đầu hai đứa tôi tự dưng kêu ‘è è’ rồi ‘phụp’ một cái tắt ngóm.

Này... này sao giống phim kinh dị quá vậy!

Dưới ánh sáng yếu ớt nhòa nhạt, anh vẫn nhìn tôi, hỏi, “Đàng hoàng là cái gì? Anh không biết.”

Có quỷ! Trần Gia Kiệt, thanh niên trí thức văn hóa, ông chủ lớn lỗi lạc nho nhã lịch sự tiếng tăm lẫy lừng, thế nhưng dám hỏi tôi ‘đàng hoàng là cái gì,’ chắc chắn là bị cái vong nào nhập rồi!

“Lưu... manh!” tôi lùi lại, hai cánh tay gồng lên phát mỗi.

Lần này anh chẳng cần bước tới, cứ đứng đấy giạt một cái đã kéo cả người tôi ị vào ngực anh. Mùi rượu, mùi thuốc lá xộc vào. Rõ là tôi nên khó chịu, thế nhưng... thế nhưng... Mẹ nó, vì sao tôi lại không ghét?

Điên rồi, Phan Mỹ, mày điên rồi, mày cứ uống cho nhiều vào rồi phát điên...

Run rẩy, nhưng lại không dám hít thở, tôi chỉ biết trợn mắt nhìn anh cúi xuống, càng lúc càng gần. Nếu mà có cái máy đo huyết áp ở đây, bảo đảm sẽ đo được một chuỗi số lên xuống liên tục cực kì ngoạn mục nha...

Đôi mắt vẫn luôn sáng ngời của Trần Gia Kiệt lúc này tối sầm, một màu đen tĩnh mịch mà tôi chưa thấy bao giờ. Anh nhìn tôi, như muốn nhấn chìm tôi vào biển đen vô tận. Anh nói, giọng trầm khàn, khe khẽ như đang thì thầm bên tai tôi, “Nếu làm lưu manh nhưng có thể giữ em lâu một chút, anh không ngại.”

Câu nói của anh như một lời chú định thân, khiến toàn thân tôi hóa đá sững sờ. Anh nói vậy là ý gì? Giữ tôi? Vì sao? Tôi không hiểu lắm suy nghĩ của Trần Gia Kiệt, nhưng thành thật mà nói, xét theo thói ham hư danh của phụ nữ, tôi lại cảm thấy chút gì đó lâng lâng vui sướng.

Anh ôm tôi thật chặt vào lồng ngực nóng hổi. Hơi thở mang theo hương thuốc lá nhàn nhạt, mùi rượu nồng đậm như rót bùa mê thuốc lú vào đầu tôi. Lý trí không ngừng nhắc nhở tôi phải vùng vẫy, tránh thoát khỏi anh. Nhưng... toàn thân tôi vẫn bất động.

Tôi... làm không được!

“Mỹ, sao lâu vậy...?” tiếng mở cửa, tiếp theo là tiếng càm ràm của Thủy vang lên như một câu chú giải, đánh tan cơn mộng mị của tôi.

Lúc này, tôi mới nhận ra mình say tới cỡ nào, điên tới cỡ nào. Dùng hết sức mình, tôi đẩy anh ra. Kiệt bị bất ngờ, choáng váng, lưng đập vào tường hành lang. Anh nhìn tôi, trong mắt thoáng kinh ngạc.

Chân trái đau nhức, tôi cũng bị đẩy lùi lại, loạng choạng suýt ngã. Thủy đỡ lấy tôi, nhìn tôi đầy lo lắng, dìu tôi vào phòng. Vừa đặt tôi nằm xuống, chị liền hỏi, “Có mang thuốc gì theo không?”

“Không cần đâu, để em chườm nóng là được... chị lấy khăn nóng giùm em với...”

“Em thay áo ngủ đi. Để chị lấy khăn nóng cho em!”

Không biết qua mất bao lâu, tôi chìm trong giấc ngủ mê man, bị cơn đau nhức hành hạ, thay biết bao nhiêu lần khăn nóng mới giảm được, đến khi tỉnh giấc đã là hai giờ chiều hôm sau. Ăn uống xong, chúng tôi được anh Khanh, con trai lớn của cậu Ba tới đón về.

Khi bé Như mở cửa phòng cho anh Khanh, sẵn tiện cầm vô một cái hộp được đóng gói sẵn, bên trong là đôi giày giống hệt đôi tôi qua bị bể mất gót.

Cầm đôi giày, trong đầu tôi ong ong mấy chữ, “May mà không mất... ba triệu...”

7. Chương 7: Đá Ngọc

Mười sáu tuổi đi di dân, đến năm hai mươi tám tuổi nhìn lại, tôi thừa nhận mình đã bỏ lỡ cả một thời niên thiếu tươi đẹp nhất trong cuộc đời.

Người khác nhìn vào cuộc sống của tôi hầu như đều cảm thấy hâm mộ, ganh tị, thậm chí là mơ ước, chẳng hạn như Thẩm, nhỏ bạn thân nhất của tôi ở đất nước tôi gọi là ‘quê hương’ này.

Tôi biết nó từ những năm tiểu học, đến khi lên cấp hai, lại may mắn cùng lớp chung bàn. Thi tuyển cấp ba có biết bao sào lộc khát khe, vậy mà vẫn để lọt lưới hai con cá là tôi và nó. Ngày trường báo điểm và danh sách lớp, hai đứa tôi như hai con cá lia thia từ cùng một ao nước động tìm thấy nhau giữa biển lớn bao la, vui mừng khôn xiết. Tuy cái trường cấp ba bé mà tôi ví như biển lớn không phải là trường chuyên gì, nhưng ít ra vẫn là trường có tiếng trong vùng, vậy nên tôi nói hai chúng tôi ‘lọt lưới’ đều là duyên số! Duyên số đó nha!

Dĩ nhiên, duyên cũng tồn tại một mặt khác, chính là ‘nghiệt duyên,’ bởi vì tôi ‘lọt lưới’ được thì có gì người khác lại không ‘lọt’ được.

Trúc dĩ nhiên cũng ‘lọt,’ nhưng là ‘lọt’ trường chuyên nên mới phải chấp nhận vào chung trường của tôi. Còn nhớ lúc đó, bọn trong lớp kháo nhau một hồi ầm ĩ vì có người dám điền nguyện vọng một là ngôi trường đỉnh của đỉnh, mà trường điểm nguyện vọng một của bọn tôi, cô ấy lại dám đạp xuống thành nguyện vọng

hai của mình. Còn nhớ lúc đó trong lớp sôi trào kích động. Còn nhớ, cả năm đó, Trúc và Kiệt như hình với bóng, chỉ vì một câu nói sợ thi rớt của cô ấy.

Căn nhà cách nhà tôi một cái hẻm nhỏ bỗng chốc tưởng như cách cả một con sông, bởi vì tôi chỉ có thể tranh thủ những lần ra cửa, vào cửa để lên lút nhìn bọn họ cùng vào cùng ra.

Khi ấy, tôi lại không ngờ rằng, rốt cuộc cũng có một ngày, chúng tôi cách nhau cả đại dương.

Cách ngày thi chính thức ba ngày, anh rớt cuộc cũng đến tìm tôi. Bởi vì, ha ha, nói ra thì hơi nhục mặt, hôm đó không hiểu tôi nhồi nhét nhiều quá hay là do bị kết quả thi thử hù sốc, đã vinh quang ngã xuống. Nói ‘ngã xuống’ thật sự có hơi quá, chẳng qua là sáng sớm hôm đó, tôi vì đau quá mà tỉnh dậy, cả người tằm mồ hôi, lạnh toát run rẩy như con nghien lên cơn, đầu đau muốn nứt toác ra. Ngoài trừ ôm đầu run rẩy, rên hừ hừ thì tôi không nuốt nổi một ngụm nước, cũng không thể nói được một câu hoàn chỉnh. Ba mẹ tôi sốt vó, ba tôi không nói hai lời liền lấy mền trùm tôi lại rồi bồng ra khỏi nhà.

Tuy thế xác kiệt quệ, nhưng thần trí tôi khi đó lại vô cùng thanh tỉnh. Lúc ba nhét tôi vào ghế sau, dưới mái tóc xòa lòa xòa như ma, mắt tôi nhìn thấy anh đang dắt xe đeo cặp, đứng ngẩn người nhìn sang.

Trời hôm đó mưa tầm tã, truyền được nửa bình dịch, tôi mới lim dim ngủ thiếp đi. Lúc y tá thay bình mới, tôi bị động mà tỉnh lại, nhìn thấy anh ngồi bên giường từ bao giờ, đến lượt tôi ngóc ra.

Tóc tai bù xù, áo sơ mi trắng lấm thắm nước mưa. Như cả thế kỉ nặng nề trôi qua, Kiệt và tôi cứ bốn mắt nhìn nhau, phần tôi là do mắt kém, không có kính thì chẳng thể nhìn rõ được gì ngoài bán kính một cánh tay, hướng hồ anh lại cao sọc như vậy, nên chẳng mấy chốc mặt tôi cũng nhăn lại.

Rốt cuộc tôi mở miệng, khô khốc hỏi, “Tối làm gì?”

Mắt kém, không nhìn rõ nét mặt Kiệt, chỉ biết anh quay sang rót cho tôi ly nước, xong ngồi xuống mép giường đỡ tôi dậy, đưa ly tới. Tôi nhìn ly nước, lại nhìn anh, khoảng cách gần hơn cho tôi thấy chút cau có hiếm thấy của anh.

Phải biết rằng, Trần Gia Kiệt giỏi nhất là giả vờ gentlement, mặc dù anh chưa từng gentle với tôi, nhưng vẻ mặt lúc nào cũng mỉm cười nhàn nhã đã thành bài tử của anh. Cho nên, cái cau mày này cực kì hiếm nha, khiến tôi bức xúc đến nỗi tay cầm ly nước cũng run run.

Lại ngồi im, hai đứa chia nhau chìm trong hai khoảng trời riêng mà ngẩn ngơ. Tự dưng anh hỏi, “Hay là để anh kèm em ôn bài?” đây là câu đầu tiên kể từ cái lần tôi cự tuyệt làm cái đuôi theo anh và Trúc khiến tôi và anh trở mặt, hình như là từ hồi sinh hoạt hè năm ngoái.

Thì ra đã lâu như thế rồi, khiến tôi cũng không nhớ rõ giọng điệu anh thường dùng để nói chuyện với tôi, cũng không rõ từ khi nào xưng hô đổi thành ‘anh’ và ‘em.’ Nhưng mà những thứ linh tinh này không quan trọng, quan trọng là, khi nghe anh nói vậy, cơn tức giận không hiểu từ đâu bộc phát trong lòng tôi.

“Không cần, rảnh thì lo cho Trúc đi. Coi chừng nó trượt là tổn công hai người chăm chỉ cả năm trời rồi... Dù sao anh cũng muốn nó học cùng với anh, còn mấy ngày nữa thôi, ráng bồi dưỡng thêm cho nó đi.” nói xong lại thấy khát, nên tôi nốc hết ly nước rồi đặt lên tủ, xong trườn người xuống nằm ngủ.

Trước khi tôi nhắm mắt dưỡng thần, chỉ thấy anh ngồi lù lù bên mép giường, miệng há ra như muốn nói lại thôi, tay đặt trên đùi cũng nắm thành nắm, nổi cả gân xanh. Dù sao cũng là người bệnh, mệt óc là việc không tốt, nên tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết là miệng tôi linh hay là Trúc trúng phải vận xui, cô ấy thi trượt nguyện vọng một, cuối cùng phải ‘tương phùng’ với tôi. Cũng còn may cho tôi, không bị nhét cùng lớp với cô ấy...

Hôm nay trở về thăm trường xưa, mặc dù chỉ có thể ngồi bên quán phá lấu đối diện trường, cùng chiến hữu Hồng Thẩm tàn sát bàn đồ ăn vặt, nhưng vẫn khiến cho tâm tình được mỹ mãn. Quả nhiên, cảm giác của tôi khi thấy Trúc mặt ủ mày ê, thiếu điều khóc thét trong ngày báo điểm năm xưa vẫn còn vương vấn.

Đừng nghĩ tôi tiểu nhân vui vẻ khi người gặp họa, chẳng qua chỉ là uất ức suốt mấy năm cấp hai phải dây dưa với cô ấy bỗng dưng giống như được đền bù, thật thoải mái lắm.

“Con điên, làm gì cười gớm vậy?” ‘thục nữ’ Thắm ngồi đối diện rất vô tư giờ ông hút phun hột trên châu ngay giữa trán tôi.

Mặc dù rất không vừa lòng với thói ở dơ sống dai của nó, nhưng vì tâm trạng tôi đang tốt, nên rất bình thần đưa tay gạt đi, cũng không thêm chú ý tới đám nhóc vị thành niên đang trợn mắt nhìn hai đại mỹ nữ chơi trò bắn trên châu.

Tôi hỏi nó, “Mày còn nhớ ngày báo điểm năm đó không?”

“Xì, nhớ chứ sao không? Nói đi nói lại, mày cũng chỉ có năm lớp mười để tán dóc với tao, hai năm sau này mày đâu có ở đây, làm sao biết được phong ba bão táp như tao?” tính chất ngồi lê đôi mách của một thục nữ chân chính nổi dậy, nó bắt đầu khui nòng, bắn một đồng chuyện trên trời dưới đất mà tôi đã bỏ lỡ.

Dĩ nhiên, nó là một trong số ít người biết cái tôi bỏ lại không chỉ là hai năm cuối cấp, bốn năm đại học, và sáu năm tuổi trẻ nhiệt huyết. Những chuyện nó kể rất nhiều, nhưng vĩnh viễn không bao giờ nhắc tới chữ ‘Trúc.’

Hồi lâu sau, có lẽ tính buồn chuyện cũng dần bị khơi mào, tôi xé miếng bánh mì chấm nước phá lẩu nóng hổi thơm lừng, nói lấp lửng một câu, “Tao gặp lại Trúc...”

Lập tức có người đang hút trên châu khí thế không kịp ngậm họng, bị trên châu bắn tọt vô cổ mà sặc sụa. Nhìn nước mắt, nước mũi, nước trà sữa, cả một đồng hột trên châu bị phun ra không cần giữ hình tượng, tôi có hơi chột dạ, dù sao cũng tốn tiền mua nha.

Móc khăn giấy lau chùi sạch sẽ một hồi, Thắm trợn đôi mắt bị sặc mà viền đỏ, cái mũi cà chua phồng lên, nạt một tiếng, “Con quỷ! Làm tao sặc chết!”

“Có gì đâu, mày ăn uống như vậy, không có ngày sặc chết mới lạ...”

“Nó tới tìm mày? Nó dám tới tìm mày? Con nhỏ đó... mẹ kiếp! Mày cũng hiền quá! Chuyện bao nhiêu năm như vậy, mày không tức nhưng mà tụi tao nghĩ lại cũng còn tức lắm! Để tao kêu mấy con kia ra...”

Tôi vội dè tay nó lại, lắc đầu, “Mày nghe tao nói hết đã! Con này, làm gì mà nóng như lửa...”

Cô Thắm nhà ta hùng hổ hút cái rột hết ly trà sữa, sau khi gọi thêm một ly nữa thì mới khoanh tay nhìn chằm chằm tôi, nói, “OK! Nói đi, tao chờ nghe!”

Tôi lắc đầu buồn cười, cảm thấy mình quả thật không cần thiết khẩn trương, vì có quá nhiều người tức giận thay mình rồi, “Cũng không có gì, hôm kia đám cưới em họ tao, vì không có ai làm dâu phụ, con nhỏ cũng đuối quá nên để chồng nó lo liệu. Sau mới biết dâu phụ là bạn của chị chồng nó, là Trúc.”

Cô Thắm gật gù, ra vẻ hiểu chuyện, “Vây mà cũng đụng nhau được, mày với nó đúng là không phải oan gia thường đâu, không, phải nói là nghiệt duyên thì có. Oan gia với mày, cũng chỉ có thằng ngu kia.”

Tôi bật cười, Trần Gia Kiệt từ nhỏ tới lớn không cần học mà cũng thi được vào trường chuyên, lại có ngày bị mấy đứa học hành không ra gì như bọn tôi mắng là ngu, không cười mới lạ.

Tôi cũng gật gù làm bộ chuyên chú phân tích vấn đề, phun thêm một câu, “Kiệt là anh họ chú rể, làm rể phụ.”

Thắm cứng họng, kinh hãi nhìn tôi, sau mới cau mày hỏi, “Mày... không sao chứ?”

Giờ này làm gì có sao với trăng, chỉ có trời nắng chang chang thôi. Tôi đã định nói giỡn vậy đó, nhưng mà tự dưng thấy mệt, cười cũng mệt, khóc cũng mệt. Mân mên chuỗi hạt trên tay, tôi tự hỏi, vì có gì ngay lúc muốn quên thì lại như oan gia ngõ hẹp như vậy. Cũng may, đám cưới xong rồi, tiệc tùng cũng xong rồi, từ giờ trở đi sẽ không gặp nữa.

Ý nghĩ này giúp tôi nén cảm giác bồn chồn sợ hãi vì cái ôm bất ngờ đêm đó của anh, dù cho anh đang say, nhưng tôi lại tỉnh táo vô cùng, vậy nên... cần thêm thời gian để bình tĩnh lại.

Thắm ngáp ngừng, nét mặt dần dần dịu lại, trở về đúng phong thái của ‘nàng dâu hiền’ mà nhìn tôi, trong mắt có chút không đành, “Thật ra... có những việc mà bấy lâu qua tao cứ đắn đo... nói cho mày nghe thì sợ mày không vui, nhưng không nói... tao sợ...”

“Đã qua lâu rồi, bây giờ mày nói thì có khác gì đâu. Huống hồ, cho dù lúc đó không có chuyện kia, thì kết quả cuối cùng vẫn là tao xuất ngoại, hết chuyện.”

“Nhưng nếu lúc đó mày biết thì...”

“Lựa chọn xuất ngoại là của riêng tao, không bởi vì ai hết. Khi đó vui về tao vẫn đi, không vui tao vẫn đi, chỉ là tao không cho tụi mày biết trước thôi.”

Nhìn tôi một hồi, nó thở dài một hơi, “Dù gì cũng là chuyện của mày, tao nghĩ thông suốt rồi, tốt hay xấu mày cũng phải biết. Nếu mày xuất ngoại, tốt nghiệp, đi làm, lập gia đình, có chồng có con thì không nói. Nhưng mà lượn một vòng lớn, rồi cuộc mày cũng trở về điểm xuất phát, cái này có khác gì mười mấy năm trước đâu? Cho nên, tao nghĩ mày nên biết sự thật.”

“Sự thật gì?”

“Sự thật là sinh nhật mày năm đó, giữa con nhỏ đó với oan gia nhà mày không có xảy ra chuyện gì hết. Toàn là một mình con điên đó tự biên tự diễn. Hơn nữa...” nói đến đây, không hiểu sao giọng điệu nó ngập ngừng hồi rồi mới tiếp, “...không biết mày thấy thế nào, nhưng mà sau khi mày đi rồi, tụi tao lại cảm thấy hình như đã có sai lầm gì đó...”

“Sai lầm? Ý mày là tao đi là sai?” tôi trợn mắt nhìn nó.

Thấm gãi đầu, vì khó lựa lời nên hơi bực bội, sau đó đập bàn một cái phụt ra một câu, “Không phải mày sai, mà là tụi tao sai! Mày không biết tình hình sau khi mày đi rồi đâu!...”

Những lời Thấm nói nhiều như nước, dồn dập, nhận chìm tôi trong mờ mịt. Thấm nói, sau ngày tôi rời nước, anh đã tìm Thấm, sau đó thì mất tích. Lời kể của Thấm vẫn tắt, vốn chỉ là một mẩu chuyện bên lề không mấy quan trọng, nhưng sao nghe vào tai lại khiến lòng dạ tôi ngổn ngang rối bời.

Tôi không hiểu một Trần Gia Kiệt điềm tĩnh già dặn trước tuổi đã suy nghĩ gì vào khoảng thời gian đó. Nhưng tôi lại dường như nhìn thấy bóng dáng của anh ngồi một góc trước cổng sân bay nhìn từng lượt người đến người đi...

Anh từng nói nếu tôi không kỉ luật đảng hoàng thì coi chừng có ngày bị lưu ban, vậy mà bản thân anh ngay sau đó lại bỏ học hơn một năm rông. Lang thang khắp nẻo đường nam bắc, ngắm núi Sa Pa giữa mùa xuân phủ mộng hơi tuyết trắng, thả mình trong dòng Vịnh Hạ Long xanh ngời, mặc cho mưa nắng bụi đường nhuộm sồn lững áo...

Những lúc đắm mình giữa đất trời bao la ấy, anh đã nghĩ gì? Hoặc là, anh đang làm gì?

8. Chương 8

Những ngày đầu năm học, tôi cứ nghĩ thế là từ nay mình sẽ thoát khỏi cái cảnh ‘một người đứng lại nhìn hai người đi’ như trước kia, có thể dung dăng dung dẻ mà hưởng thụ cuộc đời học sinh cấp ba tươi đẹp rạng rỡ.

Thậm chí, tôi còn cố tình chọn ban ‘VTC’ tức là ban ‘vô tích sự,’ cũng tức là ban không chuyên trên mọi lĩnh vực của khối lớp mười, vì ban này chỉ có ba lớp, cùng với khối mười ban xã hội nhân văn học buổi sáng, trong khi ban khoa học tự nhiên của Trúc học giờ buổi chiều, đây là tôi và Thấm cố tình bỏ sức ra dò hỏi trước khi chọn ban. Haha, đáng tiếc là, những ngày vui vẻ của tôi cũng chẳng kéo dài được lâu, vì tôi phát hiện, cho dù giờ học chính quy là sáng hay chiều thì giờ trống còn lại cũng phải lết xác đến trường để học thêm giờ.

Học thêm giờ, học bù giờ, học lớp kỹ năng,... đây cũng chính là một trong những yếu tố khiến tôi chán nản việc học. Một tuần nhào nặn mười hai môn học, những cái chính đã ngốn hết chất xám và thời gian của tôi thì không nói, nhưng những cái phụ có thiết yếu không mà cũng phải bon chen giữ điểm cho được?

Dĩ nhiên, yếu tố này chỉ chiếm một phần nhỏ trong việc tôi lựa chọn xuất ngoại.

Một yếu tố khác không đáng để gọi là yếu tố, mà là một khát khao mãnh liệt, đó là tách khỏi thế giới ba người nhàm chán. Bởi vì, dù tôi có tránh thế nào cũng đụng mặt hai người họ ở trước cổng trường.

Chiều nào tôi có tiết, vừa tan lớp đều gặp Kiệt tới đón Trúc, nếu hôm nào tôi không có tiết buổi chiều, lúc trưa tan học cũng gặp ‘chàng đưa nàng đi học.’ Ban đầu tôi đã định ngó lơ, nhưng người ta lại tinh mắt thính tai chộp được tôi, nếu người ta đã chào hỏi, tôi còn làm mặt đơ được sao?

Lắm lúc con Thấm chở tôi về mà còn phát bực với trình độ dây dưa của hai người họ, nạt tôi, “Mẹ kiếp! Mày nói thẳng luôn đi! Chứ tao ngứa mắt lắm rồi! Coi chừng tao đạp ngã xe hai đứa nó!”

“Nói? Nói gì giờ? Cổng trường cũng không phải của mình tao, đường cũng không phải tao xây, không lẽ kêu tụi nó chuyển nhà hướng khác? Hay là tao với mày độn thổ, leo tường, khỏi đụng mặt?”

“Mày chọc điên tao hả? Mày không gai nhưng mà tao gai! Má nó chứ! Bộ có bồ là hay lắm hả? Học không lo học suốt ngày ổng a ổng ọ! Mỗi lần thấy là muốn trào cơm, tởm gì mà lợm!” thế là nàng Thấm nhà ta chỉ trong thời gian động kinh ngắn đã nổi danh trong khối mười ban sáng vì là người sở hữu gương mặt như hoa, dáng người như mây, bước đi như liễu, nhưng có cái miệng chỉ toàn phát ra những lời kinh hãi lỗ tai thiên hạ.

Haizz, bản thân tôi lại cảm thấy tiếc nuối cho một mầm mống tốt đang dần bị hủy hoại của đất nước.

Mãng rồi cũng có ngày thành tre, tức nước vỡ bờ.

Thế là vào một ngày đẹp trời nào đó, nàng Thấm nhà ta đã có được một màn đột phá xe như mong ước, chỉ đáng tiếc, không phải mình đạp xe người ta, mà là xe mình bị người ta đạp.

Chẳng là, khối mười với khối mười hai nằm ở hai khu riêng biệt, cách một cái sân, chung một cái căn tin. Chẳng biết nàng Thấm nhà tôi trong lúc lướt ở căn tin đã gây ra cái nhân gì, lại lọt mắt xanh của một anh chàng khối mười hai. Cái quả của cái nhân ấy là đám chúng tôi ngày nào cũng được một đám các anh lớp trên bám đuôi dai như đĩa, đuổi thế nào cũng không đi.

Hôm ấy, Thấm có lẽ đã hết chịu nổi, cáu tiết mắng người hăng kinh dị, dẫn đến một anh trong số họ què mặt nổi cáu, giơ chân đạp một cái vào sườn xe bạn Thấm. Người ta là thanh niên trai tráng, cưỡi xe máy xe điện, còn hai đứa tôi chỉ cọc cạch cái xe đạp quèn. Kết quả là cả xe cả người cùng huy hoàng ngã xuống. Cả tôi và Thấm đều ngã ra giữa lòng đường. Một chiếc xe đạp điện từ phía sau đang đà đi tới, thẳng không kịp, tông vào tôi.

“MỸ!”

Tôi rú lên một tiếng kinh thiên động địa, vậy mà còn có người gào át cả tiếng tôi. Kiệt quăng xe lao tới vung một đấm đánh anh trai lớp mười hai, tác giả gây nên chuyện.

Một đấm té xe, bay mất cái răng chó.

Lúc đó tôi đau muốn chết, nhưng vì hành động của Kiệt quá mức kinh khủng, gương mặt của anh còn hơn mặt của ba tôi lúc tôi trốn học, hại tôi không dám kêu khóc tiếng nào, chỉ biết run rẩy trợn mắt nhìn anh.

Hậu quả của việc đạp xe – xe đạp dứ dẫn đó là tay trái tôi bị bó bột gần hai tháng trời. Tác dụng bên lề là, bất chấp mọi sự phản đối của đương sự là tôi, Kiệt bắt đầu thân chinh đưa đón tôi.

Ban đầu tôi còn giả bộ ngượng ngùng, sống chết không chịu leo lên xe anh, vậy mà anh chỉ nhướn mắt nhìn tôi, phun một câu, “Dịch vụ đưa đón có kèm cơm sáng, cơm trưa, phá lẩu trà sữa, quán lẩu gần chỗ học thêm ban đêm của em cũng được lắm, tính luôn vô đi.”

Hai mắt tôi sáng rõ, hai mắt con Thấm cũng sáng rõ. Anh King Kong đang nài nỉ đòi chở con Thấm cũng vội vàng anh dừng gặt đầu chắc nịch với nó, “Thấm, anh cũng vậy! Bao em trọn gói luôn!”

Nàng Thấm giơ tay bạt đầu anh chàng, nạt, “Bao cái đầu heo anh!” nhưng lại vắt mặt mũi cho chó tha mà xấn áo dài leo lên xe người ta. Lúc đó chắc nó chẳng ngờ được cũng có ngày bị dụ leo luôn lên xe hoa của anh chàng.

Tôi trặc lưỡi lắc đầu, quả nhiên bao tử là con đường ngắn nhất để đi tới trái tim người phụ nữ, huống hồ đây còn chưa tính là phụ nữ, chỉ là một con heo con tham ăn tục uống! Mà, khụ, tôi lúc đó cũng không ngoại lệ...

Nếu muốn nói hồi ức đẹp, thì quãng thời gian làm thương binh đó có thể coi là hồi ức đẹp nhất trong quãng đường học sinh của tôi. Sáng chiều đều thấy mặt anh, cùng nói cùng cười dù chỉ là những việc vụn vặt, linh tinh, nhưng tôi như trở về quãng thời gian tiểu học khi chỉ có tôi và anh, lại như có gì đó khang khác. Tôi cũng chẳng hơi đâu để tâm đến sự hiện diện của Trúc suốt đoạn đường đó.

Thấm từng nhắc khéo tôi, “Mày phải rõ ràng đi, nếu đã cặp với mày thì ổng không được dây dưa đưa đẩy với con khác, nhất là con đó!”

Tôi trợn mắt, “Mắc mớ gì tao? Tự ổng đòi làm xe ôm chứ bộ!”

“Nhưng mà mày thích ổng! Nếu ổng cũng thích mày, thì đá con đó ra! Đừng để người ta đem chuyện ba đứa mày ra xào nấu!”

“Xào? Ai xào? Xào cái gì? Sao tao không nghe gì hết?”

“Ai biểu mày mỗi lần ra chơi ở lì trong lớp chi? Đạo một vòng xuống căn tin là nghe đủ thứ chuyện, tại hôm bữa ổng đấm Ròng Điền nằm lăn ra đường vì mày, hầu như cả khối sáng chiều đều biết hết! Mày nhìn kĩ ông Kiệt đi! Đồng phục cái trường nổi tiếng trâu bò đó, rồi còn đi xe xịn, ‘đập chai’ như vậy, cứ là giống cái nhìn thấy ổng là phải nhìn cho đã mắt mới thôi! Rồi ổng đưa đón ngày mấy bận, nếu chỉ có ổng với mày không thì nói làm gì, nhưng mà cứ hễ hai đứa mày ở đâu là có mặt con Trúc với đám mấy con quý điền lớp nó ở đó! Mày không phiền nhưng mà tao phiền, một đám con gái phe sáng tụi mình đều phiền!”

Ừ ù cạc cạc nghe Thấm nói nguyên một tràng, tôi ngu ra hỏi, “Mày phiền còn có lý đi, nhưng mà mắc gì đám vịt bầu ban sáng cũng hòa theo là sao?”

Nó gơ tay bập một phát vô lưng tôi, làm xém chút nữa tôi gào lên đau đớn giữa sân cờ. Tôi cắn răng nghe nó nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Sao mày ngu quá vậy? Ban sáng tự nhiên, ban chiều khoa học, mày có thấy văn sử địa chơi thân với toán lý hóa bao giờ chưa? Mặc dù là mày không có gì hay ho, nhưng mà mục tiêu là ông Kiệt quá nổi tiếng, quá suất sắc, nên mới có phe sáng vì sĩ diện chung cuộc mà dốc lòng ủng hộ mày! Còn chưa tính đàn chị mười hai bị áp lực thi cử sắp phát điên lên kia! Ai cũng nói mày phải giữ được ổng làm bình hoa buổi sáng để mấy bà được ngắm cho thư giãn...”

Tôi à một tiếng coi như đã hiểu. Cái này cũng quá là vô duyên rồi. Nếu nói xì căng đan thì nên nói việc một con cá lia thia bé tí như tôi lại quen biết với một con cá ngừ đại dương như Trần Gia Kiệt có lẽ sẽ có nhiều người tin tưởng hơn việc tôi và anh là một cặp.

Dù có cảm giác mất mát thất bại, nhưng tôi phải công nhận, Trần Gia Kiệt và Đỗ Thanh Trúc quá xứng đôi, ngày xưa là như vậy, cho đến bây giờ vẫn là như vậy. Cứ nhìn mọi người tấm tắc khen ngợi rể phụ dâu phụ trong đám cưới thì biết.

Tay tôi vừa khỏi, tôi và Thấm cùng một đám quý yêu bèn mở tiệc, vừa ăn mừng thương tích của tôi lành lặn, vừa mừng sinh nhật cho tôi và Thấm. Không chừng tôi với nó chơi thân như vậy là vì cái này đi, sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, cùng một bệnh viện phụ sản, haha, không biết chừng bà đỡ có ôm lộn hai đứa tôi không nữa.

Khi tôi nói đùa việc này với cả nhà, mẹ yêu dấu của tôi đã gơ chân đạp tôi một phát lộn đầu xuống giường.

Bè đảng của thiếu gia King Kong chơi rất xộp, dám bỏ tiền dẫn hết đám nhóc bảy tám đứa con gái tụi tôi tổ chức tiệc trong một quán karaoke, chẳng tay dọn lên hai cái bánh sinh nhật hình khỉ. Ngày hôm đó rất náo nhiệt, riêng tôi mà nói thì, ngày hôm đó rất quan trọng, vì tôi đang rất cao hứng, muốn giữa lúc thối nên nói thích anh. Tôi vốn không thích suy nghĩ nhiều, khi ấy tôi cho là, thích thì thích thôi, có gì phải xấu hổ. Nếu anh không thích tôi thì cứ việc nói thẳng, tôi cũng chẳng ngại.

Còn nhớ có một lần nàng Thấm nhà ta bị bắt thư tình, cô giáo chủ nhiệm khi đó đã không trách phạt, chỉ lẳng lặng nói với chúng tôi như vậy, “Đường tương lai các em còn dài lắm, cảm tình con người không phải nói cấm là cấm được, nhưng mà các em phải nhớ, hôm nay thích người này, ngày mai lại thích người khác là chuyện rất bình thường ở lứa tuổi các em. Bởi vì cách nhìn, tư tưởng, quan niệm của các em hiện giờ như

một miếng ngọc đang trong giai đoạn được gọt đẽo dưa mài, cho nên chưa có chuyện gì là chắc chắn, huống chi là tương lai mười, hai mươi năm tới? Làm tốt, miếng ngọc của các em sẽ sáng bóng, xinh đẹp như tương lai các em. Làm không tốt, miếng ngọc sẽ thành miếng ngói, không chừng còn bể nát. Rung động đầu đời là khó tránh, nhưng các em nên biết tình cảm không thể khăng khăng nói được là được. Hôm nay khác hôm qua, ngày mai lại khác hôm nay, cho nên chỉ nói chuyện hôm nay là được rồi, nếu ngày mai có thay đổi thì các em vẫn phải vững bước tiếp tục mà đi...”

Khi đó, chúng tôi đều rất ngưỡng mộ cô giáo chủ nhiệm đã ba mươi mà vẫn ‘ổng chề,’ mãi về sau này, chậm rãi ngẫm lại lời cô nói năm xưa, mới thấy thật thấm thía. Cũng vì lời khuyên này của cô, mà năm đó tôi đã không làm ra chuyện gì đại dột. Ít ra không đại dột như Trúc.

Tối hôm đó, mặc cho tôi có chờ đợi, hy vọng, bồn chồn cỡ nào, Kiệt vẫn không đến.

Thấy Thẩm sốt ruột thay tôi, King Kong bèn rút di động cho tôi mượn, dĩ nhiên là tôi đã làm một cuộc gọi mà đáng lý ra tôi không nên gọi. Gọi cho anh, nhưng người bắt máy là Trúc. Tôi thờ mặt ra, Thẩm thấy không ổn, bèn chụp điện thoại bật loa ngoài, cả một phòng bầy đứa con gái và hai thằng con trai cùng im thin thít lắng nghe âm thanh trong trẻo nhưng nghẹn ngào nức nở của Trúc.

Cô ấy vừa khóc vừa thút thít, “Mỹ... mình xin lỗi... mình không muốn vậy đâu... nhưng mà anh Kiệt... anh Kiệt ảnh nói... ảnh thích mình... mà mình cũng thích ảnh lắm... Mỹ... tha cho tụi mình đi... được không?...”

Rõ ràng là đầu óc của tôi đã tạm thời đình chỉ hoạt động, nhưng không hiểu sao tay tôi nhanh như chớp chụp tắt cái di động, không muốn nghe thêm một tiếng thút thít nào nữa. Cái giọng nói trong trẻo dịu dàng đó nghe sao mà rùng rợn khó đỡ quá!

Càng khó đỡ hơn nữa là, sáng sớm hôm sau khi Thẩm qua chở tôi đi học, cửa sắt nhà Kiệt cũng vừa đúng lúc mở ra, Kiệt còn mặc áo ngủ, dắt ra một chiếc xe đạp hồng cực kì quen mắt, người mặc áo dài trắng bước ra cũng cực kì quen mắt. Trong khi tôi còn đang ngơ ngác thì Thẩm đã xách cổ tôi lôi lên xe chở đi mất.

Sáng hôm đó, sau khi ngốn hết hai hộp mì xào, ba cái bánh bao, sáu bịch bánh trắng, hai lon bò húc và một bình sữa tươi, tôi rất cuộc cũng ôm miệng tông cửa nhà vệ sinh ói sạch.

Cảm giác của tôi khi nhìn thấy anh từ sau lúc đó chỉ có hai chữ: ghê tởm.

9. Chương 9: Dưa Ngọc

“Mẹ kiếp! Đúng là con nít quý! Hừ, tao phải diệt nó từ trong trứng nước mới được!” tiếng gầm gừ của ai đó cho thấy tâm trạng đang cực kì tồi tệ hại, nhất là khi người ta lượn qua lượn lại thấy bầy đứa con gái thuộc hệ tộc ‘rắc rối lữ thừa’ đang ngồi tùm tùm một góc với nhau, liền tự động dọn chỗ ra xa một chút.

Có thể nói tôi không có duyên với hoa đào, nhưng lại đặc biệt có duyên với hiệp nữ các loại. Thí dụ như ở nhà tôi có mẹ sư phụ, dì Hai sư thái, tiếp đó là một dàn quân hùng hậu của ‘dã man nữ tộc.’ Ở trường, tôi và sáu đứa kia cộng lại, có thể coi là ‘giang hồ thất nữ hiệp’ chuyên môn chọc phá, gây thù chuốc oán, đánh uyên ương, vân vân và mây mây.

Nếu nói lên giữa cột cờ phạt đứng là việc làm thiêng liêng cần có để đánh dấu một thời học sinh, thì bầy đứa chúng tôi coi như là đã đứng trên đỉnh vinh quang của toàn thể đồng bào học sinh. Cho nên, mỗi khi bầy đứa tôi tụ lại một góc xì xầm là chắc chắn có chuyện trọng đại sắp xảy ra.

Tuy nhiên, mọi người lần này phải thất vọng rồi, bởi vì những lần tụ tập đó đều vì muốn dạy nghiêng người chứ không có ý hại người. Giữa lúc bọn họ đang sôi sục tinh thần chà đạp cặp đôi nào đó, tôi lại quăng ra trái bom tiếp theo, “Nhà tao sắp di dân rồi.”

“HẢ?”

“Mày nói giỡn?”

Đợi tụi nó lắng xuống, tôi lại nói, “Không giỡn, ông bà nội tao làm giấy bảo lãnh nhà tao lâu rồi, ba tuần nữa phỏng vấn.”

“Mày... đi thật?”

“Tụi mày thấy sao?”

Mấy đứa nó nhìn nhau, hồi sau mới tiu nghỉu nói, “Đi đi, có điều kiện thì đi đi. Tao thấy bao nhiêu đứa muốn du học mà có được đâu, tốn tiền nhiều mà còn không đi được, mày đi được thì cứ đi...”

“Vớ lại, ở bên tương lai nhiều hơn...”

‘Tương lai’ hai chữ này có sức mạnh thật lớn lao, khiến người ta không chút chần chừ mà vứt bỏ hiện tại. Tôi cũng từng là một trong số đó. Muốn làm một lựa chọn thì phải biết bên nào lợi, bên nào hại, nhưng nếu đã là chuyện của tương lai thì ai biết được lợi ở đâu, hại chỗ nào? Bây giờ nghĩ lại thì tất cả đã là chuyện của quá khứ, chẳng thể lập lại, cũng không biết sai ở đâu mà sửa, làm sao mà sửa.

Hài lòng? Tất nhiên là hài lòng, vấn đề vật chất quá đầy đủ, nhưng nếu con người sống chỉ quan trọng vật chất thì chẳng khác gì miếng ngói lợp nhà, bởi vì miếng ngói vĩnh viễn không thể phát sáng như miếng ngọc.

Tôi vô tình biến mình trở thành miếng ngọc bị vùi lại trong đá, không ai đèo gọt.

Những năm đầu sống ở nước ngoài, lạ nước lạ cái, khác biệt ngôn ngữ mang tới nhiều khó khăn, do đó tính cách của tôi cũng dần thay đổi. Có từng xem Zombie thì biết, tôi càng ngày càng tiến hóa theo chiều hướng Zombie. Ngoài làm những việc cần làm, nghĩ những việc cần nghĩ, tôi dần mất cảm giác vui thích, chỉ thấy mọi thứ thật nhạt nhẽo, vô vị. Không biết mình muốn gì, chỉ biết máy móc chạy theo thói quen sống bận rộn, tôi trở thành người lạnh nhạt, thực tế và vật chất từ khi nào, chính tôi còn không rõ.

Nếu nói vật chất là thể xác, thì tôi đang sống rất tốt, nhưng nếu nói về tâm hồn, thì tôi dường như chỉ đang sống lay lắt tạm bợ. Cái cảm giác trống rỗng, không ngừng nghỉ, không giây phút nào bình an trở thành căn bệnh nan y của tôi.

Cuộc sống cứ thế trôi đi, thỉnh thoảng tôi vẫn nhận được tin tức của mấy đứa bạn trong nhóm, nhưng dường như chúng tôi đều đã ngấm thối nhất với nhau, không bao giờ đề cập đến hai người ấy.

Cho đến một ngày, anh tựa như một giấc mơ lướt qua cuộc sống tất bật của tôi, khi tôi giật mình tỉnh lại, thì anh lại đi mất rồi. Như một kẻ mộng du, khoảnh khắc anh chợt đến lại chợt đi ấy, tôi đã không biết bao nhiêu lần hồi tưởng.

Vẫn vùng chìm trong biển mặn, khi tôi lơ mơ nhận ra điều gì đấy trong tâm hồn rạn nứt của mình, chỉ tâm niệm một điều: chỉ cần tìm thấy anh, tôi sẽ được cứu thoát khỏi làn nước mênh mông này. Đáng tiếc, chỉ một tin nhắn trên phây đã một cước đạp tôi chìm sâu, anh kết hôn.

Lúc ấy, tôi dường như có thể cảm nhận được từng tác da thịt nóng bỏng, tựa như bị ai đó tát cho mấy bạt tai. Trong khi tôi còn chậm chạp không chịu tỉnh mộng, thì anh đã xa tôi từ lâu, rất lâu rồi. Tôi không có can đảm tìm hiểu cô dâu là ai, trong đầu lại bắt giắc nhớ tới lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau trước khi tôi rời Việt Nam...

Năm đó, mặc dù không nhất thiết phải thi, nhưng vì tôi muốn cùng các bạn mình lần cuối cùng trải nghiệm cảm giác trường lớp đáng quý này, nên cũng đã dốc sức ôn thi. Hơn nữa, chỉ có cái cơ này là hợp lý nhất để tôi tránh mặt anh. Cứ nghĩ mình đã chuẩn bị tốt lắm, nhưng ngay đêm trước kì thi, không hiểu anh bị ngọn gió độc nào giạt trúng mà chạy sang nhà tìm tôi.

“Có gì không?” tôi thờ ơ hỏi, tay vẫn hí hoáy làm bài.

Anh đặt bàn tay thon dài của mình chắn ngang giữa vở tôi, buộc tôi phải ngẩng đầu nhìn anh, vị chua từ trong bao tử tôi quặn dậy. Anh cau có, mắt sáng rõ nhìn như thể muốn xuyên thấu tôi, hỏi, “Em giận cái gì?”

Giận? Có gì để giận đây? Mà dù có, thì tôi có quyền lên mặt âm ỉ, gây gổ, làm mình làm mẩy với anh sao? Không có, tôi cũng không phải là đứa thích tự bôi tro trét trấu lên mặt mình.

Tôi bảo tôi không giận.

Anh đập luôn tay kia lên bàn, chồm người tới nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi, “Không giận, vậy sao qua anh đưa em không lấy? Anh đưa anh đón em cũng không chịu? Thấy anh là trốn biệt?”

“Mắc ói.”

“Gi?”

“Anh, làm tôi mắc ói! Tôi ghét nó, anh thì cứ dây dưa với nó! Tôi gai mắt! Tôi chịu hết nổi rồi! Hai người làm ơn dắt nhau cút xa một chút!”

Tôi và anh, không biết từ khi nào, mỗi lần nói chuyện nghiêm túc với nhau đều dẫn đến cãi vã. Anh đối với người khác thì rất hòa nhã, không hề chấp nhất hơn thua, nhưng chưa bao giờ chịu kiên nhẫn với tôi dù chỉ một chút xíu thôi. Lúc tôi vừa nói xong, anh cũng ngang nhiên hất hết sách vở trên bàn tôi xuống đất, tương tá giống như khùng long phun lửa khiến tôi thất kinh. Sau đó chỉ nhìn tôi chằm chằm rồi bỏ về, để lại một đống lộn xộn.

Máu nóng xông lên não, tôi tức quá cũng không thềm ôn iếc gì nữa, cứ vậy lăn lên giường tắt đèn ngủ.

Sáng hôm sau, tôi nộp giấy trắng môn văn.

Haha, đời học sinh được một lần nộp bài thi giấy trắng, cảm giác cực kì thành tựu. Cứ nhìn vẻ mặt của các thầy cô giáo thì biết. Chủ nhiệm bộ môn văn còn trình trọng mời tôi lên văn phòng, hỏi tôi có ý kiến gì với cách ra đề của thầy ấy hay sao, xong lại nói một đống lời giảng giải, bàn đề, cuối cùng hẹn sau khi xong kỳ thi thì sẽ xếp ngày để cho tôi thi lại.

Cuối cùng, tôi vẫn không thi lại, vì tôi cảm thấy, đây là coi như là cống hiến lớn lao nhất của mình cho mái trường và các bạn thân yêu. Tin chắc điều này sẽ được ghi lại trong lịch sử của trường, và là nỗi ám ảnh rất lâu rất lâu trong cuộc đời dạy học của chủ nhiệm bộ môn đáng kính. Cô chủ nhiệm lại đặc biệt nhìn tôi với ánh mắt tán thưởng, vờ vịt mắng nhiếc vài câu rồi cho qua, bởi vì trước khi kì thi bắt đầu, ba kính yêu của tôi đã lên làm thủ tục thôi học, rút học bạ của tôi rồi. Hôm đó tôi còn đang trong lớp, con Lan sau khi đi vệ sinh về thì xì xào kéo cả đám ra ban công nhiều chuyện. Trên hành lang, các thầy cô giám thị cũng đang ngỡ ngàng nên không ai đuổi chúng tôi vào trong. Tôi nương theo sự phấn khích kì quái của bọn chúng nhìn xuống cổng trường, chỉ thấy một chiếc xe hơi quen mắt chậm rãi tiến vào.

Từ trên ghé lái nhảy xuống là chú Trung quản lý, người quen. Chú Trung lại lạch đạch mở cửa cho một người mặc bộ vest rất ư là trình trọng xuống xe, người này cực kì quen, vì đó là ba kính yêu của tôi. Đã biết ba tôi sẽ đích thân tới trường tôi một lần, nhưng không ngờ lại tới mà không thông báo trước, còn giả trò màu mè như vậy, làm tôi thật khó đỡ. Còn may là trong lớp ngoài sáu đứa kia đã ghé nhà tôi mấy lần thì không có ai biết mặt ba tôi. Cho nên việc ba rút học bạ thì không ai biết, chỉ huyền não chuyện ‘thanh tra sở’ bất ngờ ghé thăm trường, còn ngồi uống trà tán dóc với thầy hiệu trưởng.

Tôi lắc đầu, ba ơi, ba cũng rảnh thiệt!

Vốn dĩ tôi tưởng làm lễ tổng kết xong, bạn bè ôm nhau khóc rống một hồi rồi lăn ra karaoke làm một bữa tiễn đưa hoành tráng là xong, vậy mà hôm đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn: tôi đánh người.

Ừ, nghĩ lại, cúp học nè, trèo cây nè, leo tường nè, xì lốp xe nè, cột tà áo dài nè, phạt đứng, phạt cột cờ, nộp bài thi giấy trắng, cái gì tôi cũng làm hết rồi, chỉ có đánh người là chưa qua. Người mà tôi đánh cũng rất nổi tiếng, còn ai ngoài Trúc. Vốn dĩ quần chúng đã chờ đợi cuộc nắm tóc giựt đầu này suốt cả năm trời, mặc dù có trễ, nhưng cuối cùng đã đợi được.

Trước cổng trường, tôi đang hi hi ha ha quên cả đất trời với đám nữ hiệp kia thì có một giọng nói cực kì trong trẻo, thánh thót như tiếng chim cất lên, “Mỹ! Tụi mình nói chuyện chút được không?”

Nụ cười trên mặt cả đám chúng tôi cứng lại. Ngay cả King Kong và đám chiến hữu của anh chàng cũng đảo mắt trắng mà hằm hè theo mấy vị nữ hiệp của tôi. Thấm nheo mắt, bẻ tay, “Mày tránh qua đi, để con đó cho tụi tao!”

King Kong còn rất biết chiều người đẹp, hất hàm cười meo mắt, “Tụi anh đi lấy xe, có gì cứ kêu một tiếng.”

Tôi phá ra cười, quẹt nước mắt nói, “Trời ơi, có gì bự đâu! Nói chuyện thôi mà! Tụi bây đợi tao một chút.”

Bình tĩnh, tôi cực kì bình tĩnh, mặc dù vị chua không ngừng cuộn cuộn dâng lên trong cổ họng tôi. Nỗ lực điều chỉnh hô hấp của mình, tôi không muốn ói vào khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp kia. Tôi hắt hàm, y hệt vẻ kiêu ngạo cự người của nhỏ Thúy, hỏi, “Có gì nói nhanh đi, bạn tôi đang đợi.”

Chưa gì hết mà nước mắt Trúc đã rớt xuống như suối, khiến tôi có hơi sượng. Nói chuyện với mấy người ưa nước mắt thật là phiền, chưa nói được câu cú gì ra ôn ra khoai đã khóc sụt sụt như chết cha chết mẹ. Thật sự là quá phiền.

Tôi gắt giọng, “Không có gì vậy tôi đi.”

Tự dưng Trúc nhào tới chụp tay tôi lắc dữ dội, cao giọng, “Đừng giận nữa mà Mỹ! Mình biết cậu giận mình, nhưng mà... nhưng mà mình không cần được anh Kiệt! Anh cứ đòi đi gặp cậu cho được, làm cậu không thi được... Cậu thi lại đi, đừng giận anh nữa...”

Tôi đờ ra.

Tại làm sao mà xoay tới xoay lui, chuyện tôi nộp giấy trắng lại là do Trần Gia Kiệt? Mà dù có vì anh đi chẳng nữa, thì vì sao người xin lỗi tôi lại là Trúc? Làm ơn đi, chưa gì mà đã tưởng mình là vợ người ta rồi chắc? Mẹ nó, có thứ đàn bà con gái nào mà lố lăng nhăng nhít như cô không?

Tôi hắt tay Trúc, lùi lại một bước, lạnh giọng, “Tôi thi hay không mắc mớ gì tới mấy người? Nói xong chưa? Xong rồi thì bái bai!”

Tự dưng cô nàng lại nổi điên, thốt lên, “Cậu cần gì phải giở trò trẻ con như vậy? Dù cậu có ép ảnh thì ảnh cũng đâu có thích cậu được? Mỹ... sao cậu có thể giành người yêu của bạn mình được?”

Tôi nghe trong đầu mình ‘pực’ một phát, có sợi dây nào đó bị giật đứt mất tiêu, nên tôi hành động còn nhanh hơn chớp mắt. Trúc vừa dứt lời thì tôi đã vung tay đánh một phát, tiếng vang khắp sân trường. Trong khi Trúc còn chưa hoàn hồn, thì tôi đã vung tay thêm một tát nữa. Đánh cái nào thì tâm trạng khá hơn cái đó, tôi đã nghĩ, hôm đó nhất định phải đập cho hoa tươi thành hoa dập mới thôi, xem ra tôi cũng thuộc hệ ‘dã man nữ tộc’ như nhóc Tuyết, chẳng qua là có xu hướng ngấm bộp phát mà thôi.

Cô nàng không ngờ được tôi sẽ nổi cơn điên, nên sau khi ăn hai tát thì đờ mặt ra. Tay tôi còn giơ lên một lần nữa, nhưng đã bị người ta chụp lại giữa chừng.

Trần Gia Kiệt gương mặt tím tái trừng mắt dữ tợn nhìn tôi, quát, “Sao tự nhiên đánh người ta?”

“Tôi đã bảo anh đem nó cút ra xa một chút! Là nó chọc tôi trước!”

“Dù vậy em cũng không được đánh người! Nộp giấy trắng, thi lại rồi còn đánh người, em coi em có khác gì học sinh cá biệt không?”

“Rồi sao? Tôi thích!”

“Em làm vậy mà coi được? Không sợ bị kiểm điểm lưu ban hả?”

“Ờ! Lưu ban thì lưu ban, sợ qué gì! Chỉ cần là tôi thích thì cái gì cũng được!”

“Em... nói chuyện với anh như vậy đó sao?”

Trúc nín tay áo, núp sau anh thút thít, “Anh Kiệt... bỏ qua đi anh! Mỹ giận em, để bạn ấy đánh cho hết giận là được!”

Trước đây tôi hay xem phim, cảm thấy nhân vật nữ phản diện trong phim đóng quá đạt, có thể làm người ta ghét như vậy, nhưng cộng hết lại cũng không bằng Trúc. Cô ấy thật sự làm tôi phát ngấy, chỉ muốn ói vào mặt. Mười bảy tuổi mà công phu giả nai đã đạt đến trình độ này, tương lai nếu làm diễn viên thật sự sẽ có công hiến lớn cho nền điện ảnh nước nhà.

Tôi trừng mắt nhìn Trúc, nói, “Yên tâm, tao không có giận mày, mà là ghét mày. Tởm lợm! Lố lăng phát ói!”

“Em thôi đi!”

“Tôi thích nói, anh làm gì tôi? Bây giờ tôi đánh chưa đã tay, anh cút ra!”

“Thật là hết nói!” vừa dứt lời, anh hất tay tôi ra.

Giày tuốt dây làm tôi vấp ngã, cũng may là mấy người trong đám ‘hậu cần’ của tôi đỡ kịp, nếu không thì mất hết mặt mũi. Không bị ngã, nhưng mà cả người tôi đau như vừa ngã từ trên cao xuống, thật sự ê ẩm đến độ mắt mũi cay xè. Tôi níu tay Thẩm thật chặt, dần lại nước mắt, được ‘hậu cần’ của mình dẫn khỏi sân trường.

Phía sau truyền tới tiếng nói của anh, “Tôi anh qua nhà tìm em!” nhưng tôi chẳng buồn dừng bước.

Tâm trạng không tốt, mọi người cũng không miễn cưỡng, đành hẹn nhau lúc khác. Về đến nhà, gặp chị ba Thu, Tuyết và anh hai Thiên ghé chơi, tôi nhịn không nổi òa ra khóc, vừa khóc vừa ôm hết hành lý đã chuẩn bị sẵn mấy ngày trước đó lên xe theo họ về nhà ngoại luôn, dù gì gia đình tôi cũng dọn về nhà ngoại trước khi xuất cảnh, đi sớm một hai ngày cũng chẳng sao. Ngồi trên xe, tôi rầm rức khóc không thành tiếng, âm ức đến nỗi không thở được, làm anh hai Thiên phải dừng xe bên một mảnh đất chờ quy hoạch rộng bạt ngàn để chị ba Thu và Tuyết diu tôi xuống mé đường nôn thốc nôn tháo.

Một tuần sau, Thẩm dẫn đám nữ hiệp cùng King Kong và đám chiến hữu của anh kéo xuống nhà ngoại tôi chơi một chuyến ra hồn. Không ai nhắc tới chuyện hôm lễ tổng kết và những bê bối sau đó.

Năm ngày sau đó nữa, tôi theo gia đình ngồi trên máy bay, chính thức rời xa nơi chôn nhau cắt rốn. Người tiễn người đưa trong sân bay đông đảo, đến khi Thẩm đăng những hình ảnh ở sân bay lên phây, thì tôi đã đặt chân đến nước Mỹ xa xôi, không một lần ngoảnh đầu nhìn lại.

Trước kia tôi luôn mong học được cách làm người lớn, muốn bình tĩnh kìm nén hết những suy nghĩ, hành động mà tôi cho là con nít, thì bây giờ, tôi không cần học cũng làm được. Ở Mỹ, tôi học được cách độc lập, rập khuôn, biết khom lưng cúi đầu thuận theo thời thế. Tự như một dây chuyền sản xuất thịt đóng hộp, tất cả đều được sản xuất theo quy trình, giống nhau từ nhân mác, thành phần, đến cả màu sắc và mùi vị.

Nói cách khác, một đứa con gái vẻ ngoài hòa nhã, lịch sự, có học thức, có thành tựu như tôi đều có thể thấy nhan nhản ở khắp nơi, nhiều đến phát ngấy. Tôi rất hợp với cuộc sống độc thân vô vị này, nhưng đồng thời cũng chỉ có tôi biết rõ, trong tâm tư tôi, có thứ gì đó đang chết dần, chết mòn theo thời gian.

Thời niên thiếu của tôi chính thức khép lại ở cái năm tôi mười sáu. Miếng ngọc của tôi không vỡ, cũng không được gọt dũa thành hình thù đàng hoàng, cứ dang dở nằm ở một xó trong núi ký ức cố tình bỏ quên.

10. Chương 10: Người Quen Cũ

“Cám ơn anh Khanh!”

“Có cần anh đón thì cứ gọi, nhớ chưa?” anh Khanh nhòai đầu nhìn qua cửa xe, gọi vói theo.

Tôi cười, vẫy tay, “Dạ! Có gì em sẽ gọi báo cho anh!” rồi đi nhanh vào nhà hàng, tránh vội cái nắng nóng như thiêu đốt bên ngoài. Nhà hàng lúc xế chiều yên ắng, cách biệt với cái ồn ào vội vã trên đường. Tại bàn cạnh lan can mát mẻ, Thẩm giơ tay vẫy gọi.

Tôi vừa ngồi xuống, nó đã tròng mắt, “Sao không mặc đồ?”

Đến lượt tôi tròng lại nó, “Mày đui à? Không mặc đồ chứ tao đang quần lá chuối à?”

Nó vội gọi em trai phục vụ, cười xòa, “Ày, ý tao là, sao mày không mặc đẹp một chút? Tao thấy hình hôm đám cưới em họ mày trên phây rồi, mặc như vậy đẹp phải biết.”

“Bây giờ là đi ăn trưa chứ không phải đi bar, với lại mặc thoải mái một chút dễ chịu hơn. Tao thích vậy.”

“Ừ thì miễn mày thích là được. Ăn lẩu không?”

“Lẩu dê, thêm mấy chai bia, ờ, dú dê nướng, lười bò, phá lẩu, tủy dê, hột vịt lộn, ờ, nhớ thêm mấy đĩa đậu bắp với rau thơm nữa...”

Thẩm trợn trắng mắt, gập cái menu trả lại cho em trai phục vụ, nói như chém sắt, “Phiền em cho chị hết mấy thứ đó. Thêm một chai sting.”

Tôi vừa lau đĩa vừa hỏi nó, “Mày không uống hả?”

“Tao lái xe, đâu như tiểu thư mày, đi đâu cũng có người đưa rước!”

“Xi...”

Qua nồi lẩu, Thẩm bắt đầu hỏi tôi, “Nói thật tao nghe, lần này mày về bao lâu? Định làm gì?”

“Không biết. Định đi du lịch từ nam ra bắc, nhưng mà trời nóng, lười. Nên chắc về nhà bà dì ở Long An hay xuống Cà Mau nghỉ mát thôi.”

“Nếu vậy... có muốn thử đi làm không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn nó, khói lẩu làm nhòe kính nên tôi đã tháo kính cất trước khi ăn, thành ra bây giờ chỉ thấy mặt nó nhòe nhòe.

Nó uống một ngụm sting rồi mới nói tiếp, “Nói thật với mày, mấy cái bản thảo mày viết chơi đó, tao có đưa qua cho sếp của tao coi thử rồi. Ông nói mày nếu có rảnh thì ghé qua kí hợp đồng dài hạn.”

Đầu tôi u u u một hồi mới lờ mờ nhận ra Thẩm đang nói tới cái gì. Là đồng truyện viễn tưởng mà tôi đã viết khi còn ở Mỹ, viết để giết thời gian, là một câu chuyện thần thoại đã được tôi viết đi rồi viết lại không biết bao nhiêu lần. Nói thật, tới bây giờ tôi vẫn chưa viết ra được đoạn kết vừa ý. Người đọc tiểu thuyết của tôi ngoài chị ba Thu, Thư, và Tuyết, còn có Thẩm, chà, đủ bốn nhà đánh tiến lên nha.

“Sếp của mày là ai? Đùng nói với tao là... chồng mày nha?”

Mặt nó tự nhiên đỏ lừng, cười hề hề chứng tỏ tôi đoán trúng phóc.

Như tôi đã nói, cô Thẩm nhà tôi năm xưa vì miếng ăn mà bị giặc dụ dỗ, sau đó cũng vì miếng ăn và một đêm say xỉn mà bỏ luôn lên thuyền giặc. Quá trình dụ dỗ, truy đuổi, công kích của anh chàng King Kong năm xưa được miêu tả rất sống động, kịch tính.

Mặc dù nàng Thẩm là do phạm ăn tục uống mới bị dụ mất, nhưng tôi vẫn rất kính nể bản lĩnh của anh chàng King Kong đó, hiện đã là chồng Thẩm. Nghĩ mà xem, con người ta mới học lớp mười, vẫn còn là chồi non mơn mớn của đất nước, vậy mà đã bị một con King Kong nhắm trúng, rồi lập hẳn một kế hoạch ‘bắt vợ’ hết như Ngô Quyền năm xưa cắm cọc bày mưu dụ giặc trên sông Bạch Đằng.

Chà, quả nhiên là nhân tài sẵn vợ của thời đại...

Chuyện còn kể rằng, tại buổi lễ tốt nghiệp cấp ba năm đó, anh chàng dám mặt dày tới cầu hôn Thẩm, bị đương sự cùng gia quyến dằn cho một trận tơi tả. Dục tốc bất đạt, hiểu được điều này, chàng ta lại quyết định nằm gai nếm mật thêm bốn năm Thẩm học đại học nữa. Chiến dịch mưa dầm thấm đất được áp dụng triệt để, vậy nên khi Thẩm tốt nghiệp đại học, chàng lại một lần nữa cầu hôn, cuối cùng cũng được viên mãn.

Trong suốt quá trình đó cho đến thời điểm hiện tại, đồng chí Hồng Thẩm nhà ta dường như đều nằm trong vòng giám sát chặt chẽ của cấp trên. Ai, thật là đáng thương...

Công việc của Thẩm hiện tại là làm biên tập cho một nhà xuất bản, còn chồng của nó là chủ biên. Giám sát chặt chẽ lẫn nhau 24/7. Thật sự phải khâm phục độ dính của cặp vợ chồng này, còn hơn keo dính chuột.

“Mày thấy sao? Ý tưởng của tao là lập ra một chuyên mục dành riêng cho học sinh, sinh viên, nhưng không phải là sách tham khảo, mà tập trung vào tình yêu, cuộc sống...”

“Sách khiêu dâm?” tôi có tật xấu là nói mà không kịp ngậm miệng. Hậu quả của việc đó là ăn ngay một đôi đĩa lên giữa trán.

Trong khi tôi ôm trán đau đến chảy nước mắt thì con nhóc kia đã mở miếng mắng người không cần biết cha mẹ người ta là ai, “Mày nghiêm túc một chút thì chết à? Khiêu, khiêu con mẹ nó cái đầu cặn bã của mày! Mày có thật là gái trinh không đó? Bên này tao vừa nói tình yêu thì bên kia mày đã phun mấy chữ đó ra rồi, mày nói thiệt cho tao biết, có phải mày lén tao ‘hầm du’ ở bên không? Mơ thẳng nào? Điểm tên chỉ mặt thẳng đó cho tao!”

Tôi nghe mà đỏ mặt, lập tức vớ một nắm rau sống nhét hết vào miệng nó, còn nhét thêm một miếng thịt nướng to tở chẳng nữa mới vừa, thiếu điều lạy nó luôn. Dáo dác đưa mắt nhìn quanh, cũng may đang giờ vắng khách, nếu không bị người ta cười cho thúi mũi thì cũng không biết phải đúc đầu đi đâu. Lực công kích của con nhỏ này vẫn quá mức cường đại, tôi khóc thầm trong lòng, tự trách mình sai rồi, cọp cái đang ngủ thì vẫn là cọp cái, tôi chọc điên nó làm gì không biết.

Ngay khi ánh mắt tôi bắt gặp hai người đàn ông mặc sơ mi quần tây đang đứng ở ngưỡng cửa dẫn vào dãy phòng ăn riêng thì tôi lập tức âm thầm rửa xả cái miệng thúi của mình một lần nữa. Thấm thấy tôi sượng người thì cũng nhìn quanh, đến khi thấy được cái mà tôi đang thấy thì cũng ghen trần trối.

Hai người đàn ông đứng ở chỗ đó, cách chúng tôi một cái sảnh, nhưng với cái họng của con Thấm thì cho dù cách cái sân vận động vẫn dư sức nghe được. Điều này tôi đã được lính giáo khi tham dự tập huấn quân sự ở quân khu năm đó.

Họ nhìn chằm chằm hai đứa tôi. Qua bao năm tháng, bọn họ đều đã trưởng thành. Những thiếu niên ngày ngó ngày trước, bây giờ đã là những người đàn ông chững chạc thành thực, chẳng những trở nên đẹp trai hào hoa hơn, mà còn có thêm sự thông minh, rần rở và... sành đời.

Nếu là khi còn trẻ, chạm mặt nhau như vậy, bọn họ sẽ giả lơ như không thấy chúng tôi. Nhưng bây giờ đã khác, trong khi tôi và Thấm cúi gầm cầu nguyện cho họ làm lơ như không thấy, thì cả hai người lại chẳng ai bảo ai, dờn bước tiến thẳng về phía bên này.

Thấm khều tay tôi, nhướn mắt ra lan can ý bảo, “Tiêu rồi, mày nhảy đi!”

Tôi cũng muốn nhảy lồm, nhưng ngại nổi, bên dưới lan can là ao cá, nên chỉ đành đau khổ lắc đầu, “Thua rồi, tao không nổi được...”

“Đồ con vịt cạn!” đứa gây họa là nó lại rất thuận miệng mắng đứa vô tội là tôi.

Khi tôi quyết định bỏ chạy thì đã muộn, người kia đã cách bàn của tôi chỉ hai bước chân, còn rất nhiệt tình mà kêu lớn, “Mỵ! Là em thật hả? Vậy mà anh tưởng nhìn lầm! Nếu không nhờ tiếng Thấm lớn như vậy, anh thiệt tình không nhìn thấy em nha!”

Đến nước này, chỉ đành theo lao vậy, mặc dù lao đó không phải tôi phóng. Tôi miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi tỉnh như ruồi, cười nhạt một tiếng, “Anh Long, lâu vậy mà còn nhớ em hả?” tiếng lòng của tôi là, sao nhớ dai quá vậy...

Hoàng Kim Long, bạn chí cốt của King Kong Lê Cao Thắng, cũng là người năm xưa bị mấy lời thuốc súng của con Thấm chọc cho điên máu, giơ chân đạp ngã xe của bọn tôi, hại tôi gãy tay, rồi bị Trần Gia Kiệt tổng cho một đám gây một cái răng chó. Nghe đầu tròn lại tốn hết ba triệu mấy, là do Kiệt tiên sinh móc tiền túi chi trả. Chắc, quả thật là trái đất tròn, giang hồ đầy rẫy nguy hiểm. So với King Kong giỏi tính toán nhưng được cái tính tình hòa nhã, thì cái tên Rồng Diên này khó chơi hơn nhiều.

Giới thiệu vắn tắt một chút tiểu sử của Rồng Diên Hoàng Kim Long. Hoàng Kim Long là ai?

Xin thưa, Hoàng Kim Long họ Hoàng, tên Long, con trai út của Cục Phó Hoàng Giang Sơn. Học lực giỏi nhưng hạnh kiểm kém. Đánh nhau, kéo bè kết phái, làm đại ca trường học, ngoại trừ hút chích, trộm cắp thì chẳng có cái que gì là không dám làm. Du côn như vậy mà không đi làm cướp thì thật sự là mất mát to lớn cho giới trộm cắp cướp giết, nhưng đổi lại được hòa bình cho thế giới. Ai, không biết là may hay không may nữa...

Tính cách khi còn trẻ thì năng động hiếu thắng, tuy không đến nổi ngang ngược phách lối nhưng cũng thuộc loại chẳng coi ai ra cái đĩnh gì.

Tính cách lúc trưởng thành, theo nhiều lời kể của ‘thất nữ hiệp’ và theo quan sát hiện thời của tôi, thì anh đã đạt tới cảnh giới chẳng coi ai ra cái kim gì. Tuy nhiên, thời gian và kinh nghiệm đường trường đã gọt giũa, mài nhẵn anh thành một viên ngọc trai đen đầy quý khí, thông minh gian xảo, phần hiếu thắng thì vẫn còn đó nhưng có lẽ đã bị lý trí đè bẹp ở xó nào rồi.

Tuy nhiên, điều làm tôi ngạc nhiên không phải là sự trưởng thành của Rồng Điên mà là sự kết hợp có một không hai giữa Rồng Điên và Kiệt tiên sinh. Bởi lẽ, cái người đang chậm rãi kéo ghế đặt mông ngồi xuống cạnh Thẩm, còn ai khác ngoài Trần Gia Kiệt?

Trái đất, nói hồng phải chơi chứ, con bà nó không có cạnh vuông nào!

11. Chương 11

Thẩm làm bộ như không có chuyện gì, hồ hởi mở lời hỏi dùm tôi, “Các anh đi ăn cùng nhau hả?”

Long vừa ngoác phục vụ vừa đáp, “Mới vừa kí hợp đồng xong, định rủ nhau đi ăn một bữa, gần vào tới phòng bao thì gặp hai em. Kiệt, cậu ăn lẩu chung với tụi tôi hay là ăn cơm như mọi khi?”

Tôi lẳng lặng cắn miếng tủy dê nóng hổi, trong lòng rùng mình một cái.

Dựa theo kinh nghiệm xương máu ngày xưa cả đám ‘thất nữ’ chúng tôi bị một mình con rồng này quần cho tơi tả thì tôi dám chắc, câu hỏi này có hai nghĩa.

Một, là thông báo muốn ăn chực nồi lẩu của tôi. Hai, là thông báo, ‘rồng điên’ và Kiệt tiên sinh chẳng những quen biết mà còn thường xuyên đi ăn chung với nhau. Chà, quả là một bất ngờ chẳng ai dám nghĩ tới vào mười ba năm về trước nha.

Tuy không rõ Rồng Điên muốn gỡ trò gì, nhưng muốn ăn chực của chị đây là điều tuyệt đối không thể. Tôi giờ đưa cán đôi đưa đang chuẩn bị thò vào nồi lẩu, quả nhiên đôi đưa kia không hề khách sáo mà lượn hết đường này đến đường khác để tấn công nồi lẩu của tôi. Tay tôi đổi xuống thân đưa, nhanh như chớp khê một phát thật mạnh xuống cái tay to gan kia.

Long buông đưa, trợn mắt nhìn tôi, “Em làm gì vậy?”

Tôi gõ gõ nồi lẩu, nhướn mày, “Chầu này ai trả?”

“Lẩu này em kêu, dĩ nhiên là em trả rồi!”

“Vậy mời anh kêu nồi khác, không mấy qua bàn khác ngồi cũng được.”

“Con nhỏ này! Nghe nói em ở bên làm ăn khá lắm mà? Sao vẫn còn keo kiệt dữ vậy?” Rồng Điên giãy nảy như sắp lên cơn động kinh.

“Em làm công ăn lương, làm sao bằng ông chủ như anh? Một cái nồi lẩu mà cũng đòi chèn ép em út, anh sao mà mặt dày như thớt vậy?”

Long trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng trừng lại anh. Năm giây đồng hồ trôi qua, tôi rùng mình khi bắt gặp một tia sáng lóe lên trong mắt anh.

Mẹ nó, tại sao tôi lại vì miếng ăn mà quên mất mình đang đối đầu với một con rồng điên cấp thế kỉ?

Nhớ lần đó, chỉ vì bọn tôi lên xì lóp, tạt sơn lên xe Long, mà anh dám đuổi theo đập tung cả quán phá lẩu của dì Năm... nếu bây giờ tôi chọc anh điên máu lên, có khi nào anh nhúng tôi vô nồi lẩu luôn không?

Vừa nghĩ tới, tự dừng tay cầm đưa của tôi hơi run.

Tia sáng trong mắt Long lóe lên chỉ trong chớp mắt, ngay sau đó, anh phá ra cười thật lớn, giờ móng chó lên vuốt đầu tôi (mặc cho tôi có phản kháng), nói, “Được rồi! Anh trả! Anh trả là được chứ gì! Nhóc con, bao nhiêu năm qua mà vẫn lấu cá như vậy...”

“Anh trả thật không?”

“Thật trăm phần trăm!”

“VẬY... em kêu thêm được không?”

“Hả, ừ, thích ăn gì thì kêu đi. Hôm nay anh mời hết!”

“Này là anh nói đó nha! Em trai! Cho chị thêm hai phần dú dê nướng, tủy dê, đậu hũ non, bong bóng cá, sườn dê...” thiệt là cao hứng, đi nhậu có người trả tiền. Há há, hôm nay bà đây không ăn cho mày sạch túi thì bà đây về nhà sẽ trồng cây chuối năm phút!

Tôi vô cùng sảng khoái khi nhìn bản mặt chảy dài và cặp mắt không tin nổi của Long đại ca, đang định kêu thêm mấy chai bia thì Kiệt tiên sinh đã lên sàn.

Từ nãy giờ anh vẫn chăm chú trên cái pad hí hoáy gì đó, nhưng tự dưng anh lại cất đồ chơi, ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú rồi phun một câu, “Ăn nhiều như vậy mà còn uống bia là bụng sẽ bị ra.”

Tôi cứng họng nhìn anh. Thấm cũng cắn đũa nhìn anh. Long đại ca cũng tròn mắt nhìn anh.

Nếu không phải tôi biết anh là cái dạng người không biết nói giỡn thì tôi đã cho rằng anh đang nói cái nghĩa bóng của đoạn ‘bụng sẽ bị ra.’ Dù gì thì cũng nên giữ dáng một chút, tôi quyết định thay vì gọi bia, chuyển qua gọi sprite, này chắc cũng đã khát đi.

Trước khi cậu phục vụ rời khỏi, anh nói, “Cho thêm một bộ chén đũa và một phần bún tươi, tôi ăn lẩu. Cảm ơn.”

Đây là bữa ăn quái dị nhất mà tôi từng biết. So với hỗn chiến trong quán phá lẩu ngày trước thật sự không khác là bao. Chẳng qua, sự xung đột, pháo kích của ngày trước đổi thành chiến tranh lạnh và từng đợt đánh du kích.

Trước kia, muốn nói gì thì nói, muốn mắng gì thì mắng. Bây giờ, đều đã trưởng thành, làm gì, nói gì cũng phải uốn lười bầy lẩn, suy nghĩ trước sau. Thậm chí còn phải nghĩ cho rõ hàm ý, ngụ ý, nghĩa đen, nghĩa bóng trong từng lời nói của đối phương. Ngay cả Thấm, khi có người ngoài, nó cũng sẽ đeo lên một cái mặt nạ thần tài, gặp ai cũng tươi cười, ai nói gì cũng từ tốn lễ độ mà đáp lại.

Tôi vừa húp mì, vừa lặng lẽ cảm thán, cuộc sống, đúng là có thể dưa đá thành ngọc.

Tôi vốn muốn yên lặng ngắm hết thịt trên bàn, nhưng người nào đó có cánh tay dài như tay vượn, từ góc chéo đối diện, cứ liên tục gấp vào chén tôi rau nhúc.

Mẹ nó, bà đây đạo thịt, chỉ thích ăn thịt!

Thế là, anh cứ gấp vào, tôi lại gấp ra, chẳng mấy chốc, cái chén của người ngồi cạnh tôi đã xanh um. Khi tôi định bỏ sang lần nữa thì Long đại ca vội đưa đũa cản lại, đau khổ nhìn tôi, “Em không ăn thì cũng đừng bỏ qua cho anh. Anh là động vật ăn thịt giống em đó, cho nên đừng vứt thực vật cho anh, nuốt không vô.” Xong lại nhìn sang Kiệt, lắc đầu, “Cậu cũng đừng gấp rau cho Mỹ nữa, em ấy không thích ăn rau.”

Kiệt liếc đũa rau nhúc đang lưng chừng giữa tôi và Long, tình bơ nhúng bắp chuối bào vô nôi, nhếch mép nói, “Anh nhớ ngày xưa em thích rau nhúc...”

Tôi quyết định thả nhúm rau nhúc đó vô cái chén đầy thịt của con Thấm, đáp lời anh qua hơi nước bốc lên từ nôi, “Ồ Mỹ không có rau nhúc, đã lâu nên thành thói quen không ăn nữa.”

“À...” giọng anh nhàn nhạt khẽ đáp trong tiếng nước lẩu sôi ùng ục.

Tôi cảm thấy may mắn vì đã tháo kiếng xuống, không thấy được biểu cảm của anh lúc này. Nếu nói điều gì dễ thay đổi nhất, có lẽ là thói quen. Thói quen hình thành từ môi trường sống, nếp sống của mỗi người, lại có ảnh hưởng đến những thay đổi trong cách nhìn của mỗi người. Môi trường sống thay đổi, thói quen sẽ thay đổi. Thói quen mới lấn át thói quen cũ, dần dần, con người ta cũng quên mất mình thích cái gì, ghét cái gì.

Ừm, thói quen, quả thật là đáng sợ.

“Đúng rồi...” Long đại ca vừa uống một ngụm bia thanh giọng rồi mở miệng, nhắm vào lúc người ta ít phòng bị nhất mà quăng ra một trái lựu đạn, “...nghe nói em ở bến ‘thắm du’?”

Tôi sặc luôn một búng nước lẩu vừa mới nuốt vào. Trong khi tôi ho đến nước mắt nước mũi đều thi nhau tuôn trào thì con ‘rồng điên’ phá ra cười nắc nẻ. Tôi rút khăn giấy lau nước mắt nước mũi, trời đánh tránh bữa ăn, hôm nay ra đường gặp quỷ, đúng là gặp quỷ rồi. Trong khi Thắm còn đang sục sục lau nước mũi, thì tôi đã rút di động ra gọi về cho mẹ.

“Mẹ, nếu mẹ có đi chợ thì cho con gửi một mớ lá bưởi... Làm gì? Thì để tắm xả xui... mẹ không biết đâu, hôm nay con ra đường gặp cô hồn... dạ... cô hồn gì?... là cô hồn sống đó mẹ... Dạ, cảm ơn mẹ... dạ, bai bai...”

Lúc này thì Long đại ca đã cười té ghế. Tôi cúp điện thoại, anh mới miễn cưỡng bỏ máy, vừa lau nước mắt vừa nói, “Em... nói thiệt sưng tai... anh sợ em lun!”

“Hừ, toàn là học từ anh hết thôi!”

“Thôi, anh giỡn chút thôi mà. Nói anh nghe, lần này về tính đi đâu chơi?”

“Sao? Anh dẫn em đi hả?” tôi thề là tôi chỉ hỏi chơi, không có ý gì hết. Chỉ là tôi không ngờ, câu hỏi đó dẫn này của tôi đã dẫn tới một loạt những chuyện oái oăm cười ra nước mắt khác.

Long nhìn tôi mỉm cười, nụ cười lan khắp gương mặt đẹp trai phong lưu, lan cả trong ánh mắt sáng lấp lánh đang nhìn tôi kia. Anh gật đầu, “Ừ, anh định nghỉ phép một tháng, em muốn đi đâu, anh theo đó!”

“Cạch!”

Tôi và Long cùng nhìn sang, chỉ thấy đôi đũa trong tay Kiệt rơi xuống đất. Anh vừa nói vừa gọi phục vụ, “Đũa trơn quá...”

Long rút di động, hỏi tôi, “Số của em?”

“Hả?” tôi còn đang ngơ ngác.

Long nhướn mày hài hước nhìn tôi, giơ móng sói chộp lấy cái di động tôi để trên bàn, vừa cười vừa tự lưu số của mình, còn không quên phun một câu, “Số cái gì? Anh chưa có hỏi số đo ba vòng của em mà!”

‘Ờ! Hiện tại là cái tình huống dở hơi gì đây?’

Hoàng Kim Long, anh đang chán sống đây à? Muốn giỡn thì tìm người khác mà giỡn! Bà đây không rảnh tiếp chiêu với đồ điên nhà anh!’ tôi thề là tôi đã định nói như vậy đó, nhưng xin lượng thứ cho lá gan của tôi không đủ lớn để đối đầu trực diện với ‘rồng điên.’

‘Rồng điên’ tự biên tự diễn lưu tên của anh trong máy tôi là ‘Rồng Yêu.’

Phụt, tôi lại phun, ‘rồng điên’ lại cười nắc nẻ. Đang định rename thì di động lại một lần nữa rời tay tôi. Lần này, tôi không khỏi sửng người nhìn những ngón tay thon dài của anh lướt trên máy. Khi nhận lại di động, hai đầu ngón tay vô tình lướt qua nhau, lạnh buốt xương.

‘Anh Kiệt’ là tên anh lưu trong máy của tôi. Nick name ‘Rồng Yêu’ của Long cũng được đổi lại thành ‘Hoàng Kim Long.’

“Giữ liên lạc với nhau.” anh nói. Tôi không đáp. Bữa ăn cũng nhanh chóng kết thúc trong vô vị, bởi vì tôi cứ mãi đắn đo. Dường như, có gì đó đang dần đi lệch khỏi quỹ đạo. Không biết lần này, tôi có thể chỉnh sửa lại trước khi nó lệch đà quá xa không nữa.

12. Chương 12: Hồ Sói Rình Rập

Tôi quyết định nhận lời Thắm, thử ghé qua gặp ‘sếp’ của nó một lần xem sao. Dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên bài viết của tôi nhận được đánh giá khách quan của người chuyên nghiệp trong giới, nên tôi có

chút khấn trương. Hơn nữa, theo những gì tôi biết, King Kong Lê Cao Thắng ngoài chiến tích truy thê diên cuồng nhưng vĩ đại năm xưa, thì anh là một người vô cùng nghiêm túc. Tôi nghĩ, có lẽ vì anh quá nghiêm túc, nên một khi nhận định một thứ là sẽ theo đuổi cả đời, như việc anh nhận định Thấm là nửa kia của mình, nên đã sống chết không buông chẳng hạn.

Một người có nghị lực kiên trì như Thắng, nói thật tôi phục anh sát đất, vì bản thân tôi với mấy tính từ ‘kiên trì’ và ‘nghiêm túc’ dường như chẳng có nửa sợi tơ quan hệ. Ai, thật đáng buồn...

Nhấp tí trà thông họng, tôi gỡ bản thảo rà lại lần thứ N. Mặc dù Thấm nói đã đưa mấy bài viết của tôi cho sếp đọc qua, nhưng đây là lần đầu tiên tôi tự mình giới thiệu, nên đã đặc biệt đem hết bản viết in ra, đóng thành mấy sấp chờ phê bình. Nghe nói biên tập viên khi xem bản thảo thường rất khắc khe, mở miệng chê bai không tiếc chữ, tôi phải chuẩn bị tinh thần tốt nhất để ra trận.

Tiếng cửa văn phòng vang lên, tôi vội hít sâu một hơi đứng dậy, tranh thủ đưa tay phủi lại nếp nhăn trên áo, chuẩn bị một nụ cười xã giao và cái bắt tay thân thiện. Đùng cười tôi, đây đều là cung cách giao tiếp mà tôi đã học được trong bao nhiêu lần phỏng vấn xin việc làm ở Mỹ, bảo đảm chuẩn không cần chỉnh.

Thế mà khi tôi ngẩng đầu nhìn người đáng lẽ là ông chồng Lê Cao Thắng của Thấm, thì nụ cười của tôi hoàn toàn đông cứng lại. Thật khó mà tưởng tượng, tình cảnh hai đối một giống hệt ngày xưa lại tái diễn, suýt nữa ném tôi vào ‘không gian ba người’ một lần nữa. Chỉ khác, năm xưa chúng tôi đều là con nít trong đồng phục, còn bây giờ, đều là tinh anh trong xã hội.

Hèm, có lẽ chỉ có hai người họ mới là tinh anh, tôi thì chưa chắc... (Vâng, chị là sâu mọt :sofunny:)

Đôi mắt anh sáng ngời nhìn tôi, khóe môi mỉm cười. Sự chuyên chú trong đôi mắt, và nụ cười ấm áp như thuở nào của anh khiến tôi suýt chút nữa lại trở về là tôi của quá khứ, luôn ngốc nghếch lầm tưởng trong mắt anh chỉ có tôi. Anh chìa tay trái về phía tôi, nói, “Anh chờ em đã lâu, Mỹ.”

Hở? Hình như từ nãy tới giờ là tôi chờ anh mới đúng? Không lẽ đi sai phòng? Tôi liếc nhìn cái bảng tên trên bàn giấy, đề ‘Tổng Biên Tập Lê Cao Thắng’ rõ ràng nha! Mà khoan, chỗ này liên quan gì tới Trần Gia Kiệt tiên sinh? Nhất thời, tôi khó hiểu, rốt cuộc là trò qué gì đang xảy ra?

Như nhận ra thắc mắc của tôi, anh nói, “Là anh Thắng sắp xếp giờ hẹn hôm nay, nhưng vừa nãy có việc đột xuất, anh Thắng vừa cùng Thấm chạy xuống xuống in rồi.”

Thấy tôi cau mày nhìn, anh lại nói thêm, “Nhà xuất bản này là chi nhánh của công ty anh.”

Bùm, lựu đạn dội xuống đầu. Chi nhánh của công ty anh, tức là thuộc quyền của anh, vậy tôi tới đây làm gì? Nhìn bàn tay của anh vẫn kiên nhẫn chờ, tôi cảm giác mùi âm mưu, nhưng thật sự nghĩ không ra là âm mưu gì, mục đích gì... Còi báo động trong đầu tôi không ngừng vang vang, cần phải chuồn khỏi chỗ này, ngay và lập tức!

Tôi vội cầm lấy túi, ôm cặp bản thảo lên rồi cúi đầu chào, “Hình như có lầm lẫn, tôi xin lỗi.”

Gia Kiệt tiên sinh vẫn đứng im không nhúc nhích, nhưng lại có người thay anh ta động thủ. Tôi vừa bước được ba bước, Trúc đã đứng chặn trước cửa, tươi cười ngọt ngào khiến tôi nổi hết da gà da vịt, “Cũng đã tới rồi, cứ ngồi một lát hăng đi! Bọn tôi cũng không có ăn thịt cô!”

Ồ, phiên bản người lớn có khác, trong lời có dao, trong cười có kiếm nha!

Đúng là các người không ăn của tôi được miếng thịt nào, nhưng các người sẽ gây tổn hại tới tinh thần của tôi đó! Tôi là người chứ đâu phải sắt đá, có cần gì thì cũng phải để tôi ‘miễn nhiễm’ với các người xong trước rồi mới nói tiếp được.

“Cô ra ngoài đi Trúc.” Tiếng Gia Kiệt tiên sinh vang lên.

Ắc, đây là ‘thế gọng kìm’ trong truyền thuyết sao? Nụ cười của Trúc khi xoay lưng đóng cửa không hiểu sao rất quái, làm tôi có dự cảm xấu.

Văn phòng đóng kín cửa, tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài, chỉ có tôi và anh. Yên lặng đến mức tôi dường như có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của anh.

Cự li đâu? Khoảng cách đâu mất rồi?

Ở Mỹ, tôi học được cái gọi là ‘personal space,’ mà theo nghĩa của người Việt, có thể tạm gọi là ‘khoảng cách an toàn’ giữa người với người. Theo ý kiến của tôi, thì đây gọi là ‘không gian riêng tại nơi công cộng’ của mỗi người, dù thân hay lạ cũng phải có một khoảng cách nhất định khi đối diện nhau. Kề sát, chỉ có thể là người yêu hoặc gia đình, mà tôi và anh thì cả hai thứ đều chẳng phải.

Tôi lập tức lùi lại mấy bước. So với lần trước trong hành lang khách sạn, thì lần này anh và tôi đều đang tỉnh táo, càng khiến không khí trở nên kì quái.

Kiệt nhìn tôi đăm đăm, lời nói lạnh nhạt nhưng ánh mắt lại ẩn nhẫn lửa cháy, “Nếu đã trở lại, thì lần tránh có ích lợi gì không?”

Da đầu tôi run lên, không phải vì sợ, mà vì loạn.

Tôi không phủ nhận, vì anh nói đúng. Tôi tránh anh, nhưng kì quái ở chỗ, tôi lại không có ý nghĩ tuyệt giao với anh. Cái tôi cần là thời gian. Thời gian để quên đi quãng quá khứ mười ba năm kia, quá khứ có anh.

Đôi khi, vào những khoảnh khắc bất chợt nào đó, bắt gặp một người con trai có bóng lưng cao gầy giữa dòng người xa lạ, chỉ vậy thôi đã khiến tôi ngừng người thật lâu.

Lắm lúc tôi tự hỏi, tất cả có thật chỉ là quá khứ? Nếu chỉ là quá khứ, vậy thì vì sao lại khó chịu như vậy? Không phải loại đau khổ đến sống chết, mà chỉ rả rích như nhỏ nước. Từng giọt, từng giọt mang mầm độc, nhỏ xuống, thấm dần vào tim vào phổi.

Càng xa anh, thời gian càng dài, tôi càng nhiễm bệnh nặng hơn.

Dần dần tôi nghiệm ra, cách hay nhất để tự giết mình là yêu đơn phương. Yêu đơn phương, yêu nhưng không nói, yêu nhưng không được đáp trả, yêu nhưng sợ hãi. Yêu đơn phương, một loại yêu thật đẹp, cũng thật tàn khốc. Tựa như độc được đựng trong bình quý. Bên ngoài đẹp đẽ, bên trong mục nát, mỗi mòn, độc hủy nhân tâm.

Hiện tại, anh đang đứng đó, hệt như hình ảnh của anh vào một năm kia bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà tôi. Lần gặp ấy chóng vánh đến nỗi lắm lúc tôi thật sự cho rằng đó chỉ là một trong những giấc mơ của tôi mà thôi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi tìm được việc làm ở một thành phố xa nhà. Từ khi rời nước, tôi đã không còn e dè những chuyến đi xa, vì tôi cho rằng, một nửa vòng trái đất tôi đã đi, thì xa hơn nữa cũng không thành vấn đề. Tôi cũng như những người con gái khác, muốn tìm một nơi chốn bình yên, khát khao một bến bờ hạnh phúc. Mọi người luôn lo lắng cho tôi về vấn đề lập gia đình, cái vấn đề muôn thuở ấy, nhưng chẳng ai biết được đóa hoa đào năm ấy.

Sớm nở lại chóng tàn.

Năm ấy, tôi có người yêu, người mà tôi đã hy vọng sẽ cùng tôi bình yên đi đến hết cuộc đời. Những tưởng như vậy là được rồi, như vậy là tốt rồi. Thế nhưng đây chỉ là khoảng lặng trước cơn giông.

Cơn giông ấy là Trần Gia Kiệt.

Anh xuất hiện trước cửa căn hộ chung cư của tôi vào một buổi sáng sớm trước lễ Giáng Sinh hai ngày. Áo gió phong trần, đầu tóc rối bời, sắc mặt phờ phạc, bàn tay thon dài khô khốc tái nhợt, trên tay anh là mẫu giấy nhỏ, dòng địa chỉ viết hoáy.

Tôi đứng sững sờ nhìn anh và cái vali nhỏ bên chân, tưởng mình đang mơ.

Anh nhìn tôi, đôi mắt trùng sâu hằn những tia máu, môi khẽ nhếch một tiếng khẽ như hơi thở, “Mỹ... đúng là em...”

Đúng vào lúc ấy, người yêu tôi từ trong bếp bước ra, cất tiếng hỏi một câu gì đấy. Tôi ghen hờn, chỉ biết trừng mắt nhìn Kiệt trân trối. Sắc mặt anh chuyển từ vẻ tái nhợt mệt mỏi sang tái xanh rồi tím ngắt. Đôi mắt đỏ máu nhìn trừng trừng người đàn ông trong nhà tôi, sau lại nhìn lại tôi. Anh cười, ban đầu phì cười sau đó cười lớn. Anh cười mà tay vò nát mẫu giấy.

Anh nói, “Phan Mỹ, tốt nhất cả đời này đừng để tôi gặp lại em!”

Tôi đứng chết trân ở ngưỡng cửa nhìn bóng lưng anh kéo vali rời khỏi, leo lên chiếc xe đậu sẵn bên đường rồi đi mất. Gió đông rét buốt đập vào mặt, cửa từng cơn như dao cắt. Nhặt lên mẩu giấy viết vội vài dòng địa chỉ đã bị vò nát, còi lòng của tôi, mẹ nó chứ, cũng nát như tương rồi!

Bao nhiêu đêm nằm mơ lại cảnh tình ngày ấy, tôi đều mơ mình đuổi theo giữ lại bóng lưng cao gầy đơn bạc của anh. Nhưng trăm lần như một, cả trong mơ lẫn hiện thực, tôi đều không đuổi theo anh, cũng không biết phải nói gì để giữ anh lại.

Nói với anh thật ra tôi và người ấy không có gì cả? Giữ anh lại sau đó thì sao? Lúc ấy lại thành ra cái cục diện chó chết gì nữa đây?

Càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Giáng Sinh năm ấy, chúng tôi chia tay.

Người ấy khi nói lời tạm biệt đã cười bảo tôi, “Anh vẫn nghĩ em lần đầu yêu đương, nên không thích ứng được. Nhưng giờ thì anh đã hiểu, em không phải không thích ứng, mà vì người đó không nên là anh... Mỹ, anh không trách em, vì trong cuộc tình này, em thật sự đã rất cố gắng, nhưng em à, tình yêu không phải chỉ có cố gắng là được.”

Như có người tạt xuống đầu tôi một xô nước đá, khiến toàn thân tôi lạnh buốt. Tôi sai rồi sao? Chỉ muốn yên ổn qua ngày, nhưng là ích kỷ níu kéo một người sẵn sàng cho ra, chính mình lại không muốn bỏ vốn...

Tôi nức nở, “Xin lỗi... em... mẹ nó sao em lại khốn nạn như vậy...”

Người ấy ôm tôi vào lòng, giọng nói vẫn chân thành như thuở ban đầu, nhưng nghe vào tai tôi thật chua xót. Anh nói, “Mỹ, cảm ơn em. Thật đấy! Cảm ơn em đã không từ chối anh, cảm ơn em đã cho chúng ta một cơ hội... nhưng mà anh... Anh thật sự thua rồi Mỹ à... Không phải vì anh ta ngăn dậm tìm em, thời gian, tiền tài vật chất... Anh thua, vì người em yêu, chưa bao giờ là anh.”

Những năm sau đó cho đến nay, tôi không còn sẵn sàng tiếp nhận một ai khác bước vào thế giới của mình được nữa. Nhiều đêm một mình ngồi trong căn hộ tối om lắng nghe tiếng nhạc buồn bã như gọi hồn, mà giận anh ghê gớm.

Anh đến làm gì? Sớm không đến, muộn không đến, lại nhằm ngay lúc ấy mà đến? Nếu đã đến rồi vì sao lại dứt khoát bỏ đi như vậy? Nếu đi thì đi một mình là được, vì sao anh đi, người ấy cũng đi, làm tôi mất cả chì lẫn chài?

Trần Gia Kiệt, tôi và anh thật sự, thật sự là oan gia sét đánh!

Trong khi tôi còn đang bần thần, Kiệt tiên sinh đã ngồi xuống sofa, rót xong hai tách trà, thản nhiên nói, “Đứng đó làm gì, ngồi đi.”

Ờ! Thái độ này là sao?

Được rồi, tôi công nhận phản ứng của mình hơi trẻ con, nhưng sự thật chứng minh: cho dù tôi có bao nhiêu tuổi thì khi ở trước mặt anh, tôi vẫn không tài nào cư xử cho đàng hoàng như người trưởng thành được. Sự giác ngộ này cho tôi thấy mình cần phải tỉnh táo một chút, đều đã là người lớn, không thể ‘thích thì chơi không thích thì nghỉ chơi’ như hồi nhỏ được.

Tôi ngồi xuống, nhìn tách trà anh đặt trước mặt, lại ngơ ngác. Chắc tối qua ngủ không ngon, thôi thì nhanh một chút đánh bài chuẩn. Tôi ngẩng đầu, vô tình bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn tôi. Trong sự chăm chú có gì đó... thất thần? Trần Gia Kiệt mà cũng biết thất thần?

Wow, quả là phát hiện mới!

Phát hiện này khiến tôi cảm thấy cán cân đã trở về thế cân bằng, thì ra Trần Gia Kiệt cũng là người như ai thôi, có gì mà ngán! Tôi háng giọng hỏi, “Anh là thay cho anh Thắng?”

Đình! Khoảnh khắc thất thần qua đi, Gia Kiệt tiên sinh của chúng ta đã trở lại. Ánh mắt tinh anh liếc cặp bản thảo trong tay tôi, nói, “Về chuyện bản thảo của em.”

“Bản thảo của tôi thế nào? Anh đã đọc qua?” tôi hơi giật mình.

Kiệt tiên sinh từ chối trả lời, lại bảo, “Anh muốn em kí hợp đồng trở thành người của anh.”

Ờ. Anh đang sửa cái qué gì đó? Tự nhiên bảo kí hợp đồng? Người của anh? Bảo tôi bán thân à?

Chân mày anh nhướn lên theo cái chau mày của tôi, “Để anh nói rõ một chút, anh muốn xuất bản tác phẩm của em.”

Hở? Vì sao anh càng nói, đầu óc tôi càng mù mịt như ri? Hơn nữa, tôi xin lấy danh dự vợ chồng King Kong ra thề, vừa rồi anh rõ ràng đã cười khẩy tôi đấy!

Thế mà câu tiếp theo, Kiệt tiên sinh làm tôi muốn học máu. Anh liếc cặp bản thảo của tôi lần nữa, ánh mắt lấp lóa về khinh bỉ, “Nhưng không phải là mấy bản nháp đó, anh muốn em dựa theo ý tưởng của anh, viết cho đảng hoàng.”

Bùm, tôi đứng phắt dậy, trừng mắt, “Anh dám nói bản thảo của tôi là bản nháp? Cho dù có không chuyên thế nào thì cũng là công sức của tôi, anh... anh nghĩ anh ngon lắm mà dám nói như vậy?”

Kiệt tiên sinh ngả người vào lưng ghế, ngẩng mắt nhìn tôi một lát rồi nói, “Nói thật, chỉ dùng hai chữ ‘bản nháp’ là đã nể mặt em lắm rồi. Có ai từng nói với em, văn phong của em rất cứng nhắc, ý tưởng của em rất tồi tàn nhảm chán không?”

Ờ! Tôi khẳng định, tôi và Trần Gia Kiệt đích xác là kẻ thù không đội trời chung ở kiếp trước, nên kiếp này mới đụng là nổ, đụng là đổ như vậy. Cái giọng bới lông tìm vết này từ nhỏ đã khoan tôi không dưới trăm lỗ. Nếu tới bây giờ mà tôi còn phải đứng đây để anh khoan khoét đục đẽo thì tôi thấy mình nên đổi họ đi là vừa. (TG: Đừng gấp, đó là sớm muộn mà cứng! :D2 Cát: Nooo, mún anh rờng cơ :cry: :think: được rầu, Kiệt tiên sinh cũng ok 8-)

Ngay cả hít thở chung một bầu không khí cũng khó, tôi đeo giỏ, ôm lấy cặp bản thảo mà người ta cho là ‘bản nháp’ lên, đi thẳng về phía cửa. Khi tôi cách cửa chừng ba bước chân, anh lại nói, “Anh tưởng em sẽ không bao giờ trở lại nữa.”

Hửm? Tôi ngẩn. Việc tôi về nước là rất bình thường, chẳng lẽ anh đang nói tới câu nói ngày ấy? Tôi còn tưởng hồi ấy là anh đang nói sáng nữa chứ? Thì ra là thật à?

Một trận buồn thương nuốt chửng lấy tôi. Nếu mà đây là cảnh nào đó trong phim, chắc hẳn là cảnh tôi trúng chưởng học máu. Haizz, đây chính là một trong những cái khổ của việc yêu đơn phương, mỗi câu nói của người mình thương đều là một nhát dao. Từng cứa, từng cứa cắt vào da thịt, không chết, nhưng mà đau con mẹ nó thật là đau, máu chảy đầm đìa.

Ồ, nếu anh ghét tôi đến vậy, thế thì chẳng phải... tôi đang ở trong tình trạng nguy hiểm rồi sao?

Ngộ ra được ‘chân lý cao siêu’ này, đầu óc của tôi tự dưng tua qua một loạt những hình ảnh máu me tàn nhẫn. Tay chân tôi lạnh toát mồ hôi, giác quan cũng trở nên bén nhạy cực kì trước ‘nguy hiểm’ đang tiến dần từng bước.

“Em còn nhớ hay đã quên mất rồi? Tôi từng nói gì với em?...” tiếng bước chân của anh tiến lại gần, lần này giọng anh nghe có vẻ giễu cợt làm sao. Tôi giật mình quay lại.

Anh từng bước tiến tới, thân hình dưới lớp áo sơ mi đen to lớn vạm vỡ, ép tôi vào sát cửa. Đôi mắt của anh dờ dờ như muốn giữ chặt linh hồn tôi, trong đôi mắt ấy hỗn độn giữa tiếc nuối và... hận?

Anh tiếc nuối cái gì? Anh hận cái gì đây?

Người tiếc hận là tôi mới phải. Mười ba năm nhưng tâm hồn tôi vẫn trống rỗng, khung cửa vẫn đóng chặt, tôi lại không có can đảm để mở ra. Mười ba năm, đời người có được bao lần nữa?

“Không có cái gì cần nhớ cả.” tôi nghe giọng mình lạnh tanh, thấy chân mày anh nhíu chặt, khuôn mặt thống khổ, không hiểu sao trong lòng tôi có chút gì đó lạnh lùng.

Là vui sướng? Là kiêu vui sướng khi thấy người gặp họa mà chị ba Thu vẫn thường bảo tôi nên thử? Ai, cảm giác này, đúng là con mẹ nó sướng! (Cát: chị giống Lý sư thái quá à^:)^)

“Nếu anh muốn nói chuyện trước kia, thì tôi không hiểu. Tôi đi đâu làm gì là quyền của tôi, gặp anh cũng không phải là ý định của tôi. Nếu biết đây là địa bàn của anh thì cho tiền tôi cũng không thèm ngó tới!”

Tôi học được từ những người phụ nữ trong gia đình tôi một chiêu cãi lộn rất hay: phải dành thế chủ động, không cho người ta mở miệng thì mình thắng. Vậy nên không để cho anh có cơ hội nói, tôi tiếp tục dùng giọng lạnh lùng, không cao không thấp nhưng rõ ràng đang gây sự, nói tiếp, “Được rồi, lỡ rồi thì thôi, giờ tôi đã biết anh là ai, làm cái gì, những thứ có liên quan tới anh, tôi sẽ cố hết sức tránh thật xa, vậy đã được chưa?”

13. Chương 13

“Em muốn chọc tôi tức chết thì mới vừa lòng phải không?” anh đột nhiên gầm lên làm tôi giật bắn mình.

Thứ lỗi cho bản tính ‘mềm nắn, rắn buông’ thói tha của tôi. Tôi thật sự rất yêu hòa bình, có thể động khẩu nhưng tuyệt đối không thể động thủ được, không được chút nào! Càng nghĩ càng tức, vì sao ba mẹ không cho tôi học võ để đánh người chứ?

Trần Gia Kiệt nổi giận! Nổi giận như hổ gầm lở núi, như dung nham phun trào, như bom nguyên tử hủy diệt trái đất!!

Tôi vừa kinh hãi, vừa hoảng sợ, vừa vô cùng ngạc nhiên trước hình ảnh một Trần Gia Kiệt vốn nổi tiếng lịch sự nho nhã biến hình thành một con khùng long bạo chúa vò nát đầu tóc, giật phăng caravat, quay cuồng bắn loạn.

Chưa dừng lại ở đó, Gia Kiệt tiên sinh giống như nuốt trứng một tấn thuốc nổ cần phải tìm chỗ phóng, quay qua gạt phăng toàn bộ trên bàn giấy, chộp gạt tàn thuốc ném vào tường bẻ nát. Tư thế cực kì quen thuộc, chính là cái kiểu gạt phăng tập vở của tôi vào cái đêm ngày trước ngày thi môn văn, hại tôi nổi điên trèo lên giường ngủ, kết quả là thi rớt!

Dường như đã tạm ổn, anh đứng ngẩng đầu hít thở bình khí, tay vuốt mặt. Ở đời có ai mà không mê cái đẹp, huống hồ là một đứa con gái được liệt vào hàng ngũ ‘ống chè’ như tôi lại đang phải đối diện với một tầm lưng đàn ông cao lớn quyền rũ thì làm sao mà cưỡng lại được!

Bởi mới nói, đẹp trai không có tội, mê trai đẹp cũng không có tội, có tội ở chỗ là không biết lựa thời gian và địa điểm lẫn tình thế thích hợp! Chính là nói tôi đấy! Vì một phút nhất thời ngẩn ngơ ngấm người nên quên mất việc tranh thủ trốn, để khi anh bất thành linh lao về phía mình, thì có muốn chạy cũng không kịp nữa.

Cánh cửa ở ngay sau lưng, vậy mà khi tôi vừa quay lưng giật mở cửa, thì một chân anh đã từ phía sau đạp tới, đóng sầm cửa lại. Tôi giật bắn mình xoay lại quát, “Trần Gia Kiệt! Anh cần lộn thuốc hả?”

“Em câm miệng cho tôi!” anh tấn tôi lên ván cửa, rít gào rồi cúi xuống hôn.

Không, phải nói là cắn thì mới đúng! Con mẹ nó, đau!

Hành động bất ngờ của anh khiến tôi thật sự phát hoảng, chân đá tay đấm nghe huỳnh huých vậy mà vẫn không đẩy được anh chút nào. Đôi cánh tay săn chắc, ép chặt tôi vào lồng ngực nóng hôi hổi như xôi mới nấu. Môi anh chà xát môi tôi, răng cạ răng, vừa cắn vừa liếm khiến tôi giật mình há miệng muốn kêu cứu, anh lại dấm to gan len lưỡi mò vào.

Tôi trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào mắt tôi. Nét điên cuồng khi nãy đã dịu bớt, nhưng ánh mắt sáng quắc, thêm khát ấy làm tôi càng thêm sợ hãi đến lạnh sống lưng, da gà da vịt, da trâu da chó gì cũng thì nhau nổi sần sột!

Với một thiếu nữ trẻ người non da, có lẽ trò cường hôn này sẽ đạt điểm cao, không chừng sẽ khiến cô nàng đỏ ngay như điều. Đáng tiếc, với một đứa con gái trải qua từng ấy năm sống ở một xứ sở tự do ngông cuồng như tôi mà nói, thì đây chẳng qua chỉ là trò em bé!

Chọc đến chị đây, anh chết chắc rồi!

Tôi nhắm mắt, thềm đếm ngược năm giây. Quả nhiên, động tác của anh chuyển từ gắt gao càn quét sang chậm rãi thăm dò. Khi tôi hé mắt lần nữa thì anh đã nhắm mắt, hai hàng mi dày như cánh quạt rũ xuống khê run. Bỏ qua hô hấp hỗn loạn và nét mặt đê mê của anh, tôi nhắm ngay lưỡi anh mà phập một phát. Đáng tiếc, Gia Kiệt tiên sinh tránh quá nhanh, nên tôi chỉ có thể để lại một vết cắn trên môi anh, dù sao cũng cắn đến chảy máu, coi ra không tệ.

Đâu thể dừng lại ở đó, khi anh còn đang ngây ngốc, thì tôi đã tặng cho anh thêm một bạt tai và hai chữ, “Ghê tởm!” rồi xách giỏ bung cửa chạy mất.

Chị ba Thu từng nói, thích một người chẳng có gì sai trái, nhưng sai lầm ở chỗ, làm cho người đó biết mình quá nặng tình thì chẳng khác nào đặt cán dao vào tay người ấy. Tôi nghĩ chị ấy đúng, và tôi luôn đặt tự chủ lên trên hết. Tôi đã từng thích anh, rất thích anh, nhưng anh thì không, vậy thì có gì tôi phải tự rước lấy nhục?

Nhưng nay, anh coi tôi là gì?

Nuối tiếc? Không thể, bởi vì giữa chúng tôi chưa từng có bắt đầu, cũng không có kết thúc thì lấy gì để nuối tiếc?

Hoài niệm? Tức cười, chỉ là vài chuyện lật vặt khi còn nhỏ, tuổi thơ của tôi không chỉ có mỗi một Trần Gia Kiệt, cũng giống như tuổi thơ của anh cũng không chỉ có mỗi một Phan Mỹ...

“Con về dưới nhớ tìm mua ít măng khô, măng khô ở đó ngon lắm!” mẹ vừa gấp quần áo vào ba lô cho tôi, vừa nhỏ giọng dặn dò.

Tôi cười gật đầu. Được một lát, mẹ lại khê thở dài, “Không biết hai vợ chồng nó đi chơi có vui không, thiệt tình, con gái như bát nước hắt đi... Mới đó mà đã lấy chồng cả rồi...”

“Em nó đi cũng được một tuần hơn rồi, có mấy ngày là về thôi, mẹ nhớ như vậy thì sau này cứ gọi cho nó mỗi ngày là được mà...” tôi an ủi mẹ.

Mẹ cười, ngẩng mắt nhìn tôi hỏi, “Còn con thì sao? Hay là để mẹ giới thiệu vài người cho con gặp mặt?”

Rùng mình. Cái mở đầu này sao mà quen thế nhỉ?

Mẹ tôi tiếp tục, “Không cần nghĩ nhiều quá, chỉ là gặp cho biết thôi, khoan hãy nói tới chuyện gì xa xôi. Coi như là quen thêm bạn bè, hửm?”

Tôi bắn! Trốn từ bên kia về tới đây cũng còn dính chường!

Chuông điện thoại vang lên như tiếng còi cứu thương, thiệt là con mẹ nó hú hồn!

“Hello, Phan Mỹ xin nghe!” tôi không thèm nhìn xem là ai gọi mà bắt ngay. Kệ! Trốn được tới đâu hay đến đó!

“Tôi, Trúc...”

Tôi đơ ra mắt mấy giây. Mẹ ra dấu bảo tôi ngủ sớm rồi rời khỏi phòng, tôi cũng chỉ ngơ ngác gật đầu đáp lại. Tiếng Trúc vang lên trong điện thoại dần dần kéo tôi tỉnh lại.

Cô ấy nói, “Gặp đi, có chuyện cần nói.”

Nửa tiếng sau, tôi xuống khỏi taxi, đứng tầng ngần nhìn quán cà phê trước mắt. Sài Gòn về đêm náo nhiệt, đường phố lên đèn chớp tắt, cà phê Nhớ nằm ở giữa lòng Sài Gòn lại như một góc yên ả duy nhất còn sót lại. Tôi đẩy cửa bước vào, ngắm mình trong ánh đèn vàng nhạt, tiếng nhạc du dương bản Moonlight Sonata. Tôi nhận ra bản nhạc này, vì nó là bản remix của Solarfirst.

Đối với tôi, remix dubstep là một loại nhạc gây nghiện có độ sát thương cao. Cảm giác bản thân bất lực, nhưng lại muốn nhấn chìm cả thế giới trong tay mình. Hah, một loại mất khống chế cực kì đê mê.

Trúc đang ngồi chờ ở một bàn cạnh ban công lầu trên. Bầu trời đêm bên ngoài rất đẹp, ánh đèn vàng hắt lên khung cửa kính, phản chiếu khuôn mặt trái xoan của Trúc. Cô ấy vẫn như xưa, kiểu đẹp của những nụ hoa nở trong nhà kính, tuy mong manh, nhưng không hề dễ vỡ.

Dưới ánh đèn nhạt màu, nhiều ánh mắt hướng về phía Trúc. Trái ngược với Trúc, tôi chỉ gọn một thân áo pull mỏng và cái quần đùi jean tua tủa, tóc xõa lòa xòa. Liếc mình trong kiếng, tôi còn phải giạt mình, con mẹ nó, như ma!

Trúc nhìn tôi trong khung kiếng, xoay đầu lại. Ánh mắt chìm trong ánh đèn nhạt, không nhìn ra tia cảm xúc. Thu hồi tầm mắt, tôi ngồi xuống đối diện cô ấy. Lúc này, Moonlight Sonata đã chuyển sang River Flows in You, khiến tôi chậm chạp hồi tưởng, hồ nghi trước kia đã từng ngồi đối diện nhau bao giờ?

“Cô thay đổi nhiều quá, lúc đầu tôi suýt nữa là nhìn không ra.” Trúc cười, ý cười không hiện trong ánh mắt.

Tôi khuấy tách cà phê đen đắng ngắt nồng nàn, khẽ nhấp một ngụm. Chợt nhớ trước kia tôi không tài nào chịu nổi vị đắng này, nhưng lại mê mẩn vô cùng hương thơm nồng đậm của cà phê đen nguyên chất. Vị đắng này, nhắc tôi nhớ, bản thân mình đã trưởng thành, đã từng trải, đã không còn là con bé bốc đồng năm xưa nữa.

Nếu remix dubstep là một loại gây mê, thì với tôi, vị đắng cà phê chính là chất kích thích. Nó luôn nhắc nhở tôi, ai chưa từng trải vị đắng thì chưa thể vỗ ngực hô vang hai chữ ‘trưởng thành’. Nhưng, cà phê dù sao vẫn là cà phê, có đắng thì cũng không chết được. Cuộc đời, nếu chỉ đắng, thì sức sống cũng cạn đi từng ngày.

Đặt tách xuống bàn, tôi mỉm môi nhìn Trúc, đáp, “Cô nói có việc?”

Trúc nở nụ cười, khẽ nghiêng đầu. Mái tóc uốn xoăn từng lọn đổ xuống một bên vai gầy, ánh mắt mang theo chút gì đó hoài niệm. Cô ấy như vậy, lại có gì đó hấp dẫn mê người, chẳng trách Trần Gia Kiệt năm ấy vừa gặp đã mê mẩn đến tận bây giờ.

Được một lúc, Trúc nói, “Tuy bề ngoài thay đổi, nhưng cô vẫn như xưa. Chúng nào tật nấy, khó ưa.”

Ồ, sao đổi giọng nhanh như ri? Cảnh giác dâng cao. Tôi không hy vọng cô nàng đột nhiên nổi sùng chồm qua cắn tôi một phát. Tưởng tượng mà xem, không hay chút nào nha.

“Ngày trước, cô luôn cho tôi cảm giác rất cao thượng. Cô như mặt trăng ở trên cao, mà tôi chỉ là một ngọn đèn, mãi mãi với không tới, không thể so sánh được...”

Dường như là đang khen tôi đấy, nhưng sao nghe vào tai lại chẳng có cảm giác được tăng bốc chút nào. Nhạt nhẽo, tôi nào phải thánh mẫu, càng khỏi nói người tu hành, bởi vì tôi đạo thật.

Các bạn nên biết, người đạo thật như tôi, rất thực tế nhá.

“Xét về một phương diện nào đó, cô là một người bạn tốt, một người rất hòa đồng vui tính, dễ gần. Tôi còn nhớ trong lưu bút, hầu như người nào cũng nói về cô như vậy.” Trúc cười khẩy.

Lưu bút! A, cuối năm lớp chín, tôi nhớ rõ mình đã từng ham hố bỏ hết ba chục bạc rinh về một quyển lưu bút bìa cứng rất đẹp, đem ra chuyên tay cả lớp, thậm chí là đám chiến hữu lớp kế bên cũng được ‘mời’. Chỉ là, sau đó cả quyển sổ được tìm thấy sau dãy lớp học, đã bị xé nát thảm thương. Sự kiện đó làm tôi tức muốn trào cơm. Biết thế chẳng làm, thà xách ba chục ngàn đi ăn hàng còn hơn. Vì quá đau xót ba chục ngàn quý báu, nên từ đó về sau tôi dẹp không bao giờ chơi lưu bút, thư thiệp gì hết.

Chỉ có điều tôi không ngờ, thì ra, ‘hung thủ’ là đây? Này, có nên coi là tự đầu thú sau mười ba năm lẩn trốn không ta?

“Đừng trách tôi, bởi vì tôi rất ghét cô.”

Ừm, cái này thì không có gì đáng ngạc nhiên. Dù dây thần kinh có thô đến đâu, nhưng tới lúc này mà vẫn không nhận ra thì thật ổng cho tôi sinh ra là phụ nữ.

Phải nói đây vốn là giác quan thứ sáu của phụ nữ, rất dễ nhận ra kẻ địch của mình. Tôi nghĩ, nếu không có sự xuất hiện của Trần Gia Kiệt, thì tôi và Trúc cũng đã định sẵn là không thể kết bạn với nhau. Cục diện

ngày hôm nay, coi như là không phải tệ nhất rồi. Trường hợp tệ nhất, chỉ có thể là một trong hai đứa tôi giành chồng của người còn lại mà thôi.

Đàn ông thường bảo, “Phụ nữ là sinh vật khó hiểu nhất thế gian.”

Ryan, một người bạn của tôi, đã từng phân tích như vậy, phụ nữ thật ra rất đơn giản. Họ có bốn cái nhất: Ích kỷ nhất điều gì? Đàn ông mình yêu, chỉ có thể là của mình.

Sợ nhất điều gì? Phản bội dưới mọi hình thức.

Căm hận nhau nhất vì điều gì? Lại càng đơn giản, đàn ông.

Và mong mỗi nhất một điều, hạnh phúc.

Một người phụ nữ dù thành công rực rỡ hoặc an phận thủ thường, có thể sống mà không cần đàn ông, nhưng không thể sống mà không muốn đàn ông, trừ phi người đó xuất gia tu hành, hoặc đồng tính. Vì bốn cái nhất này, phụ nữ có thể đứng chung chiến tuyến, cũng có thể trở mặt thành thù.

Khi Ryan nói ra những lời này, đã bị cả bọn khinh bỉ một trận. Tôi buồn cười, nếu lời này thốt ra từ một người đàn ông vai dài lưng rộng thì không nói, đằng này, người nói là Ryan nên mới gây nên hiệu ứng ngược như vậy. Bởi vì so với chị em phụ nữ chúng tôi, anh chàng càng thâm hơn vì giới tính thứ ba của mình.

Tôi còn nhớ ngày đó tan ca, Ryan bị cả phòng ép cạn túi. Trong quán bar tôi và anh chàng say híp mắt, tựa vai nhau như chiến hữu. Chúng tôi cùng tổng kết lại một điều: cuộc sống này, mẹ nó chứ, chung quy đều do lũ đàn ông thối tha mà trở nên tồi tệ hại khủng bố như vậy.

Dường như vẻ mặt tôi quá mức bình tĩnh, khiến Trúc có hơi khó ở. Cô nàng nheo mắt, giọng chằng hề khách sáo nữa, “Tôi ghét cô, vì cô rất giả dối.”

À, cái này, nói sao ta? Không biết nói gì luôn.

“Dễ gần, hòa đồng, vui vẻ, tất cả những thứ đó đều chỉ là mặt ngoài của cô. Tôi đã sớm nhìn ra, nhưng lại không thể khiến người khác nhìn rõ bộ mặt thật của cô.”

“Bộ mặt thật của tôi?” này mới à nha.

Vẻ hứng thú của tôi đổ thêm dầu vào lửa. Khuôn mặt xinh đẹp của Trúc trở nên vặn vẹo, hai mắt long lên như đuốc. Có lẽ là đã kiềm nén từ rất lâu, càng nói, giọng cô ấy càng cao, rất có hiệu ứng trong lỗ tai tôi.

“Cô xử xử hèn nhất, vô cùng hèn nhất. Nhưng cô lại có thể tuyệt tình đến cực điểm. Nếu xét về nhãn tâm độc đoán, không ai bằng cô! Một người không dám yêu, không dám hận, chỉ biết rúc đầu bỏ trốn như cô – không xứng!”

Người yêu cũ của tôi, Ken, đã từng bông đùa vài câu đại loại như vậy. Nhưng anh không dùng từ ‘hèn nhất’ mà lại bảo tôi ngoài cứng trong mềm, tóm lại là ‘yếu đuối’ đấy. Vì sợ đau nên chẳng dám thả lỏng, lại một lần chớ cần là tổn tới già, bởi thế trực giác người được mùi nguy hiểm là y như rằng tôi sẽ rút đầu vào mai. Bản thân tôi cũng rất thẳng thắn với lá gan chuột nhắt của mình, nhưng tôi tự kiểm điểm là một chuyện, còn ngồi im cho người ta chỉ vào mặt mà mắng là một lẽ khác.

Chị em phụ nữ phải nên ghi nhớ một điều rằng: mê hư danh không phải một loại bệnh, mà là một lá chắn. Chúng ta có thể vì tình yêu, lý tưởng của đời mình mà trở nên yếu đuối, mà vứt bỏ mọi thứ thậm chí cả sinh mạng, nhưng tuyệt đối không thể vứt bỏ tự tôn của mình. Vì một khi mất đi tự tôn, thì dù có vì bất cứ cái gì mà hy sinh, đổi lại cũng chỉ là một tấm bia lạnh ngắt và những lời sỉ vả mà thôi. Cho nên, hư danh chính là một loại bảo đảm.

Hãy tâm niệm một điều rằng: đối với bạn, những con người ấy, những giấc mơ ấy có lẽ là cả một đời, nhưng đối với họ sẽ chỉ là một lần hoa nở hoa tàn. Vậy nên, với những điều đã khiến bạn chấp nhất cả đời, dù có hy sinh thì vẫn phải bảo đảm rằng trên bia có vòng hoa có nhang khói, thậm chí phải có một đồng người, nhất là những kẻ đã khiến bạn hy sinh tất cả, khiến bọn họ phải vì bạn mà khóc đến cạn khô một đời nước mắt!

Với lối suy nghĩ ‘thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành’ này, có lẽ người ta sẽ cười tôi điên. Nhưng thế thì đã sao? Sinh ra làm phụ nữ, đã yếu về thể trạng, không lẽ phải chấp nhận yếu cả về tinh thần luôn à?

Vì thế nên, thành thật xin lỗi, chị đây không phải cục bột mềm cho cung nhào nặn ngắt nhéo thoải mái, chị không có rộng lượng đến thế!

Tôi đặt tách cà phê xuống bàn, ngẩng mắt nhìn gương mặt xinh đẹp đã tức đến nỗi vắn vẹo khó coi của Trúc. Trong lòng tự dưng dâng lên nỗi khoái trá rất ư là Yomost, cười hỏi, “Tôi không xứng với ai? Không xứng chỗ nào? Cô lấy tư cách gì bảo tôi không xứng?” dừng một chút, tôi lại nhướn mày hỏi, “Nhưng mà, vì sao tôi phải làm mình xứng với người khác, mà không phải là người khác cố gắng để xứng với tôi, nhỉ?”

Trúc trợn mắt há họng. Cứ há ra ngậm lại vài lần, tôi dường như có thể thấy khói bốc lên đầu cô nàng rồi. Chắc, nội tiết tố mất cân bằng cũng là một chứng bệnh khó trị của chị em phụ nữ, cần phải biết kiểm chế, kiểm chế chính là thuốc giải bá độc.

Tôi gỡ vài lọn tóc bị gió lùa qua trán, quyết định bỏ qua vấn đề vừa rồi, lại hỏi, “Cô gọi tôi ra đây chỉ để bình luận về vấn đề nhân phẩm và tính cách? Vậy thì không cần phải tốn công, tôi luôn luôn tự biết kiểm chế và tự kiểm điểm. Yên tâm.”

“Phục vụ!” Trúc quay sang gọi ngay một chai bia lạnh, tu một hơi nửa chai rồi mới hạ được chút hỏa. Cô ấy lại nhìn tôi lăm lăm, nghiêng răng nghiêng lợi, “Miệng lưỡi sắc sảo như vậy, chẳng trách anh Kiệt còn không chịu nổi cô!”

Tôi rất sảng khoái xua tay cười, “Quá khen rồi! Chút tài vật ấy mà!” chịu không nổi thì biến, chị đây không rảnh bồi.

“Cô ở lại lâu không?”

“Trước mắt là hai tháng, còn lại phải xem đã.” Nếu các người làm ảnh hưởng đến tâm tình cưới ngựa xem hoa của chị, thì chị đây bảo đảm sẽ chuồn sớm một chút.

“Vậy thì tốt.” Trúc vừa nói, vừa lôi trong túi xách ra một tấm thiệp, đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt tôi.

Ờ! Tấm thiệp này rõ ràng là thiệp hồng vô lâm đây mà!

“Tháng sau tôi kết hôn. Có thể làm dâu phụ cho tôi không?”

Đùng! Tôi trơ mắt ra nhìn chằm chằm tấm thiệp, rồi nhìn Trúc, lại nhìn tấm thiệp. Đây là sao? Là kết hôn, không phải hấp hôn nha?

Dường như rất vừa ý với phản ứng của tôi, Trúc đặt khủy tay lên bàn, nghiêng người về phía tôi, đôi môi đỏ mọng nhếch lên gợi cảm, “Không xem thử à? Không hiểu kì sao? Chú rể là ai?”

Tôi nhìn tấm thiệp, ngẩng mắt lên nhìn Trúc, cười đáp, “Xin lỗi, hôn lễ thì có thể dự, nhưng tôi không làm phụ dâu cho ai bao giờ.” Hello, tôi với cô cũng không thân quen, nói cho chính xác thì là người xa lạ, cô đang mộng du à?

Nét cười trên mặt Trúc cứng lại. Cô ấy ngồi xuống, rút ra một điều thuốc, châm lửa, rít sâu một hơi. Tôi tựa vào lưng ghế, khẽ nhấp vào vài ngụm đắng.

Tầm mắt tôi lơ mơ qua làn khói xám và hương cà phê. Từng nốt cuối cùng của bản nhạc River Flows in You dần trôi vào tĩnh lặng, nhường lại không gian cho một bản khác, không phải remix nhưng tôi vẫn nhận ra được.

Requiem for a Dream, by Kronos Quartet.

“Chú rể của tôi, không phải anh ấy.” Trúc thở ra một hơi khói thuốc, chẳng biết là cười hay khóc.

Tôi lẳng lặng uống tiếp cà phê của mình. Tôi không ngạc, Trúc đưa ra thiệp cưới này, đủ để tôi biết rốt cuộc bọn họ cũng không thành đôi. Nhưng tôi không hiểu, vì sao hai người họ không thành đôi?

Trúc nói, tựa như thuật lại một mẩu chuyện ngắn từ trong quyển tạp chí nào đấy, “Tôi gặp anh ấy đủ sớm, thời gian dài như vậy, bỏ ra nhiều như vậy... ngay khi tôi tưởng chừng hạnh phúc đã trong tầm tay. Đúng vậy, lễ đường ở ngay trước mắt, quan khách chờ đợi, áo cưới xe hoa, tất cả đã định sẵn... chỉ một chút, một

chút xíu nữa thôi...” ánh mắt mông lung của cô ấy dần có tiêu cự, hướng thẳng về phía tôi, câu tiếp theo thốt ra khiến tôi ngẩn người, “Nhưng tất cả cũng không bằng một cái tên của cô, Phan Mỹ.”

Trúc nghiêng người về phía tôi, khủy tay trái chống lên mặt bàn, đầu ngón tay thanh mảnh kẹp điều thuốc lá. Phả vào mặt tôi một hơi khói, Trúc lắc lắc bàn tay, hỏi, “Thấy gì không?”

Năm ngón tay thon dài, lòng bàn tay đầy đặn, nhưng nơi cổ tay lại có một loạt vết sẹo thật xấu xí. Tôi đặt tách cà phê xuống bàn, nhìn chằm chằm vết sẹo ấy không chớp mắt.

Lời Trúc vang nhẹ bên tai, “Cô có biết, lúc tôi tỉnh lại trong bệnh viện, câu đầu tiên mà anh ấy nói với tôi là gì không?”

Tôi không lắc cũng không gật.

“Tôi tự nói với lòng phải cố gắng cho em tất cả, nhưng sự thật... tôi đã không còn gì cho em.” Trúc híp mắt, nhả ra từng vòng tròn khói xám, “Anh ấy đã nói như vậy với một người vừa vì anh ấy mà tự sát. Còn may là anh ấy không nói xin lỗi, nếu không, có lẽ tôi đã dứt khoát nhảy lầu lúc ấy rồi.”

14. Chương 14: Ngoại Truyện 1

Trưa Sài Gòn đổ nắng, bỏng cháy da thịt. Từ bãi xe ngầm bước ra thang máy, người đàn ông tuổi trạc ba mươi, caravat kéo lỏng, ống tay áo xắn cao, một thân lưng áo đầy mồ hôi, vai đeo cặp công văn vội vã tiến vào sảnh công ty. Hai cô gái trẻ đứng bên quầy tiếp tân đảo ánh mắt, vừa nhìn thấy người này liền trưng ra khuôn mặt tươi cười hơn hở, khe khẽ hô, “Tổng Biên! Anh đã về!”

“Nóng! Nóng chết tôi!” Tổng Biên này không ai khác chính là Lê Cao Thắng, người được vinh dự ban cho cái danh xưng King Kong thời còn đi học. Lúc này, Cao Thắng chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến thái độ kì quặc của mọi người trong công ty, trực chỉ cái máy lạnh đang vù vù phả hơi mát mà vọt tới, ngửa đầu hít thở từng hơi khí mát mẻ, xua vội đi hơi ấm nóng trên người. Nhân tiện đó cũng không quên rửa xả vài câu đại loại như, “Trời nóng như vậy, chẳng trách cái tên nhóc đó động kinh! Tự đừng phun một câu đá mình ra cửa! Mẹ nó! Chẳng biết lại giữ cái chứng quỷ gì...”

Nhân viên trong sảnh, kể qua người lại, nấn ná hồi lâu, cũng có vài người trẻ tuổi lán la tiến tới, dè dặt gọi, “Tổng Biên... anh về thật đúng lúc...”

“Ài, dĩ nhiên là phải làm cho nhanh còn lợi về đây cho kịp! Chứ ngu gì rề rà ở ngoài đường...” Cao Thắng vừa nói vừa quay đầu, tiện tay mở nắp một lon nước mát ướp lạnh được cậu thư kí trẻ đưa tới, hớp một ngụm, hà hơi thật đã. Hạ nhiệt rồi, lúc này vị tổng biên nào đó mới có tâm trạng nhìn tới bầu không khí kì quái đang bao trùm khắp sảnh, không, nói cho chính xác là đang bao trùm khắp cả cái tòa nhà năm tầng này mới đúng.

Dự cảm chẳng lành đánh lên ót, dựa theo kinh nghiệm hai mươi mấy năm ‘lăn lộn giang hồ’ của mình, Thắng đặc biệt chú ý nhìn cậu thư kí đầu đầy mồ hôi lạnh, ngụ ý ‘lại nữa hả’?

Ngay lập tức hơn mười người đều cùng nhau gật đầu như gà mổ thóc, vẻ mặt còn cố hết sức tỏ ra đáng thương tội nghiệp, khiến Thắng phải ‘cảm xúc thăng hoa’ đưa mắt nhìn lên trần nhà, thiếu điều muốn nhìn thủng lên tầng trên cùng, chỗ đang phát tỏa hàn khí bức người bao trùm cả tòa nhà. Rõ ràng là bên ngoài hơn bốn mươi độ, vậy mà bên trong lại mát tới rợn tóc gáy.

Âm thầm thở dài một hơi. Mức độ đông lạnh này, cho dù là máy điều hòa hay tủ đông có bật hết công suất vọt hết mã lực cũng đưa không lại. Ông chủ của tôi ơi, có cần bắt mẫn bức xúc bức người như vậy không?

Nốc hết lon nước mát thông cổ họng, Thắng hít một hơi thật sâu rồi hướng thang máy đi vào dưới ánh mắt kỳ vọng và ngưỡng mộ của đàn em cấp dưới. Thang máy chậm rãi nâng lên, càng lên cao áp suất càng thấp, không khí càng loãng, nhiệt độ càng giảm. Trong đầu Thắng, từng nhịp hát vang vang một bản anh hùng ca, ‘Ra đi, ra đi! Thề chết chó lui!’ thỉnh thoảng lại đổi nhịp thành đoạn đầu hùng tráng của bản Hòn Vọng

Phu. Chậc chậc, ông chủ đáng kính, nhờ ân đức của ông mà tôi bỗng dưng trở thành anh hùng yêu nước, vì dân tộc, vì thế hệ trẻ mà hy sinh rồi nha... Chậc, cú này có nên vòi thêm tiền bảo dưỡng ‘giá trị tinh thần’ hay không đây...

Trong lúc vị Tổng Biên nào đó đã nhíp không biết bao nhiêu bản anh hùng ca, thậm chí còn đảo qua ba lần Quốc Ca, máy tính trong não đã cộng trừ nhân chia hết mấy loại tiền bảo dưỡng, bồi dưỡng, thì thang máy cuối cùng cũng ‘đình’ một tiếng mở ra.

Tầng thứ năm của tòa soạn, đại khái là ‘tổng hành dinh’ của nhà xuất bản, tụ tập toàn những đầu não tin tức văn học, chính trị, đời sống, giải trí của xã hội hiện đại, hiện đang rơi vào tình trạng ‘kỷ băng hà toàn tập.’ Vừa bước ra cửa, đập vào mắt là các nhân vật cấp cao có quyền quyết định thành bại của công ty, toàn bộ đều mang vẻ mặt chết đuối vớ được cọc nhìn chằm chằm vào vị anh hùng Tổng Biên, chỉ thiếu điều bay tới quỳ rạp đập đầu khóc lóc kêu lên hai tiếng, ‘Cứu mạng!’

Lại thở dài một hơi, Thăng hướng tầm mắt về văn phòng nằm ở cuối hành lang mà hùng dũng bước tới. Trên cửa gỗ văn phòng đề rõ biển, ‘Tổng Biên Tập,’ rõ ràng là phòng làm việc của chính mình, nhưng bản thân vào lúc này lại chẳng thấy vui vẻ gì khi biết đó là ‘ổ’ của mình. Lại nói, cái ông trời con này, muốn tìm chỗ phóng khí lạnh thì tìm đại cái quán bia ôm, cái vũ trường nào đó cũng được, mấy chỗ đó khi nào cũng cần máy lạnh chạy hết công suất, rất cần cậu đây, mắc gì cứ chạy tới chỗ này áp bức bóc lột kẻ vô tội? Nếu không phải người kia trên cổ gắn cái mác ‘Tổng Đại Diện’ chậc, không biết mình đã giơ chân đá đít nó mấy bận rồi...

Dừng bước trước cửa phòng, Thăng nhìn cô gái đang đứng tựa bên bệ cửa sổ trong phòng trà, hỏi, “Cô Trúc, người đâu? Đã về rồi?”

Đỗ Thanh Trúc bình thản khuấy ly sữa đá, rừ mi mắt đáp, “Về được hai tiếng rồi.”

Thăng nhả ra một tiếng ‘à’ làm như đã rõ, sau lại nhướn mày hỏi thêm một câu, “Đã bàn xong chuyện?”

Im lặng một lúc, Trúc khẽ nâng ly, đáp nhỏ, “...không biết.”

Thăng đảo đôi mắt hí, ánh mắt lấp lóe ý cười, nhếch miệng nhả một câu, “Thì ra cũng có chuyện thư ký Trúc không biết, lạ à nha!” rồi mở cửa tiến vào phòng.

Bên bệ cửa sổ, Trúc vẫn đứng bất động, rèm mắt khẽ run, hồi sau mới đặt ly xuống, đưa mắt nhìn bầu trời nắng ngoài khung cửa, lặng lẽ thì thào, “Biết thì cũng có được gì đâu...”

Mặc kệ vừa rồi miệng có cười đến xuân về hoa nở ra làm sao, thì ngay khi vừa đặt chân vào phòng, đóng cửa lại, toàn bộ cơ mặt của Thăng đều đông cứng như bị ướp đá. Văn phòng, cái văn phòng mà y vẫn luôn gìn giữ sạch sẽ đến sáng loáng không một hạt bụi. Từng hộp viết, từng chậu kiểng, cả cái gạt tàn thuốc mà vợ yêu dấu đã dày công sắm sửa bày biện, từng li từng tấc đều là tâm huyết của hai vợ chồng từ ngày đầu thành lập công ty, mặc dù là hùn vốn, nhưng vẫn là tâm huyết!

Vậy mà nhìn đi!

Bàn giấy một đống hỗn độn công văn! Biển tên bị đá vào góc tường! Trên đất một đống nào giấy nào viết nào mực! Gạt tàn thuốc ‘chết không toàn thân’ rải rác mỗi nơi một ít! Còn nữa! Trên tường! Bức tường trắng phau bóng nhoáng bây giờ lốm vào một lỗ, trầy vi tróc vẩy, rõ ràng là bị cái gì đó nện vào! Lấy góc độ này, lấy vết lốm này, rõ ràng là vết tích của cái gạt tàn thuốc bằng đá kia rồi!

Phá hoại! Đây rõ ràng là phá hoại của công! Cần phải nghiêm phạt! Phạt! Phạt làm sao đây?

Nhìn xem tấm lưng thẳng tắp căng cứng từng thớ thịt, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên dưới lớp vải sơ mi. Cao Thăng ‘ực’ một cái rùng mình. Thăng nhai ‘hung thủ văn phòng’ đang đứng xoay mặt về khung cửa kính đáng vẻ ‘hiệp sĩ u buồn’ kia chẳng những đeo cái mác ‘Tổng Đại Diện,’ còn là một tên ‘cuồng’ võ thuật, chỉ tập chơi mà cũng ‘săn tay’ ôm về một đống đai đen! Ừ! Lại nuốt thêm một ngụm khí lạnh. Với tư chất văn sinh, vận động chẳng qua chỉ giới hạn ở mấy bài tập gym như mình mà nói, hiển nhiên, chắc chắn, khẳng định rằng, không phải đối thủ của thằng nhóc này!

Cho nên, muốn tháo dây thì phải tìm người buộc dây.

Nghĩ mà xem, thời gian gần đây nhất khi thăng nhãi này phát cơn là khi nào? À, chẳng phải là hai tuần trước sao? Hôm ấy rõ ràng phải ra bắc công tác, thăng nhãi này lại dở chứng chạy mất, để lại mình cùng với thư ký Nam phải một thân một mình lặn lội ngoài đó hết mấy ngày mới lội ngược trở về được. Nghe nói là đi dự đám cưới em bà con gì đó, nhớ xem nào,...

A! Cao Thắng vỗ trán cái bộp.

Này tối hôm trước hình như vợ yêu có nói qua, ngặt nỗi lúc ấy đang hăng hái cây cày, nên chỉ nghe câu được câu mất. Hình như nói đám cưới gì ấy...

A!! Lại vỗ trán thêm một phát nữa. Lần này tế bào não của vị Tổng Biên nào đó xoay chuyển cực nhanh, móc nối toàn bộ manh mối chi tiết. Lấy kinh nghiệm duyệt qua mấy trăm tác phẩm văn học trình thám có, ngôn tình có, lịch sử có, chỉ trong vài giây, Thắng đã đem toàn bộ câu chuyện viết ra mạch lạc trong óc. Lật đi mấy cái râu ria không cần thiết, bản tóm tắt báo cáo như sau:

‘Tình cũ không rủ cũng tới. Gặp lại ở đám cưới người ta, một bên muốn nói một bên muốn thôi. Kẻ đuổi người chạy, dẫn tới cục diện ‘thập diện mai phục.’ Vì thế nên anh hùng Tổng Biên Lê Cao Thắng trở thành vật hy sinh vì đại cuộc chinh phục, bắt giữ người đẹp.’ lại nhìn tình hình hậu chiến hiện tại, rút ra một câu kết chuẩn không cần chỉnh, ‘Trận đầu tiên ra quân, đoàn quân tinh trùng, khụ, quân đoàn tinh anh dũng cảm thiện chiến, vì sơ sót không nắm bắt tình hình nội bộ địch trước khi ra quân, nên đã đại bại.

Hiệp một kết thúc, tỷ số hiện tại là: 0-1 nghiêng về phe mỏng cánh, khụ, phe tóc dài.’

Sau khi tường tận trắng đen, Thắng lại không khỏi vì thăng nhãi ngốc nghếch trước mắt mà thở dài một hơi. Có làm sao trời sinh ta tài năng toàn vẹn tâm lý cân bằng, lại bắt công sinh ra một kẻ IQ đội đỉnh, EQ lẹt tẹt để giày như ri?

Thiện tai, thiện tai. Amen.

Thắng thả cặp xuống một bên ghế, ngồi phịch xuống giữa đầu gác chân lên bàn, chán chường hỏi, “Kiệt tiên sinh. Rốt cuộc cậu muốn sao? Có cần tôi gọi giùm cậu một chiếc xe tăng tạc sập chỗ này luôn không?”

Kiệt tiên sinh vẫn đứng thẳng như tùng, chỉ là hai bàn tay bên hông chậm rãi siết lại, cánh tay nổi vài sợi gân. Thắng King Kong nhìn mà không khỏi nuốt ‘ợ’ một hơi, mắt liếc nhìn cánh cửa, nhận thấy bản thân hình như đã phạm sai lầm cực kì to lớn khi đóng cửa. Đóng cửa, làm trận làm sao chạy kịp?

“Anh công nhận, Phan Mỹ là một cô gái tốt, nhưng con gái như vậy, chỉ riêng Sài Gòn này quơ đại cũng được một nắm, lại còn là hàng chất lượng cao hơn hẳn. Nghĩ coi, con bé ấy tomboy thì không tomboy bằng người ta, muốn chút nữ tính thì không ra cơn ra cháo, chỉ được cái cứng đầu, lủi nhanh như chuột, lại còn đào hoa. Đẹp, ừ thì có đẹp thật đấy. Nói thật chứ, hồi xưa khi vừa mới nhìn thấy nó, tôi còn suýt đổ nữa là nhóc con cậu. Nhưng may mắn là anh đây mắt sáng, nhìn một chút liền biết ngay con bé đó là mầm mống tai họa...”

“...Tìm vợ mà, dĩ nhiên phải tìm người hung dữ một chút, dễ dụ một chút, thần kinh ổn định một chút, xài tiền ít một chút, quan trọng nhất là phải đẹp vừa thôi. Anh nói cho cậu hiểu này. Vợ là phải hung dữ, nó có hung dữ thì mình mới không sống chuồng mà gây họa. Hung dữ nhưng phải dễ dụ, thế mới có được gia đình yên ấm. Dễ dụ nhưng không phải dễ lay chuyển, thế mới không lo nó bị thằng khác dụ mất. Xài tiền ít, cái này dĩ nhiên, ‘của chồng công vợ,’ nó mà xài nhiều quá, đợi khi già rồi thì không lẽ cả hai đứa phải mặc chung cái quần vào quan tài à? Quan trọng nhất là không cần phải quá xinh đẹp, nghĩ mà xem, tổ chất cơ bản của phụ nữ là gì? Là dụ hoặc. Như con bé oan gia nhà cậu đấy, cũng không phải loại sắc nước hương trời gì cho cam, thế mà cái duyên nó cứ chinh ỉnh ra đây, đàn đàn đồng đồng người theo đuổi, còn may cho cậu là con bé ấy thần kinh được gia đình nó đổ bê tông từ bé, nếu không đã bỏ nhà theo trai lâu rồi...”

Đang thao thao bất tuyệt, vị Tổng Biên nào đó chợt thấy lạnh, lạnh thấu ruột gan. Ngẩng phắt đầu nhìn lên liền bị một cặp tia phóng xạ phóng cho thất kinh hồn vía. Nhưng mà ngó bộ mặt trán nổi gân xanh, cánh môi bị rách mím chặt kia. Chắc chắc, chẳng phải là vừa rồi bị mèo cắn sao? Xem ra là tâm sinh lý đều đang treo trên bờ vực rồi đây...

Cao Thắng miết mắt, nhìn cặp mắt phượng mọi khi luôn trong suốt điềm tỉnh kia giờ đã hằn tia máu, lại

mềm lòng. Thôi vậy, nể tình anh em mười mấy năm, nể mặt hai thằng đều là đàn ông hiểu nổi khổ đàn ông, tôi giúp cậu giải mã ‘nội bộ quân địch’ vậy.

“Được rồi, đứng đó không biết mệt sao? Văn phòng của tôi cậu phá muốn bay nóc luôn rồi, còn muốn nhồi pháo bắn tôi đi luôn mới vừa lòng à?”

Hồi lâu sau, Kiệt tiên sinh mới động chân, đi tới ngồi phịch xuống sofa đối diện, cả người uest oải, tay ôm trán cúi đầu, từ trên xuống dưới hợp thành một bức tượng ‘thanh niên buồn tình’ tiêu biểu của giới trẻ.

King Kong khẽ nhưn mày. Chắc, cho dù là ‘buồn tình’ nhưng vẫn có thể đốn ngã mấy chục cây si, thật là hại nước hại dân quá mức.

“Tôi hỏi cậu, rốt cuộc cậu tính sao? Không lẽ cả đời cứ như vậy?”

Đáp lại là trầm mặc. King Kong vuốt mày, thâm nghĩ, thằng nhãi này định chơi chiêu ‘ngậm bồ hòn’ với mình? Hừ, còn non tay lắm em ơi.

“Cậu thích cả đời dở dở ương ương, nhưng người ta thì không nha. Nghe nói con bé oan gia nhà cậu ở Mỹ cuộc sống rất tốt, trạng thái tinh thần cân bằng, thậm chí nhiều lúc còn xuân về hoa nở.” dừng một chút, nhìn bàn tay đặt trên dùi đang siết chặt của ai kia, lại bồi thêm một câu, “Ai, nói không chừng chuyện này về bà xã nhà tôi phải làm sẵn cái visa để có gì còn bay qua bên đó dự đám cưới bạn thân nữa chứ!”

‘Đình!’ Kiệt tiên sinh cuối cùng cũng ngẩng phất đầu, hai mắt lẳng lẳng nhìn Cao Thắng. Vẻ hoang man, bối rối, giận giữ lại thêm chua sót không nói nên lời.

Thu lại vẻ mặt cợt nhả, Thắng nheo mắt nhìn Kiệt, hỏi, “Cậu chịu được sao? Hừ! Đừng nói với tôi cái gì ‘chỉ cần cô ấy thích, chỉ cần cô ấy hạnh phúc,’ mấy cái lời kịch nhằm đó chả bằng nhổ một bãi nước miếng! Bẩn lắm! Một thằng đàn ông, ngay cả hạnh phúc của cô gái mình yêu mà còn đi trông đợi vào thằng khác thì đi Thái là vừa!”

Kiệt tiên sinh mở to hai mắt, sau một lúc lại cúi đầu, cười chua chát, “Anh nói nghe thì dễ, đổi lại là chị nhà tát vào mặt anh hai chữ ‘ghê tởm,’ anh sẽ làm gì?”

King Kong thoáng giật mình. Vẫn biết con bé Phan Mỹ kia là cái loại bom nổ chậm, không nổ thì thôi, nổ một phát là banh xác. Thế mà vẫn không ngờ nó còn có cái lưỡi độc đến thế đấy.

Ày, đợi một chút, ngày xưa mới quen nó cũng không phải như vậy, hình như là sau một thời gian được con rồng diên nào đẩy mài dũa nên miệng lưỡi mới sắc bén thế đấy. Rồng Diên cũng đã gặp lại con bé rồi. Chắc, tình hình chiến sự có vẻ căng thẳng. Lại nhìn Trần Gia Kiệt một cái, Thắng không khỏi rầu rĩ một phen. Chắc, một mình Phan Mỹ đã chơi không xong, lại còn thêm một con Rồng Diên cao thủ tình trường nữa. Thằng nhãi EQ thấp này nếu không có mình làm quân sư, e là trận này thua trắng.

Không được, trước tiên phải cổ động sĩ khí ba quân một phen, rồi muốn bàn luận ‘Tôn Tử binh pháp’ gì thì bàn. Nghĩ như vậy, King Kong lập tức thu chân nhóm người dậy, vỗ bàn cái chát, quát, “Làm gì? Còn làm quái gì nữa? Dĩ nhiên là làm miếng keo con voi bám dính không thả chứ làm gì? Con mẹ nó! Cậu có phải đàn ông không? Bị chê như vậy mà còn không biết chộp ngay con bé lên thốt làm thịt à?”

“Làm... thịt?” Kiệt tiên sinh trợn mắt, rồi như đã hiểu ra, hai gò má tự dưng đỏ ửng khả nghi, cụp mắt lí nhí, “...ai lại làm vậy bao giờ... thế là phạm pháp...”

“Tôi quản bố cậu phạm pháp! Ban đầu là coi như là cưỡng hiếp, nhưng đến nửa đường ‘anh tình tôi nguyện’ thì khỉ gió nó ai dám kiện thưa cậu? Hơn nữa, quan trọng nhất là, cậu chịu trách nhiệm, bốn lễ cưới hỏi đàng hoàng, ai dám nói cậu phạm pháp?” vị Tổng Biên nào đó càng nói càng hăng tiết, lời lẽ càng lúc càng trật khớp với hai chữ ‘luân lý,’ mục đích duy nhất là khoan thủng cái não ‘phong kiến’ của ông cụ non trước mặt. Cũng chẳng màng xem cách mà mình đang dùng thực tế là xúi con người ta làm bậy.

Im lặng một hồi, Kiệt tiên sinh vẫn cụp mắt, sau lại nâng cằm, mắt phượng liếc qua đàn anh một cái khinh thường, “Nói thì hay lắm, lúc trước sao không thấy anh có lá gan đó đi...”

King Kong cứng họng, thẹn quá hóa cười, “Bây giờ mới có tinh thần đấu đá với tôi?” lại gật gù thông thả nói, “Dĩ nhiên là tôi không làm vậy. Không phải là không dám, mà vì không muốn. Cậu không có ngu, tất nhiên hiểu rõ yêu là phải tôn trọng rồi, có tôn trọng lẫn nhau thì mới bền lâu được. Nhưng nếu bị bức

đến đường cùng, biết đâu chừng tôi lại làm thế thật.” nói tới đây, không khỏi nhớ lại đoạn thời gian ‘kháng chiến’ đau khổ trước kia mà rùng mình, còn may mà lúc ấy đã không nhụt chí rút lui, không thì làm sao có được viên mãn ngày hôm nay.

Con người, đúng là: đến dễ thì đi cũng dễ, chỉ có qua được khó khăn thì mới có quý trọng.

Lại qua một hồi im lặng, ngay lúc Cao Thắng đang thăm thở dài, nghĩ cái tên nhóc này nhằm chừng là không chịu mở miệng xin trợ giúp, lại nghe Trần Gia Kiệt cất tiếng, “Anh giúp em với.”

Thắng nhướn mi, cười nhạt, “Anh mà không làm mai cho người ta được đâu nhá!”

Trần Gia Kiệt cụp mắt, hồi sau mới ngẩng đầu, vai lưng thẳng thớm, đôi mắt hữu thần sáng sủa nhìn chằm chằm Cao Thắng, nói, “Anh chỉ cần giúp em làm cho cô ấy yêu em, giống như em yêu cô ấy là được.”

Ặc! Này, chú em, chú cũng quá là ‘đói khát’ rồi...

“Haizz, dùng dằng mười mấy năm trời, bây giờ mới theo đuổi, cậu không cảm thấy đã muộn rồi sao?” nói gì thì nói, con bé kia cũng bằng tuổi vợ mình, biết đâu chừng đã có mối có cọc hết rồi. Làm gì thì làm, chứ không thể đánh uyên ương được, thất đức nha.

Thiện tai, thiện tại. Amen.

Trần Gia Kiệt cứng người, ánh mắt tối sầm, cười khổ, “Là quá muộn rồi, em biết chứ...”

“Tôi thật sự không hiểu, vì sao năm đó cậu rõ ràng đi tìm con bé, lại trở về tay không? Nghe nói đã tìm tới nhà luôn rồi mà...” nghĩ ra cái gì, liền trợn mắt nhìn Trần Gia Kiệt, “...không lẽ... bắt gian tại trận?”

Kiệt nhắm chặt mắt, thần sắc tái nhợt, khó khăn gật đầu.

Thắng hít một hơi khí lạnh.

Thấy chưa! Đã nói rồi, con bé đó là bom nổ chậm, không dây vào được đâu!

Nghĩ lại thấy tức, Thắng bực bội mắng, “Cũng là do cậu! Tới giờ này rồi mà còn không chịu nói rõ đầu đuôi cho con bé. Nó đâu phải con giun trong bụng cậu, không nói làm sao nó hiểu được? Nếu không phải tôi biết rõ tình hình của cậu, thì mỗi lần nhìn tới cậu với Đỗ Thanh Trúc kia cò kè với nhau, tôi còn gai mắt nữa là. Nhìn đi, nguyên nhân kết quả rành rành ra đây, chả trách Phan Mỹ tát cho cậu hai chũ ‘ghê tởm’...”

Trần Gia Kiệt mím môi, thanh lãnh nhả ra một câu, “Cũng không còn lâu nữa.”

Thắng nghiêm sắc mặt, liếc về phía cửa một cái, nhỏ giọng hỏi, “Tình hình ông cụ thế nào rồi?”

Lúc này, Trần Gia Kiệt lại chẳng giống người vừa rồi ‘buồn tình’ chút nào, Trái lại, nét mặt trở nên băng giá, ánh mắt trầm tĩnh lạnh lùng, nhếch môi cười nhạt, “Vẫn còn tốt, mệt cho ông già mòn mỏi chờ mong. Cứ để bọn họ chờ, chẳng cần đợi tới lúc ông cụ mất, em cũng có thể nắm trọn hết thảy.”

“Đã an bài cẩn thận rồi chứ?”

“Cũng không phải ngày một ngày hai em sống trong cái gia đình đó.” Kiệt vuốt cằm, đảo ánh mắt lạnh căm về phía cửa, cười lạnh.

“Tôi không lo cái gì khác, mà là lo cho an toàn của cậu. Ông già của cậu nói gì thì vẫn là cha con với cậu, nhưng thằng Khôi lại là thứ chó má. Lần đó còn tưởng cậu tránh tạm bên Mỹ, thế mà cậu lại tự ái bỏ về, không thì cũng không ăn của nó một dao... chắc, đúng là người hiền dễ chết, tai họa thọ ngàn năm...”

Kiệt tiên sinh liếc mắt một cái, “Anh nói nhằm cái gì? Ai là tai họa ngàn năm?”

“Ai, là tôi nói tôi đây, không phải cậu đâu, đừng lo.” Cao Thắng cười hề hề vô lại.

Kiệt tiên sinh đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, hai tay nắm chặt, nói, “Lần này nhất định sẽ không để vượt mất...” cũng chẳng biết là đang nói tới việc gì.

Thắng xoa mi, thở dài, “Tôi nói này, cậu có muốn tốc chiến tốc thắng thì cũng phải tìm hiểu tình hình kháng chiến trước đã. Cứ đâm đầu vào như vậy chả khác gì tự sát.”

“Tìm hiểu tình hình?” Kiệt quay đầu nhìn Thắng, nhướn mắt nhướn mày.

“Điều thứ nhất trước khi theo đuổi con gái là gì?”

“Là yêu.” Kiệt tiên sinh trả lời dứt khoát.

“No, no, no! Là sắc!”

“Sắc?”

“Tất nhiên, ai mà chả thích cái đẹp, không đẹp thì phải có duyên, còn như vô duyên thì bắt buộc phải sạch sẽ ngăn nắp. Nói chung, ngoại hình của bản thân chính là yếu tố tác động đầu tiên lên cảm nhận của đối tượng đối với mình, lót đường cho quân ta.” tới đây, vị quân sư nào đó ngẩng đầu nhìn tướng soái của mình, tự hào gật gù, “Về điểm này, cậu được thông qua.”

“Tiếp theo, chính là suy nghĩ của đối phương với hành động, thái độ và xử sự của cậu. Tôi hỏi cậu, có bao giờ cậu thử đặt mình vào cảm nhận của con nhóc đó không? Cậu thương nó, muốn điều tốt nhất cho nó, tự bản thân cậu cảm thấy mình làm vậy không sai, nhưng con bé thì sao? Nó nghĩ thế nào?”

“Nghĩ thế nào... em ấy nghĩ thế nào...” Kiệt ngậy người nhìn Thắng. Trong đầu như có ai đó nện cho một búa.

Thắng ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ treo tường, định xem đã đến giờ tan tầm hay chưa, nhưng vừa nhìn đến chỗ sáng nay vẫn còn treo cái đồng hồ mặt cười giờ đã trống không, lại thấy mặt cười bể nát nằm hy sinh trên sàn, lập tức nổi bão muốn mắng người. Đáng tiếc, quân sư Thắng cung Bạch Dương, dễ cáu cũng dễ mềm lòng, nhìn thấy sắc mặt người nào đó hết xanh lại trắng, vừa ngu vừa tội, thì tiếng chữ ‘mẹ nó’ lên tới đầu lưỡi cũng phải uốn ngược trở về.

Bỏ đi, thằng nhóc này cũng đủ khổ rồi.

Dù sao hôm nay cũng không làm ăn được gì, Thắng xách cặp táp, vỗ vỗ vai ‘đồng chí’ bảo, “Nhiệm vụ đầu tiên cho cậu, tìm hiểu xem Phan Mỹ nghĩ thế nào về cậu trước kia. Nhắc nhở cậu, có thể dùng bất cứ mảnh lối con buôn gì cũng được, lừa gạt trộm giành thế nào thì tùy, nhưng tuyệt đối không được động tay chân với con gái nhà người ta.”

Đang trong cơn mơ màng, Kiệt cũng không quên ngẩng đầu mờ mịt hỏi, “Vì sao?”

Thắng nhướn mày, cặp mắt chớp nhá ánh sáng gian tà, cười húc hắc, “Còn hỏi? Vết cắn trên môi cậu rành rành ra đó, còn thêm hai chữ ‘ghê tởm,’ bộ chưa tỉnh ra à? Nghe lời tôi, chưa đến đường cùng thì nhất quyết không được giở trò ấy ra. Những màn cường yêu đó chỉ thích hợp để đánh say mấy cô nữ sinh chơi chơi chưa hiểu mùi đời thôi. Còn như con bé nhà cậu, nhìn thì ngây ngô, nhưng đầu óc lão làng rồi, không đánh nổi đâu.”

Trần Gia Kiệt ngồi một mình trong phòng, khuôn mặt hướng ra bầu trời vàng rực ngoài cửa sổ. Thật lâu, khi mặt trời ngả tây, những dải nắng cuối cùng đánh cái nóng nhẹ cuối ngày qua khung kính, vẫn thản nhiên ngồi đấy, cũng không quản có ai đến chào mình.

Đỗ Thanh Trúc vịn nắm cửa, đưa mắt nhìn dáng ngồi thẳng tắp kiên cường dưới ánh nắng nhàn nhạt một thoáng, mới xoay người khép kín cửa. “Đây là lần cuối.” cô tự nhủ, “Đây là lần cuối cùng em nhìn anh. Trần Gia Kiệt, suy nghĩ của anh, toan tính của anh, mục đích của anh, hận thù của anh, đau xót của anh, làm sao mà em không hiểu được? Chỉ là, em không phải Phan Mỹ, nên những gì anh làm mãi mãi sẽ không phải vì em. Cho nên, hôm nay sẽ là lần cuối cùng em nhìn anh như thế... Vĩnh biệt anh, tình đầu của em.”

Trúc hít một hơi thật sâu, bước đi mạnh mẽ giữa hành lang đầy nắng. Theo bước chân nhẹ dần, khoan thai tựa như vừa bỏ lại một gánh nặng. Dáng người cao gầy, ngả bóng trên bức tường dài. Cùng một ánh nắng chiều, nhưng nắng hôm nay so với mọi ngày thật dịu dàng.

Tiếng cửa vừa đóng kín, tấm lưng thẳng băng của Kiệt cũng chậm rãi ngả vào lưng ghế, tay chân sãi dài biếng nhác. Suy cho cùng anh cũng chỉ là người bằng da bằng thịt, mệt mỏi là khó tránh khỏi, nhưng dù có mệt đến chết, cũng không bao giờ lộ ra trước mặt người khác.

Có một lần, bệnh bao tử phát tác giữa cuộc họp cổ động thường niên, chẳng những cắn răng chịu đựng, mà mặt mũi còn phải bình tĩnh đến một giọt mồ hôi cũng không chảy, suốt mấy tiếng đồng hồ, sau lại chờ cho

người trong phòng họp ra về hết, mới gọi Thắng đến chở đi bệnh viện. Lần đó đã bị ông anh tổng biên quân sư ấy quạt cho một trận, lời nói thấm thía vào tai, nhưng rốt cuộc cũng như nước chảy mây trôi.

Chợt tự hỏi, ban đầu vì cái gì mà phải ép bản thân trở nên như thế? Lại nghĩ không ra, chỉ cảm thấy, hình như đã lâu lắm, rất lâu rồi, đã không còn cảm giác an toàn thư thả.

Trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh nhiều năm về trước, có một đứa con gái răng sún đã từng hỏi...

“Sau này anh lớn, sẽ làm gì?”

“Không biết. Còn em?”

“Em thích đi chơi! Đi chơi vui lắm nha!”

“Thích đi đâu chơi?”

“Đi đâu cũng thích! Thích được đi máy bay! Bay vù vù! Bay cao bay xa thiệt cao thiệt xa luôn!”

Không rõ cuối cùng đã nói gì, bởi vì con bé ấy tuy sún răng nhưng nói rất nhiều, càng nói càng không đầu vào đầu. Chỉ mang máng, bản thân vì muốn đi chơi xa nên đã học vài thứ tiếng. Lại sợ đi xa gặp kẻ xấu nên học thêm vài món võ phòng thân. Sau lại lo khi đi xa nhà lạ nước lạ cái, không ai chăm sóc nên học làm việc nhà...

Trần Gia Kiệt năm bảy tuổi đã bắt đầu nghĩ rất nhiều, tưởng tượng rất nhiều điều, ví như mỗi sáng thức sớm làm cơm cho ai đó thích ngủ nướng, ủi thẳng áo cho ai đó hay lười, làm bài tập toán cho ai đó, lại vì lo người nọ lạc đường mà nắm tay dẫn đi,... Mỗi lần hình dung cảnh một cao một thấp nắm chặt tay nhau giữa dòng người trên những con phố lạ, luôn có cảm giác thỏa mãn thành tựu. Thứ cảm giác trừu tượng ấy đã từng là động lực thôi thúc Kiệt không ngừng học hỏi... không ngừng chuẩn bị cho tương lai trong mơ ấy...

Rốt cuộc, nhiều năm qua đi, đứa con gái vừa sún răng vừa lười vừa ngốc lại hay nói nhiều còn thích giành đồ chơi ngày ấy đã đạt ước nguyện, đã bay thật cao thật xa. Cao và xa đến nỗi, dù có ngửa đầu nhìn trời đếm mây, trông ngóng thế nào cũng không thể nhìn thấy.

Phan Mỹ từ bé đã rất hoạt bát lanh lợi, hiểu động hơn hẳn bọn con trai cùng lứa. Trần Gia Kiệt từ bé đã rèn luyện một thân tâm tĩnh vô động, tâm tư sâu hơn những đứa trẻ khác. Khác nhau như vậy, chung quy cũng do hoàn cảnh trưởng thành.

Kiệt từng rất hâm mộ con bé gốc nhà ở cách hẻm, có cha mẹ yêu thương, có rất nhiều người vây quanh nuông chiều. Bản thân mình cũng không phải không cha không mẹ, nhưng người yêu thương cưng chiều mình nhất đã không còn. Người mẹ hiền lành yếu đuối của Kiệt có lẽ cả đời chẳng làm được việc gì tốt, nhưng lại tự hào vì sinh được một đứa con trai hiểu chuyện.

‘Đồ con hoang.’

Người đàn bà cao quý ấy đã xuất hiện vào một ngày sau khi mẹ Kiệt mất. Trong căn nhà sơ sài nghèo nàn dột nát ở cuối xóm ổ chuột, bà ấy một thân sang trọng, từng li trên người đều là tiền đắp ra, tiếc nỗi gương mặt xinh đẹp lại hung dữ méo mó, không ngừng trừng mắt nhìn chằm chằm xác người phụ nữ mới chết được đắp vải liệm trên tấm chiếu sần. Tấm chiếu ấy là vật duy nhất có thể nằm lên trong gian nhà lụp xụp đầy nước đọng, muỗi vởi lảng quăng.

‘Đồ con hoang.’ Ba tiếng này cũng không phải chưa từng nghe qua, thậm chí là nghe rất nhiều nữa là khác, nhưng những người khác cười cợt, chế giễu, dẫu thế nào cũng không chói tai, nặng nề bằng lời bà ấy nói. Đại khái là khí thế sư tử cái của bà ta quá lớn, lấn át cả người đàn ông đi cùng bà, Trần Tuấn, chính là người đàn ông đã góp vốn tạo ra ‘đứa con hoang’ tên Trần Gia Kiệt.

Ngày trở thành đứa trẻ mồ côi mẹ, một giọt nước mắt cũng không rơi nổi, dường như đối với việc mất mẹ đã là điều sớm biết trước. Bệnh lao, điều kiện sống quá kém, thiếu dinh dưỡng, tâm thần bất ổn, lao lực quá sức... rất nhiều nguyên do góp nhặt lại, Kiệt mơ hồ nhận thấy, tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Cái mình có thể làm là ngoan ngoãn hơn một chút, chăm chỉ hơn một chút, vâng lời hơn một chút,...

Có rất ít những thứ mà một đứa trẻ có thể làm để vui lòng mẹ nó, thật sự quá ít...

Chỉ có điều, so với một giấc ngủ tự nhiên mà đi, thì một màn tai nạn xe cộ đã để lại cú sốc khá lớn cho Kiệt. Cậu vẫn chưa kịp chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự ra đi đường đột kì quái này.

Trưa hôm ấy, Kiệt để mẹ ngồi nghỉ bên gốc cây, bản thân chạy sang bên đường mua một ổ bánh mì không, trong lòng thầm tính, không biết có thể năn nỉ xin thêm ít xì dầu hay không. Một chiếc xe máy bạt mạng nhằm ngay Kiệt phóng tới, người phụ nữ lao ra từ trong lề đường, dùng cả tay chân ôm chầm lấy, che chở cho đứa con trai nhỏ. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mẹ của Kiệt còn không kịp kêu lên một tiếng.

Một phụ nữ đang đau ốm, yếu ớt, nhưng lại có thể vét ra một mớ sức lực vĩ đại như vậy. Lúc nhắm mắt, trong lòng còn ôm chặt đứa con trai năm tuổi chỉ bị trầy xước nhẹ.

Ngồi trong lòng mẹ, vây mình giữa vũng máu tươi, Kiệt thần thờ nhìn gã hung thủ phóng xe chạy mất, biển số xe và khuôn mặt nhìn ngang của y khảm sâu vào óc như một vết sẹo kinh khủng.

Lúc ấy, Kiệt năm tuổi, đã sớm trưởng thành, biết thế nào là ‘chết,’ thậm chí bên cạnh đau thương còn chừa chỗ trống cho nỗi lo lắng không biết nên chôn cất thế nào. Xóm nghèo, toàn là ăn xin ăn mày, đào đâu ra tiền mua quan tài, tiền hỏa táng? Một đứa trẻ năm tuổi, ai, lo lắng thật là nhiều, lại còn xót xa vì không thể tìm được một mẫu đất tốt để mai táng mẹ.

Vì thế nên, mặc kệ người đàn bà kia có bao nhiêu chua ngoa đáng ghét, tự trong nội tâm Kiệt cũng âm thầm thở phào. Ít ra, có thể làm một đám tang đàng hoàng cho mẹ. Nếu đã vậy, Kiệt cũng không muốn tiết kiệm cho ai, nghe mấy bà hàng xóm thường kháo nhau ngôi chùa nào đó rất thịnh, thầy tu cũng rất tốt. Trước kia cũng có lần theo mẹ vào đấy ăn bữa cơm chay, nên đặc biệt có cảm tình. Thế nên Kiệt nhìn Trần Tuấn, nói một câu đầu tiên trong suốt mấy ngày tang lễ, tìm một phần đất tốt lập mộ trong chùa ấy. Mặc dù tiền đều là từ người cha trên danh nghĩa chi trả, mộ phần cũng chỉ có thể làm sơ sài, nhưng kệ đi, được việc là tốt rồi...

Cuộc đời có rất nhiều điều mỉa mai.

Ví như mẹ ruột là một người có nhan sắc mặn mà, nụ cười duyên dáng, cử chỉ dịu dàng như hoa ngọc lan, nhưng lại là người tình của Trần Tuấn.

Ví như, nhà ngoại từ khi biết mẹ chửa hoang, sợ điều tiếng liền đuổi con gái khỏi nhà, nhưng lại nhận tiền ‘chúc chồng’ của vợ Trần Tuấn.

Ví như, từ lúc biết đi liền theo mẹ móc bọc lượm ve chai, bốn tuổi bắt đầu theo chân mẹ bán vé số, nhưng trong đầu lúc nào cũng bị đơm đặt cho cảnh tượng cậu chủ nhỏ.

Ví như, nhà họ Trần không cần mẹ nhưng quyết phải bắt con, chỉ vì ‘đồ con hoang’ nhưng lại là con trai, độc đinh duy nhất, ít nhất khi đó là như vậy.

Buồn cười nhất là, sau khi làm cậu chủ nhỏ được chừng hai năm, thì quý phu nhân sư tử cái lại xì ra được một thằng con trai, tên Trần Khôi...

Sự ra đời của Trần Khôi là hoan hỉ của bao nhiêu người, cũng là giải thoát cho Kiệt. Nhờ Trần Khôi, Kiệt mới có thể thoát khỏi căn nhà lớn đầy toan tính lọc lừa ấy, theo một bà vú về ở trong một căn nhà nhỏ Trần Tuấn mua riêng để ‘chứa’ đứa con hoang này.

Nhưng đấy chỉ là giải pháp tạm thời, bởi vì niềm vui sinh được con trai nhanh chóng qua đi, sư tử cái lại bắt tay vào tính toán sản nghiệp.

Cha ông Trần Tuấn mấy đời độc đinh, nhưng trong cái hệ thống tiền tài gia sản kết xù ấy cũng còn nhiều vị chú bác, chia nhau quản lý, hiển nhiên cũng có một hệ thống cổ đông lắt léo. Vợ cả bình thường nhìn con riêng của chồng đã không vừa mắt, huống gì là đứa con riêng ấy có khả năng chiếm nửa quyền số tiền.

Sóng ngầm dao động.

Nếu không phải ông cố Trần Dư, và ông nội chủ tịch Trần Hào còn sống, không biết Trần Gia Kiệt lông tóc chưa đủ đã bị con sư tử cái ấy xé làm bao nhiêu mảnh. Họ Trần cần một Trần Gia Kiệt thông minh bản lĩnh hơn so với một Trần Khôi ngu ngốc bốc đồng, chính vì hiểu được điểm này, nên hai người đứng đầu đã không tiếc giờ tay che chắn cho Kiệt.

Ai, thật là ơn nghĩa lớn lao, công đức đầy tràn. Thật muốn ngựa cổ lên trời cười đã một phen. Nhờ cái ‘ơn’ ấy, mà kể cả khi ăn một dao của Trần Khôi, Kiệt cũng không thể sấm tron vai người bị hại.

Nằm mê man trong phòng cấp cứu, từng năm tháng xưa cũ chậm rãi quay ngược.

Tuổi thơ rách nát nghiệt ngã, thời niên thiếu chịu đựng nhằn nhịn, thanh niên bần thủ toan tính.

Hơn hai mươi năm tăm tối, điều may mắn duy nhất, là gặp được người con gái tên Phan Mỹ.

Trên bàn mổ, khi đứng giữa làn ranh sinh tử, hình ảnh một Phan Mỹ từ một đứa con gái răng sún nói nhiều đen thui, cho đến một thiếu nữ áo dài tóc mây, nét mặt luôn hoạt bát nở nụ cười, là điều duy nhất hiện hữu trong đầu.

Ngoài mặt líu lo nhưng thật ra bản tính rất lười. Có thể hung hăng gây sự, nhưng lại lười giận dỗi, cũng lười mang thù. Vừa mới cao hứng sôi trào đó, ngoảnh mặt đã đem chuyện vớt ra sau đầu. Thích quản chuyện thiên hạ, thích làm nữ hiệp, nhưng chẳng có vai nào làm cho ra hồn, trái lại còn rước họa vào thân. Thích được điểm cao nhưng lại lười học, lười động não. Thích vẽ vời nhưng lại e mỗi tay mỗi mắt. Thích truyện hay nhưng lười đọc...

Muốn đem hết thói hư thật xấu của Phan Mỹ ra mà nói, Kiệt có thể kể ba ngày ba đêm cũng không hết.

Tổng kết lại một câu: Phan Mỹ là người ngoài nóng trong lạnh, là một ‘trái bom nổ chậm’ mà Lê Cao Thắng đã nói không sai.

Bản tính như thế, hoàn toàn trái ngược với Kiệt, ấy mà hai đứa lại chung đụng rất tốt, rất gần gũi. Tất nhiên vì Kiệt đối Phan Mỹ luôn một nhịn, hai nhường, ba cố vũ khen thưởng, bốn bao che khuyết điểm.

Đối với Trần Gia Kiệt mà nói, Phan Mỹ, là điểm sáng quý báu duy nhất của hơn hai mươi năm địa ngục.

Dĩ nhiên, điểm này Phan Mỹ không biết. Trần Gia Kiệt chắc chắn, những người khác như Lê Cao Thắng cũng dám cá trăm phần trăm Phan Mỹ không mấy may hiểu được. Vì sao? Vì lười chứ sao!

Ngây thơ là một điểm tốt, nhưng ngây thơ lại bốc đồng, nếu làm không khéo lại thành ra đánh đá chua ngoa. Phan Mỹ lại chẳng phải một đứa trẻ thích nghĩ nhiều, trong đầu bình thường chỉ chứa được một chuyện, cái trước nghĩ xong, nói xong, làm xong thì mới đến cái tiếp theo. Khi ấy có muốn sửa chữa thì cũng coi như xong rồi.

Lấy góc nhìn của Trần Gia Kiệt, một đứa trẻ thế cô sức yếu lớn lên giữa một gia đình khốc liệt, lại nhìn sự bướng bỉnh ngây thơ thậm chí là thô thiển kinh dị của Phan Mỹ rất vừa mắt. Càng nhìn càng gần gũi, càng không thấy ai khác vừa ý. Kiệt là đứa trẻ nhạy cảm, càng lớn càng tỉ mỉ, càng có nhiều lo nghĩ tính toán. Trong đó, Phan Mỹ ban đầu chỉ là cưng chiều đơn thuần, dần dần lại trở thành lo lắng, sau lại trở thành mối quan tâm xếp đầu bảng.

Trăm tính ngàn tính, lại không ngờ được có một ngày, cái bản tính tuyệt tình vẫn luôn được giấu chặt trong xương tủy của Mỹ lại bùng nổ, khiến Kiệt mất trắng. Ngày không tìm được cô, anh như rấn mắt đầu, như quân mất tướng, chỉ biết hoảng hốt, kinh hãi, bỏ chạy trốn chết.

Tuổi trẻ thường bông bột ngu ngốc, nhưng đáng tiếc, Trần Gia Kiệt lại nằm trong khoản người ‘bất thường,’ bởi vì từ nhỏ đến lớn đều không hề có nửa điểm suy nghĩ bông bột ngu ngốc. Điều duy nhất Gia Kiệt từng làm khiến người khác không sao hiểu nổi là một năm bỏ học kia, về khoản này, riêng bản thân anh lại cho rằng đó là một quyết định sáng suốt. Bởi vì khi ấy nếu không làm vậy, e rằng mình sẽ điên mất...

Tháng thứ mười một sau khi Kiệt rời nhà, chủ tịch Trần Hào đã tìm đến căn chòi nhỏ ở một làng chài Phú Quốc, nhìn đứa cháu trai một thân gầy nhom đen nhẻm, lấm tẩm bùn đất, mười ngón tay cầm viết thon dài hẳn những vết lưới siết. Vừa giận vừa tức, nhưng nhìn đôi mắt đen trẫm tinh thả theo đàn hải âu về biển xa, cuối cùng chỉ đành thở dài, “Trở về đi. Về nhà thôi.”

“Nhà?” anh nhếch miệng, như cười như giễu, “Nhà ở đâu?”

Câu hỏi này khiến những người đứng sau ông cụ giận tím mặt mày, có ông bác nọ tánh nóng, còn định nhào tới đập anh một trận. Chủ tịch Hào dĩ nhiên cũng giận sôi gan, nhưng nổi nóng thì ích lợi gì? Ông biết, ngay lần đầu tiên ông và cha ngồi trong xe nhìn thẳng bé năm tuổi theo mẹ bán vé số, hai người đã nhìn ra.

Đứa trẻ này có vẻ ngoài giống cha nó như đúc, nhưng chất gỗ bên trong lại hoàn toàn không phải thứ liệu mai như thế. Nó là một thân tùng, một thân tùng vững chắc, ngoan cường. Nhưng ngoan cường thì có là gì, cũng chỉ là lì lợm ngu ngốc như Trần Khôi mà thôi. Trần Gia Kiệt đặc biệt, bởi vì bản tính không những cứng rắn, mà còn ngoan độc. Trần Khôi và cả mẹ nó cộng lại, cũng không thể cứng không thể độc bằng.

Tường cao hào nước sâu, những sự rắc rối đan xen bên trong, từ lâu đã không còn rõ ai đúng ai sai. Chỉ có người đứng đầu đủ mạnh mẽ, đủ quyết đoán, đủ thủ đoạn, đủ thông minh, thì mới có thể đè bẹp những ân oán đó xuống. Nhưng phải làm sao, làm như thế nào, để một đứa trẻ sinh ra và lớn lên vùng vẫy tuyệt vọng trong tấm lưới nghiệt ngã ấy có thể chấp nhận chính những thứ ấy?

“Muốn nhà thì phải tìm về, cậu trốn ở đây, có ích lợi gì?” chủ tịch Hào quát.

Đôi mắt đen chậm rãi có tiêu cự, Kiệt từ từ quay đầu nhìn chủ tịch, “Các người muốn gì ở tôi?”

“Dòng máu đang chảy trong người cậu là của họ Trần, cho dù có thể nào thì họ Trần cũng chưa từng bạc đãi cậu. Tôi nói thẳng, tôi già rồi, một mình Trần Tuấn, gánh không nổi Trần gia.”

“Trần gia liên quan gì tới tôi?” Kiệt hỏi bằng vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong đáy mắt lại xẹt qua tia cười nhạo.

Đám người đứng sau chủ tịch gầm gừ mắng nhiếc, sẵn tới muốn nện tỉnh thành oắt con đang ngồi đan lưới tỉnh bơ kia. Chủ tịch Hào gơ tay ngăn bọn họ, ánh mắt thật nhanh liếc qua con dao găm nằm trên chiếu, lại nhìn về mặt bình tĩnh vô ba của thiếu niên trước mặt. Nếu có thể, ông thật sự không muốn dùng tới biện pháp này. Đem một xấp hình ném xuống tấm chiếu rách, từng tấm xoắn dài tán loạn vào lớp lưới cá đang được siết mấu.

Kiệt trừng mắt, vẻ mặt điềm tĩnh lập tức dao động, nhìn ảnh của cô gái nhỏ vốn đang ở nơi rất xa xôi bên kia vòng trái đất, cảm giác từng tác da thịt đều đông cứng lạnh như đá.

“Cậu rất thông minh, cả đời tôi và cha tôi gộp lại cũng chưa từng gặp qua đứa trẻ nào thông minh được như cậu. Nhưng cậu đã quên, cậu chỉ có một mình, chúng tôi có rất nhiều người, tai mắt không kể hết. Một chút trò vặt của cậu, giấu được Trần Khôi và cha mẹ nó, nhưng làm sao qua mắt được chúng tôi?” nhận thấy thay đổi của Kiệt, chủ tịch Hào mới bắt đầu thả giọng nhàn nhạt, thật ra là đang thăm thử phào một hơi trong bụng.

Thừa thắng xông lên, chủ tịch Hào còn muốn nói thêm vài lời áp đảo, nhân tiện dạy dỗ thằng oắt mắt dạy này một phen, nhưng vừa há mồm, thì đã nghe Kiệt nói, “Mười năm. Tôi sẽ dùng mười năm để trả toàn bộ những gì tôi nợ các người.”

“Hoang đường! Máu mủ không thể muốn trả là hết! Mà còn định bắt hiểu tới khi nào?” chủ tịch Hào tức giận đứng phất dậy.

Kiệt nhặt hết những tấm hình trên đất, nhét vào túi áo, chậm rãi đứng dậy. Thiếu niên gầy gò cao nhổng, mi mắt nhạt nhèo liếc nhìn chủ tịch Hào. Khoảnh khắc hai tròng mắt đen tĩnh lặng ấy nhìn vào mắt mình, chủ tịch Hào không kìm chế được mà rùng mình một cái. Một đời ông lăn lộn, cũng chưa từng có cảm giác lạnh lẽo đến thế, tựa như bị ai đó cột đá ném xuống biển, chỉ còn biết chờ chết.

Một suy nghĩ xẹt qua trí óc, ‘đứa trẻ này, là cháu của ông, là con của Trần Tuấn thật sao?’

“Mẹ của tôi đã chết.” giọng Kiệt trong trẻo mà lạnh lùng, tựa tiếng dao mài trên đá, liếc qua từng thớ thịt trên người, khiến giữa trưa nắng mà cả đám người đàn ông đều thấy lạnh xương.

“Thì sao?” vẫn là chủ tịch Hào tỉnh táo nhất.

“Bà đã chết. Người thân duy nhất của tôi, đã chết.” Kiệt lập lại từng chữ rõ ràng.

Chủ tịch Hào cho rằng đứa trẻ này đang oán hận. Cha ông từng dặn dò, nếu là nó còn oán hận, thì sẽ dễ giải quyết. Còn biết oán hận, nghĩa là còn trông mong hy vọng, chỉ cần cho nó chút bù đắp, nó sẽ thỏa mãn. Nghĩ vậy, trong lòng ông không khỏi vui mừng, mừng vì ít ra, đứa cháu này còn có mong đợi. Đáng tiếc, tâm tư của mấy ông già lại chẳng ăn nhập gì với suy nghĩ của Kiệt. Chủ tịch Hào ngậm miệng khi anh chậm rãi nói:

“Mẹ của tôi vì ai mà chết, tại sao chết, tôi không cần nói nhiều. Các người chỉ cần hiểu rõ một điều, hôm nay tôi theo ông trở về, mười năm sau chúng ta dứt khoát không dây dưa. Lời tôi đã nói, tôi sẽ giữ đúng. Nhưng các người cần phải nhớ kỹ một điều: đối với kẻ khiến tôi mất mẹ, những kẻ uy hiếp tôi, tôi sẽ không nhân từ.”

Những lời này, đã được chủ tịch Hào truyền lại cho ông cụ nhà một chữ cũng không thiếu. Ông cụ Trần Dư nghe xong sắc mặt lập tức trầm xuống, quả nhiên đúng như ông nghĩ, mẹ ruột của đứa bé không phải tự đứng nổi điên lao ra đường mà chết. Cụ Dư quản lý Trần gia mấy chục năm trời, có việc gì là chưa từng thấy qua, nhưng lại không ngờ một việc động trời ngay dưới mũi mình mấy năm mà bản thân lại không hay biết, trong khi một thằng bé chỉ cần sống dưới mái nhà này hai năm là đã nhận thấy rõ ràng. Ngoài việc này ra, nó còn biết được gì nữa, có trời mới rõ!

Câu nói ngày ấy của một thằng oắt lại ăn sâu trong lòng hai ông già nọ. Mở mắt nhìn Trần Gia Kiệt vùng vẫy thù trong giặc ngoài, từ hỗ trợ đến chỉ điểm Trần Tuấn gánh vác cả Trần gia, từng bước đi đều lặn đao giết kiếm, hai người càng lúc càng thêm lo lắng, một nỗi lo không tên. Nên khi cụ Dư vừa nằm xuống, thằng nhóc Trần Khôi không biết tốt xấu ‘tặng’ anh trai nó một dao, ngài chủ tịch Hào không nói hai lời vung tay đóng gói xuất khẩu nó sang Nhật ngay ngày hôm sau, thậm chí còn tặng ba phần trăm cổ phần của Trần Khôi cho Trần Gia Kiệt mới dẹp yên được chuyện này. Ít ra thì cho đến hiện tại, hầu hết Trần gia đều cho là như vậy.

“Ring!!” điện thoại trong túi đồ chuông, cắt ngang suy nghĩ rối rắm của Kiệt. Anh bắt máy, chờ nghe đối phương mở lời.

“Cậu hai, đã sắp đến giờ. Em với cậu Cường đợi anh dưới lầu.”

“Được rồi, các cậu chờ một chút.” Nói xong tắt điện thoại, mờ mịt nhìn một mảnh thành phố đã lên đèn.

Nhắm mắt, hít thở một hơi thật sâu, mở mắt ra, đã lại là một mảnh trầm tĩnh. Chỉ là, sâu trong đáy mắt yên lặng xẹt qua tia nao núng. Trong không gian yên ắng bốn bề, bóng người đồ dài trên ghế trông cô lãnh vô chừng.

15. Chương 15: Oan Gia Ngõ Hẻm Chật Hẹp

Đứng bên ban công, nhìn đồng hồ gõ một giờ sáng, bản thân rít một hơi thuốc, phả làn khói xám vào giữa bầu trời đêm tĩnh lặng. Tiếng vài ba chiếc xe vang vang dưới ngã tư đường. Khí hậu về đêm khác hẳn với ban ngày nóng bức, từng cơn gió hiu hiu mơn trớn nổi lòng nặng trĩu của Phan Mỹ.

Trúc nói, 30 tháng bảy, mùa hè năm năm trước trong đám cưới, chú rể bỏ hôn, cô dâu tự sát trong phòng nghỉ, đám cưới trở thành một trò hề.

Mỹ lại nhớ, 28 tháng bảy năm đó, cô nhập viện, nằm trong ICU suốt năm ngày liền, mạng giữ được, còn được ‘khuyến mãi’ thêm một vết sẹo dọc trên chân trái.

“Chi tiết cô có thể hỏi cô chị họ đáng quý của mình, ở Mỹ không ở, lại chạy đến phá đám cưới của tôi. Cho nên, lần này cô đừng trốn, cô hại tôi chật vật như vậy, cũng nên đền bù chút gì đó đi chứ!” Trúc cười mà nước mắt tràn mi, được một người đàn ông cao lớn đón về.

Mỹ ngồi tại chỗ, nhìn Trúc lau vội hàng nước mắt, sóng bước cùng người nọ rời khỏi. Ánh mắt lấp láy, nụ cười không chút vương bận. Trong giây phút thất thần, Mỹ dường như nhìn thấy cô gái có nụ cười trong trẻo, đáng vẻ e lệ thơ ngây, ôm cặp sách đứng dưới ánh nắng sân trường của ngày xưa xa xôi ấy.

Requiem for a Dream vẫn còn đọng lại bên tai. Mỹ lặng lẽ làm lễ truy điệu cho một góc nhỏ trong giấc mơ của mình. Trong cái góc ấy, có một đứa trẻ mở cửa đón chào cô gái nhỏ, gương mặt cười toe toét đến ngu ngốc. Thời gian qua đi, chúng tuy không thể là bạn, nhưng khoảng trời ấy lại một lần nữa được gột rửa tinh tươm.

Điện thoại vút ở trên nệm cứ í a kêu réo cũng chẳng kéo về được tâm trí của Mỹ. Ngẩng đầu nhìn vào màn đêm u tịch, tựa như mình đang đứng giữa mông lung, chẳng biết làm sao đáp xuống, cũng không biết lối nào để trở về điểm xuất phát.

Đường nào cũng đến La Mã, ấy nhưng, con bà nó dù có lựa chọn đi lựa chọn lại, đường nào cũng nhất định phải qua từng trạm công kích này mới được hay sao? Trong cùng một ngày, đụng phải Trần Gia Kiệt bị vong nhập, lại phải tiếp chiêu Đỗ Thanh Trúc, nhưng những thứ ấy cũng chẳng nhằm nhò gì với cuộc nói chuyện đường dài vừa nãy với chị họ.

Mỹ vốn không thích dài dòng, Thư cũng thế. Mỹ vừa hỏi, chị liền đáp, “Ừ, năm năm trước, là chị phá đám cưới của tụi nó.”

“Chị...”

“Em đừng nóng vội, cứ nghe chị nói hết đã. Chuyện cho tới bây giờ, chị vẫn cho là mình làm đúng.”

Lông mày Mỹ giựt giựt! Phá đám cưới người ta còn dám nói mình làm đúng? Đây là cái đạo lý gì? Vừa ăn cắp vừa la làng à? Không thể trực tiếp biểu lộ cảm xúc của mình, đành thở dài, “Chị, cần gì phải làm vậy?”

Thư hỏi ngược lại, “Vậy còn em? Cần gì phải vậy?”

“Em...”

Đến lượt chị thở dài, “Em nghĩ nếu chỉ một mình chị thì có thể phá hỏng đám cưới đó sao? Lầm rồi em gái, nếu Trần Gia Kiệt thật sự yêu Đỗ Thanh Trúc, thì hôm ấy dù chị có nói gì, thì cũng chỉ là chuyện người qua đường mà thôi. Mặc kệ là vì lý do gì, thì sau khi nghe tin em nằm hôn mê trong ICU, người tự động bỏ đi chính là anh ta. Chị chỉ là chất xúc tác của quá trình thôi.”

Mỹ dờ dẫm nhìn bầu trời đêm một màu đen kịt. Đầu cứ ong ong những lời Thư nói, không chỉ lời chị ấy nói, mà còn cả một cơn ác mộng vẫn thường vực cô dậy trong cơn đau đốn xác thịt.

Năm năm về trước, sau khi chia tay Ken, cuộc sống của Mỹ vẫn trôi qua bình thường, chỉ khác một điều nho nhỏ, là cô bắt đầu chú ý đến tin tức về anh, trong đầu lên kế hoạch cho chuyến đi Việt Nam sắp tới của mình. Tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp hai người gặp lại, thậm chí còn ước chi ở cổng phi trường tình cờ gặp anh đi công tác về, có thể cùng nhau bay một chuyến bay, cùng nhau sóng bước khỏi sân bay như đôi tình lữ.

Những giấc mơ màu hồng ấy cứ dần dần nung chảy Mỹ, đến nỗi Ken còn đùa bảo cô tư xuân. Ặc, tuy không biết anh có hiểu rõ nghĩa trong mấy chữ ấy không, nhưng Mỹ vẫn ngại chết được, lại thậm chí cái tên Ryan dờ hơi đi dạy ba cái từ thiếu não ấy cho Ken.

Cho đến một hôm, Mỹ hay tin nhắn anh sắp kết hôn. Đó là những ngày tồi tệ kinh khủng. Không muốn tất cả kết thúc vô duyên như vậy, cô ôm tia hy vọng cuối cùng đặt một vé khẩn để về gặp anh. Gặp anh trước khi anh cưới vợ, dù chỉ trước lúc làm lễ một phút thôi cũng được. Gặp anh, cho anh biết mình chưa từng quên anh, nếu không cả đời này sợ phải hối hận.

Có lẽ là trêu người, có lẽ là trừng phạt, cũng có lẽ là thật sự vô duyên. Trên đường ra sân bay, Mỹ gặp tai nạn, cùng đi còn có Ryan. Đoạn đường cao tốc giữa đêm, một chiếc xe thể thao chạy bạt mạng, mất điều khiển bắn qua làn phân cách tuyến, lao thẳng về phía xe hai người đang chạy hướng ngược lại. Ryan đảo tay lái tránh về bên phải. Nhưng lại thêm một chiếc lần bên cạnh lao lên húc vào đuôi xe. Chiếc Mada của anh chịu cả hai phía, xoay mấy vòng trên lộ, cuối cùng thân phải động vào bờ phân cách thì mới dừng lại.

Tay chân phải và cổ Ryan phải bó bột suốt ba tháng. Khi tỉnh dậy trong ICU năm ngày sau đó, người đầu tiên Mỹ nhìn thấy qua khung cửa kính cách ly là gương mặt đầy nước mắt của gia đình. Ryan cũng được Ken đẩy tới bên ngoài cửa cách ly, mọi người nhìn cô vừa khóc vừa cười. Nhìn mẹ mừng đến khóc ngất, Mỹ không biết đã cảm tạ ơn trên bao nhiêu lần. Trong rủi có may, tạ ơn trời, anh ấy còn sống, cô còn sống.

Có lẽ cái giá phải đổi, là cô lại để vụt mất Kiệt.

Người ta nói, yêu là thay đổi, yêu là thiên trường địa cửu, chết đi sống lại. Mỹ ngưỡng mộ những người có thể yêu như thế, thậm chí những người dám tự tử vì tình, vì cô đã cho rằng, đó là cảnh giới cao nhất của yêu. Cần bao nhiêu dũng khí để yêu như thế? Nếu đã trao ra trái tim, trao ra bản thân, thì chẳng khác gì

trao cả mạng sống của mình vào tay người ấy. Một khi mất đi, có phải là sống không bằng chết? Nếu đã sống không bằng chết, vậy thì chết có đáng là chi?

Nhưng sau khi trải qua một lần thập tử nhất sinh, Mỹ mới biết, à thì ra, mình vẫn chưa yêu anh nhiều đến mức ấy. So với nín kéo một cuộc tình, cô thà đắm mình trong tình thương yêu vô điều kiện của gia đình. Bọn họ yêu cô, cô cũng yêu họ, là một niềm tin yêu vững chãi mà không cần bất cứ trao đổi gì.

Trần Gia Kiệt và Phan Mỹ là hai cá thể độc lập, suy nghĩ, cảm nhận cũng hoàn toàn độc lập. Thế giới này, không có một Trần Gia Kiệt thì cũng vẫn tồn tại một Phan Mỹ, không có một Phan Mỹ thì vẫn tồn tại một Trần Gia Kiệt. Thật sự, cảm giác sung sướng khi biết mình còn sống, nó lớn lao và mạnh mẽ vô cùng. Đến mức, đau thương tiếc nuối khi vụt mất anh, chỉ như một cái giá phải trả, cái giá xứng đáng cần phải trả.

Thế giới này bao la lắm, cô chỉ là một hạt cát nhỏ bé, tình yêu của cô dành cho anh ôm trọn trong tim, nên nó còn bé nhỏ hơn thế nữa. Nhỏ bé như vậy, cô không nỡ san sẻ cho ai khác, kể cả anh. Chẳng thà giữ nó cho riêng mình, nâng niu cất giữ, hay đập nát vứt bỏ, đã là chuyện của riêng một người.

Ngày đêm nối tiếp, thương tích đau đớn đến mấy cũng sẽ lành, tiếp tục sống thì phải biết chấp nhận. Cuộc sống chính là như thế, vết thương lành lặn dần có lưu lại vết sẹo thì cứ coi đó là hình xăm tô điểm cho cuộc sống muôn màu đi. Trái đất có đại khái bảy tỷ người, nhưng chỉ duy nhất một người có thể khiến tâm bạn chết lặng. Với Phan Mỹ, người ấy là Trần Gia Kiệt. Một lần như thế, coi như không còn hối tiếc, đã sớm để bụi dày phủ kín, quên lãng rồi.

Thế nhưng bây giờ tất cả bọn họ lại đang diễn cái vở kịch máu chó gì đây?

Trần Gia Kiệt trong lễ đường gặp chị Thư bị dọa cho sợ mất mật, chạy trốn trước mặt quan khách hai họ? Trần Gia Kiệt luôn luôn điềm tĩnh, trước sau đều rập khuôn theo kế hoạch mà lại làm thế? Trừ phi chính mắt cô nhìn thấy, còn không thì chỉ có ngủ mới mới tin. Thế nhưng vết cắt trên cổ tay Trúc là thế nào? Thật sự là vì hù dọa, nín kéo Kiệt tiên sinh mà ra?

Nếu tất cả là giả thì tốt rồi, mọi thứ vẫn như trước đây.

Nhưng, nếu tất cả đều là sự thật?

Mỹ lắc đầu vỗ trán, khói thuốc cũng không làm cô tỉnh táo được. Trong lúc đang bán loạn thiếu điều muốn động kinh thì cái điện thoại chết tiệt vẫn í a í ới không ngừng. Mỹ bực dọc bật máy, thẳm mẳm tên hâm nào lại nửa đêm chọc phá, nhưng vừa bắt lên liền nghe một tràng tiếng khóc rú gầm trời.

Rùng mình! Này, có phải điện thoại ma trong truyền thuyết không?

Mí mắt phải có một sự co giật nhẹ, diềm gờ. Mỹ lập tức phản xạ vô điều kiện, cúp máy. Điện thoại lại rất nhanh í a í ới. Day trán, thức đêm quả nhiên có hại, đi ngủ, bé ngoan phải đi ngủ sớm thôi. Lại tắt điện thoại lần nữa, bật máy lạnh trùm mền, ngủ.

Một lúc sau, từng hồi tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Bà nó, đây rõ ràng là quấy rối! Quấy rối!

Bật tin nhắn, hai mắt Mỹ co giật lợi hại hơn.

Ryan: “Sao lại tắt máy? Là anh đây mà!”

Tên cà bóng này, bình thường cứ quán lấy người ta than khổ thì thôi, bây giờ lẩn tận nửa vòng trái đất vẫn bị hấn chà đạp màng nhĩ. Quá thất đức! Lạch tạch hai chữ, “Gọi lại.” tin nhắn gửi đi, điện thoại lập tức đổ chuông. Bà nó, hiệu suất cao dễ sợ.

“Chuyện gì?”

“Michelle, anh tiêu rồi! Lần này là tiêu thật rồi! Con mẹ nó anh thề là anh bị điên! Michelle, cục cưng, em phải cứu anh! Nếu không anh sẽ chết! Anh thề với em là anh sẽ con mẹ nó tự sát cho em xem!...” đã lướt bớt một lổ những câu đe dọa khủng bố đại loại như vậy.

Mỹ đảo tròn mắt, suy nghĩ không biết mình có nên tháo sim luôn không, cái kiểu nói chuyện đường dài thiếu não như vậy rất dễ bị cục tình báo chụp mũ nha. Xét thấy Ryan còn phải nỉ non một hồi nữa, cô bèn bật đèn ngủ, để sẵn bình nước lọc với cái ly. Đêm nay phải chiến đấu bền lâu rồi đây.

Nếu mà lúc này có Tuyết hay Thắm ở đây, không chừng sẽ trợn lồi hai con mắt. Đối với bọn họ, một Phan Mỹ mê ngủ như mạng, vậy mà nửa đêm đã trùm mền rồi mà vẫn còn phải ngồi dậy ‘bồi’ người ta nấu cháo để. Này, thật sự là mở rộng tầm mắt, thật tò mò muốn biết vị anh hùng nào mà bản lĩnh lớn như vậy!

Thật ra cũng chẳng phải bản lĩnh lớn gì, nếu bảo Phan Mỹ trong một nốt nhạc giới thiệu về người đang không ngừng ủ ê bên kia đường dây, cô có thể phun ngay hai chữ: cà bống.

Muốn biết rõ hơn một chút à?

Được, đại loại là thế này, vào một buổi sáng đẹp trời nào đó, Phan Mỹ vừa ra cửa đã đụng mặt một gã đàn ông cao lớn, áo ba lỗ, quần boxer, dép lê, lệt xệt từng bước leo lên cầu thang. Thoạt đầu Mỹ cũng không ngại gì một tên đàn ông ăn mặc lồi thối chẳng ra gì như vậy, trước đây ở nhà vẫn thấy ba và em trai mặc thế còn lạ gì. Lại nói, cái tên này dù lồi thối lếch thếch, nhưng mặt mũi cũng được quá trời quá đất, nhìn một chút rửa trôi ghen trong mắt cũng tốt.

Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy người hàng xóm mới, lạnh nhạt gật đầu một cái, tiếp tục nghe điện thoại. Cậu ta nói tiếng Việt, khiến Mỹ có hơi giật mình, thì ra là đồng hương. Lại nghe anh chàng gầm lên, “Đàn ông thì sao? Vừa mắt tôi là được, các cậu không cần vòng vo giới thiệu gái gú cho tôi làm gì! Mẹ nó! Thằng này chơi gái chán rồi!”

Nghe mà sồn hết gai ốc, Mỹ bước nhanh hơn một chút, trong đầu đang suy tính không biết có nên tìm chỗ dọn đi không. Còn hai bước nữa là xuống tới chân cầu thang, đằng sau bỗng vọt tới một hồi gió, không, là một người. Một cô gái gốc á, vừa chạy vừa khóc lớn, còn rất chu đáo chào vai Mỹ một cái khiến cô chụp một con ếch bự chẳng trên đất.

Đầu gối và hai lòng bàn tay truyền đến một trận đau rát, nhưng cũng không khiến Mỹ kinh dị bằng lời thoại thốt ra từ trong miệng cô gái nọ, tạm dịch ra lời Việt là, “Ryan! Đồ khốn! Chúng ta xong rồi!” cứ thế làm một tư thế xoay người nước mắt như mưa rất... yo-most, ‘lượn’ khỏi sân khấu.

Nói thật chứ, Mỹ cho đến giờ vẫn còn rất ấn tượng câu, ‘We’re Over!’ của cô nàng nọ. Cứ muốn nói thế một lần cho sướng miệng, ài, chỉ tiếc, mình không có cái phước đấy.

Khi ấy, người đàn ông vừa bị đá nọ bước xuống cầu thang, đỡ Mỹ dậy, trong mắt hiện rõ vẻ bối rối nói mấy câu tiếng Việt, “Cô không sao chứ? Thật xin lỗi, con quỷ đó, à không, con đó, chắc,...” nói rồi cũng không còn biết nên dùng từ gì cho đúng.

Phan Mỹ đen mặt, mặc dù trong bụng cũng đang mắng người điên cuồng, nhưng ngoài mặt vẫn hỏi, “Anh không đuổi theo à?” tốt nhất là nhấn nút biến dùm cái cho đẹp trời nào.

“Không cần.” nghĩ nghĩ, Ryan lại thêm một câu, “We’re over.” Khóe miệng cong lên nụ cười sung sướng, khiến Phan Mỹ không khỏi nghĩ, người này, sắc mặt thay đổi quá nhanh rồi. Chắc chắc, nhìn sáng sửa thể mà lại...

Sau này, Mỹ mới biết rõ hơn về người hàng xóm mới của mình, Ryan Quin, hóa ra là ‘lưỡng tính’ hàng thật giá thật. Vâng, xin chú ý, không phải ‘lưỡng cư’ mà là ‘lưỡng tính,’ nghĩa là nam – nữ gì cũng quá hết. Ngoài phần tính hướng rất ư là đặc sắc, Ryan còn là một nhân tài tin học, theo ý Mỹ thì là một con nghiện game chính tông, vì đa phần cô toàn thấy anh lụi game quên ăn quên ngủ, nhưng lại kiếm được rất nhiều tiền từ mớ hỗn độn ấy. À, quên nữa, Ryan là con lai ba dòng máu, Pháp-Ý-Việt, ngẫu chưa!

Trải qua vài lần tâm sự loài chim biển, Mỹ mới vinh dự được biết, thì ra game còn là một biện pháp dùng để tiêu hao sinh lực.

Ryan còn rất hào hứng cười với cô một câu mà bảo đảm cái đám đồng sự của anh nghe thấy chắc chắn sẽ lập tức bỏ việc, “Nếu không thì anh đã thụt hết mấy cậu nhỏ trong công ty rồi. Dân tin học nhìn thì gây yếu, nhưng được cái đa số đều có eo mỏng mông cong, rất vừa miệng đấy!”

Một giây mặc niệm gửi đến những anh chàng máy tính tài ba.

Chừng nửa tiếng sau, âm thanh thút thít mới tạm dừng. Mỹ ngáp một cái, hỏi, “Ý anh nói là, lần này thành công rồi?”

Đầu dây bên kia lặng đi vài giây, ậm ừ đáp, “...ừm.”

Mỹ lại hỏi vấn đề mà mình vẫn luôn suy nghĩ, “Ai ở trên vậy?”

“Michelle!” ai đó then quá hóa giận.

“Được rồi, vậy em hỏi câu khác. Sướng không?”

“MICHELLE!!” ai đó đã phun lửa rồi.

“Anh có biết bây giờ là mấy giờ không? Gần hai giờ sáng đó! Em không được ngủ mà phải nghe anh than khóc, vậy mà hỏi có mấy câu cũng không chịu trả lời! Lỗi quá! Chị không chơi nữa! Cúp máy biến đây!”

“Em đừng biến... anh... anh... mẹ nó, anh nói là được chứ gì!”

“Vậy nói đi, ai ở trên? Anh hay anh Ken?” ngẫm lại cảm thấy nhân duyên của bản thân quả thật là, con mẹ nó quá đẹp! Ken là người yêu cũ, Ryan là bạn nhậu thâm giao, chắc chắn, còn có loại quan hệ nào ‘tuyệt’ hơn thế!

“Em nghĩ sao?” câu hỏi này rõ ràng là muốn nói, “Ken là trai thẳng mà, đời nào có chuyện trèo lên người anh?”

“Vậy, cảm giác sao? Sướng không?” Mỹ thấy mình càng lúc càng đen tối, nhưng chắc chỉ là cảm giác thôi.

“...hỏi câu khác được không?”

“Vậy, nói cảm nghĩ của anh đi, thích không?”

“Thích! Đương nhiên là thích rồi! Mẹ nó chứ, em không tưởng tượng được lúc anh đi vào đâu...”

“STOP! Anh yêu, tới đó là được rồi. Đủ hình dung rồi. Vậy, anh còn ca cẩm cái quái gì?”

“Anh muốn làm nữa, ngày nào anh cũng muốn làm, hiện tại, bây giờ, anh đều nghĩ đến chuyện đó.”

Ặc, anh cũng thật là thẳng thắn quá rồi, “Vậy thì làm đi, anh chờ lâu như vậy, theo đuổi lâu như vậy, bây giờ phải tranh thủ lấy lại những ngày nằm gai nếm mật chứ?”

“Anh cũng muốn lắm chứ, nhưng khổ nỗi, anh không thể.”

“Vì sao? Theo tính anh Ken thì hẳn là sẽ chịu theo anh mà?”

“Haha, em cứ đùa.” Giọng Ryan càng lúc càng chua xót. Mỹ ngỡ ngờ, hy vọng không phải cái loại tình huống chó má mình đang nghĩ.

“Em cũng biết, từ lần đầu tiên gặp mặt anh đã yêu cậu ấy rồi. Anh biết bản thân mình có vấn đề, hơn nữa lúc ấy hai người vẫn còn yêu nhau...”

“Bọn em vẫn chưa có gì mà, thật đấy!”

“Bởi vì em không yêu Ken nên cậu ấy sẽ không ép em. Con người cậu ấy rất nặng lòng... Chính vì vậy anh mới bị cậu ấy hấp dẫn... Năm năm, anh đã muốn bỏ cuộc, nhưng mà tình cảm nói bỏ là bỏ được đâu...” Ryan rất dễ khóc, nói đến đây đã sụt sùi. Sau anh mới tiếp, “Gần đây bệnh viện có người mới, cái cô bác sĩ tên Lora gì đó, em có biết không?”

“Có nghe nói, không lẽ...”

“Tuần trước Ken hỏi anh, có nên nhận lời cô ấy không? Hỏi anh? Cậu ấy thật biết lựa người, haha... Mẹ nó! Tới đó anh uống say, tới nhà Ken, tặng cho cậu ấy hai viên thuốc...”

Mỹ bật dậy, vô cùng phấn khích bắt lời, “Sau đó anh tha ảnh lên giường, lăn qua lộn lại suốt đêm? Mấy lần tất cả?” thôi được rồi, Mỹ cuối cùng phải công nhận khả năng tiếp thu của mình quá khủng bố, cùng lắm thì lát nữa sẽ mặc niệm cho Ken đáng thương... một phút vậy.

“Lúc đó anh điên quá, làm sao nhớ được, chỉ biết sáng ra chỗ nào cũng hỗn loạn, giống như là có bão quét qua vậy...”

“Anh Ken thì sao?”

“Bất tỉnh, là anh tha cậu ấy tới bệnh viện... Hôm trước anh mang thức ăn và thuốc tới thì cậu ấy đã đi làm rồi...” Ryan đang nói thì có tiếng ồn ào vang lên xung quanh.

Nghe tiếng loa truyền tới trong điện thoại, Mỹ giật mình hỏi, “Anh đang ở sân bay? Anh định đi đâu?”

“Anh tới chỗ em.”

“Cái gì?”

“Anh cần một chỗ để suy nghĩ, anh muốn rời xa Ken một thời gian. Ở cạnh cậu ấy, anh không thể nghĩ, không thể xác định rõ nên làm gì tiếp theo. Chẳng thà Ken nổi giận, kiện anh, bỏ tù anh, nhưng cậu ấy vẫn nhất mực giữ im lặng... Anh không biết... Michelle, anh không biết cậu ấy đang nghĩ gì... anh chết mất...”

“Anh... haizz... chẳng phải em đã nói anh cứ nói thẳng với Ken rồi sao? Cứ nói thẳng ra, dứt khoát một lần cho xong.”

16. Chương 16

Ryan cười khổ, “Em không hiểu đâu Michelle. Nếu dứt khoát rồi mà ngay cả làm bạn bè cũng không thể, muốn nhìn cậu ấy từ xa cũng không được phép... anh không làm được. Anh yêu Ken. Anh không hối hận, nếu cho anh quay lại đêm ấy, anh vẫn sẽ làm như vậy. Nhưng cái anh muốn không phải là một lần có được, mà là tất cả, là một đời của Ken... Anh sắp phát điên rồi, Michelle. Nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sợ...”

Cả hai rơi vào trầm mặc, chỉ có tiếng loa truyền thanh yếu ớt vọng lại trong điện thoại. Hồi tưởng lại, Mỹ biết thời gian năm năm thâm yêu Ken đã biến Ryan từ một chàng trai chán đời, trác táng, miệng lưỡi điêu ngoa độc địa thành một người có đôi mắt ấm áp như mùa thu, nụ cười rực rỡ như ánh nắng mai, luôn luôn lạc quan vui vẻ.

Ken có yêu Ryan hay không, Mỹ không biết, nhưng dám chắc một điều, anh ấy yêu Ken, bị tình yêu ấy bức đến đường cùng rồi.

Trưa hôm sau, vợ chồng Tuyết từ chuyến trăng mật ngọt ngào trở về. Mỹ chẳng ham nghe con bé kể chuyện, chỉ quan tâm đồng quà mà vợ chồng Tuyết tha về. Nhìn Tuyết cười đến hoa bay đầy trời, đủ để thấy cô đang hạnh phúc đến cỡ nào. Sẵn đó Mỹ cũng nói chuyện có một người bạn sẽ đến, một hồi bàn luận sôi nổi quyết định nhóc Văn sẽ chở cô ra sân bay ngày mai.

“Chị ra mở cổng đi, em dắt xe!” nhóc Văn vừa đội nón bảo hiểm vừa nói.

Trước cổng nhà là một chiếc xe lạ hoắc, bác tài ngó cũng lạ hoắc. Mỹ hỏi Văn, “Ai vậy? Khách nhà mình hả?”

Nhóc Văn lắc đầu, “Đâu nghe ba mẹ em nói gì đâu... hình như là tìm chị đó!”

Lúc này đứng trước cửa xe là một hình ảnh cực kì sáng chói với tất cả mọi người xung quanh nhưng lại cực kì kinh khủng trong mắt Mỹ: ‘Rồng Điền’ Hoàng Kim Long, áo thun quần bụi, giày sandal nón kính đầy đủ, đẹp trai chói lóa!

Rồng Điền đi tới trước cổng, nhìn Mỹ cười toe, cặp mắt lơ đãng cực kì. “Đội một cú điện thoại của em khó như là hẹn gặp thủ tướng vậy! Muốn đi đâu lên anh chở!”

“Chị có người chở đi sao còn lèo bèo dựng đầu em dậy sớm chi, thiệt tình!” nhóc Văn bỗng đứng la lên làm tôi cũng thất kinh.

“Chị không biết nha! Không biết!” Mỹ gấp gấp nín áo Văn.

Nhóc Văn nhíu mày nhìn Mỹ, lại nhìn gương mặt đang tươi cười cực kì thân thiện của Rồng Điền, hỏi nhỏ, “Ông này là cái người chị định đi đón hả?”

Mỹ còn chưa kịp trả lời, đã nghe Ròng Diên ngả ngớn hỏi, “Em định ra sân bay? Vậy lên xe đi, anh đưa em đi!”

“Không cần!” Mỹ lắc đầu lia lịa, trong bụng đã âm ỉ gào khóc rồi. Nghĩ sao vậy? Chị mày còn rất yêu đời nha! Một Trần Gia Kiệt như trái bom nguyên tử nổ chậm đã tránh không kịp, giờ lại thêm một con ròng diên thế kỷ này nữa, trời ơi, ngài muốn con sống sao???

“Không sao, hai đứa mình mà em còn ngại ngần gì nữa!” Ròng Diên vẫn tươi cười hết sức vô lại, lời nói cũng cực kì độc hại.

“Hai người...” nhóc Văn ngơ ngợ nhìn tôi lại nhìn Ròng Diên, lại nhìn Mỹ.

“Không...” Mỹ cuống quýt, nhìn sang lại bắt gặp vẻ mặt gian ơi là gian của Ròng Diên, cặp mắt như trợn lên như muốn giở trò vô lại. Ngay khi anh mở miệng định phun thêm mấy câu thì Mỹ lập tức nhảy tới một bước, lanh tay lẹ mắt mở cồng. Nhìn bản mặt tươi cười kia mà nghiêng răng nghiêng lợi, “Thôi để chị đi xe anh Long cũng được, đỡ phải mất công một ngày nghỉ của em. Dù sao thì người ta cũng ăn ở không quá mà.” Mấy chữ cuối là từ kẽ răng rít ra.

“Vậy... ổn không?” nhóc Văn nhìn Mỹ, gãi đầu.

“Ổn, là người quen, không sao, có gì chị sẽ gọi 113.” Mỹ gạt đầu lia lịa, trong lòng khóc rùng rùng không thôi. Tai họa, đây là tai họa, vì sao trước kia lại không nhận ra xung quanh mình toàn một lũ động kinh không nhỉ?

Nhóc Văn nghe vậy sững sốt, “Chị...”

Một bộ vuốt đập lên vai Mỹ, Hoàng Kim Long cười đến hào phóng hoa lệ, “Hahaha! Em cứ giỡn! Chị họ em thật thích nói giỡn, nghe qua còn tưởng tôi là tội phạm vậy!”

Tội phạm, hừ, thật là con mẹ nó sỉ nhục cái danh từ này. Ít ra tội phạm khủng bố cũng không có động kinh như anh! Cùng lắm thì bọn họ ôm bom tự sát, dùng một cái là xong. Còn thứ ròng diên nhà anh cứ suốt ngày ôm cái lò vũ khí hạt nhân chạy lòng vòng phân phát cho thiên hạ! Con mẹ nó chứ, nếu bực cho tôi một điều ước, tôi sẽ lập tức ước cho mẹ anh nhét anh vô bụng mà cải tạo lại!

“Chị không sao, cũng tới giờ rồi, chị đi trước, em cứ vô nhà đi!” Mỹ vội xua nhóc Văn vào trong, miễn cho ở đây bị tia phóng xạ nhiễu loạn thần kinh.

Văn vừa đi khuất, Mỹ quay lại nheo mắt nhìn Long, “Anh tới làm gì?” làm ơn, muốn điên thì biến về động mà điên dùm!

“Thì tới tìm em chơi chút gì?”

“Chơi? Chơi cái gì mà chơi? Có gì chơi?”

Hoàng Kim Long cười meo mắt. Đối mặt với một người đàn ông bình thường đã bắt mắt, khi cười lên lại càng rạng rỡ như vậy, thì cho dù Mỹ có ôm một bụng tức cũng không thể trút lên đầu anh ta. Nhưng lại quên mất, người đang đứng trước mặt cô cười trong sáng đó là Hoàng Kim Long, là con ròng động kinh phá sập chuồng trốn ra!

Một cái móng bắt ngờ vòng qua eo Mỹ, kéo một phát làm cả người cô dính sát vào anh. Ròng Diên cao hơn Mỹ một cái đầu, anh cúi xuống, cằm chạm nhẹ vào trán Mỹ, lại cúi mặt xuống một chút nữa, hơi thở ấm áp phả vào môi khiến Mỹ kinh hãi. Anh không để cô kịp giãy dụa đã buông ra, trước đó chỉ cười nhạt nói, “Ngoan, để anh đưa em đi.”

Long nắm tay kéo Mỹ lên xe. Mỹ đờ người nhìn anh trở lại trạng thái bình thường. Ánh mắt dịu dàng vừa rồi hình như chỉ là ảo giác. Cô hy vọng đó chỉ là ảo giác, và quyết định xem đó là ảo giác.

“Người bạn kia của em là ai vậy?” Long xé mở một bịch đồ ăn vặt, đưa qua cho Mỹ.

Nhét bánh phồng tôm vô miệng, Mỹ đáp “Là bạn thân, anh ấy đang có chuyện không vui nên muốn đi đâu đó khuây khỏa một thời gian.” Thật ra là bạn nhậu, nhưng nghĩ thế nào lại không dám phun danh từ này ra.

“Là đàn ông? Chà, em cũng đào hoa quá nha! Nói anh nghe xem nào, ở bên đã hại đời trai bao nhiêu người rồi?” Long nghiêng đầu, nhìn Mỹ như thể sinh vật lạ vậy.

“Làm sao bằng được với chiến tích của anh? Chắc, nói thật, anh chơi nhiều như vậy, không sợ bệnh sao? Ai mà biết được nha!” Mỹ vừa nhai nhồm nhoàm, vừa thả mắt đánh giá Long một lượt từ trên xuống dưới, còn đặc biệt dừng ở ‘đó’ hơn một giây rồi mới dời tầm mắt.

Long mặt không đỏ, mắt không chớp, rất nghiêm túc phun một câu bình loạn, “Nhìn lúc còn quần áo làm sao mà thấy rõ được cái gì, nếu em muốn nhìn, thì phải mở to mắt nhìn lúc ở trên giường kia. Vậy mới biết được kinh nghiệm của anh rất là phong phú, bảo đảm bà xã tương lai của anh sẽ rất hưởng thụ.”

Ặc! Phải công nhận, độ dày da mặt của Rồng Điền đáng lẽ phải được xếp vào bảng kỉ lục thế giới, còn không thì cũng phải xếp vào danh sách quốc bảo của nước nhà. Nhìn xem, chẳng những dày hơn mặt đường mà còn được cả láng bóng nữa nha! Không biết có thể chống đạn được không đây...

“Cha, biết đâu chừng người ta còn có kinh nghiệm phong phú hơn anh thì sao? Đừng có tự tin quá đó anh trai!” Mỹ lắc đầu, thật khó tưởng tượng ai sẽ là người có thể cạo vấy được con rồng này.

“Em thì sao? Kinh nghiệm nhiều hay ít?” hiển nhiên rồng điền không phải là thứ mềm dẻo gì mà không nện lại cô nàng mấy câu.

Nhưng nện thì nện, cần gì phải chồm sát tới như vậy? Mỹ im lặng nhích ra một chút, lại nhích ra một chút. Bất ngờ rồng điền chớp một phát. Bịch bịch phồng tôm ngon ơi là ngon đổ ào xuống ghế, xuống sàn xe, đổ cả lên người Mỹ.

Long đề cô xuống ghế, tư thế cực nhanh khóa chặt chân tay cô nàng lại. Mỹ trừng mắt, “Anh giỡn lố đà rồi nha!”

Long cười nhẹ, “Nhìn anh giống giỡn lắm sao?”

“Anh lúc nào mà không cà rớn? Buông ra!”

Long thôi cười, trưng ra bộ mặt cực kì nghiêm túc. Khi anh cười đùa Mỹ đã quen, đột nhiên nghiêm túc như vậy, khiến cô hơi hoảng. Hoàng Kim Long hiện tại đã không còn là Hoàng Kim Long ngả ngớn trước kia nữa. Một người như không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì, cứ luôn ngông cuồng như vậy, vô tâm như vậy, chẳng coi ai ra gì như vậy, đã không còn rồi. Mỹ cứ cho rằng, dù ai có thể thay đổi, nhưng Hoàng Kim Long sẽ không. Vậy mà anh khác trước rồi, chỉ có đáng sợ hơn chứ không có đáng sợ ít.

“Phan Mỹ, em làm người yêu anh đi, nhé?” anh nói.

Mỹ há mồm định đáp, thì anh đã nhét một đồng bánh phồng tôm vào miệng cô, cười toe toét, “Cho em ba ngày suy nghĩ, không cần trả lời ngay.”

Làm ơn đi! Bà đây không cần suy nghĩ, để bà trả lời ngay bây giờ cho anh! Mỹ trợn trắng mắt. Long kéo cô ngồi dậy, tỉnh bơ đưa tay vuốt lại đầu tóc lòa xòa của cô, sau cùng còn ịn lên trán cô một cái hôn. Bà nó! Hôn hít cái gì?

Mỹ muốn mắng, muốn vung nắm đấm, nhưng bất ngờ Long lại gục ở bên vai cô thở nhẹ một hơi, thì thầm, “Lần này anh sẽ cố gắng...”

Câu nói ấy làm Mỹ không nở, thật sự không đành lòng. Chẳng phải vì thương anh, mà vì Ken đã từng nói với cô, “Tình yêu không phải cứ cố gắng là được...”

“Cậu chủ, đã tới rồi.” bác tài phía trước khẽ hắng giọng.

Mỹ giật mình đẩy Long ra, luống cuống xuống xe. Bà nó! Nãy giờ quên mất trên xe còn có bác tài!

Trước sảnh sân bay đầy người, ai cũng ồn ào huyên náo, ngóng chờ người từ trong cửa bước ra, chỉ riêng hai người im lặng. Khoảng cách giữa hai người chỉ một bước chân, nhưng Mỹ có thể cảm nhận được hơi nóng của anh. Là hè nóng, hay là người nóng?

Chợt nghe có tiếng gọi, “Long? Cậu cũng đến đón người à?”

Mỹ ngẩng đầu nhìn sang phải, một người đàn ông đang hướng mình đi tới. Người này vận áo sơ mi xám, quần tây đen, tác phong nhanh nhẹn, nụ cười trên môi cũng tươi rói. Rất là quen mắt.

Phía sau Mỹ, Long đã cười xòa tiến tới đấm vai người nọ, “King Kong, đúng là chỗ nào cũng có mặt cậu nha!”

Mỹ trợn mắt, à, ra là King Kong Lê Cao Thắng. Nghĩ đến đó, liền nhớ lại chuyện hôm nọ trong phòng làm việc của anh. Nhớ lại Trần Gia Kiệt, và... nụ hôn của anh. Thân mình Mỹ khẽ run, từng tắc da thịt vẫn còn nhớ rõ cái ôm siết chặt, hơi nóng cháy bỏng, và ánh mắt thăm thẳm, thậm chí trong miệng còn mằn mằn mùi máu của anh... Mỹ rơi vào kinh hãi, hoảng sợ. Mình như thế, mà vẫn nhớ anh? Nhớ Trần Gia Kiệt?

“Em sao vậy? Mệt?” trên trán lạnh lạnh vệt Mỹ hoàn hồn. Đưa mắt nhìn Long đang áp tay lên trán mình, bên cạnh còn có Thắng đang nhìn mình chăm chú.

Mỹ luống cuống đẩy tay Long, đáp, “Không gì, tại trời nóng quá...”

Long trở tay nắm tay Mỹ, hỏi, “Hay là qua bên kia ngồi một chút?”

Mỹ lắc đầu, nhưng tinh thần vẫn còn miên man quá, chẳng may lưu ý bàn tay của mình đang bị người khác nắm lấy. Long hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn cô gái nhỏ đượm ý cười.

Toàn bộ đều rơi vào tầm ra-da quan sát hóng chuyện cực nhạy của Lê Cao Thắng. Anh chàng không khỏi thán than. Chuyện lớn không xong rồi. Tình hình này là thế nào? Nhớ rõ vợ yêu đã nói, Mỹ mới gặp lại con rồng điên này mấy hôm trước thôi mà? Sao hôm nay đã tay nắm tay rồi? Ôi thôi rồi, hồng, hồng hết rồi!

“Hai người hôm nay là đến đón ai à?” quân sư King Kong nhanh chóng tìm cách dời lực chú ý của hai người nọ.

Quả nhiên, Mỹ như sực tỉnh mộng, gờ bàn tay đang bị vuốt rồng quấn lấy, trợn mắt nghiêng răng, “Làm gì vậy? Buông!”

Kim Long cười meo mắt, lắc đầu, “Không buông!”

“Nóng chết tôi! Buông ra!”

Quân sư King Kong mở to mắt nhìn Mỹ miệng một lời, chân một cước đạp bay con Rồng có độ trơ cao là thế. Quả không hổ danh là ‘bom hẹn giờ,’ không phải là không nổ, mà là chưa đến lúc thôi. Ô, xem thái độ này, hình như, có lẽ là, con Rồng Điện này vẫn đang trong giai đoạn dán keo thì phải. Phù, vậy là còn hy vọng. Lại nghĩ, không biết cái tên nhóc kia ngày hôm trước còn đòi sống đòi chết theo đuổi người ta, mình vừa quay lưng đi thì nó cũng lên đường ra Bắc, cũng chả biết làm cái quái gì ngoài ấy nữa. Hay là có việc thăm ai? Thăm ai? Nó có người quen bên ấy à?

Trong óc quân sư King Kong chợt lóe lên một tia sáng. Không phải ngoài Bắc có Trần Khôi và cái công ty rồng ruột của nó sao? Cho dù là đến kì thống kê nhưng vào thời điểm nước sôi lửa bỏng như này, Trần Gia Kiệt lại ra đó để làm gì? Bỗng dưng, Thắng có một dự cảm chẳng mấy tốt lành.

Mà trong lúc này, ba người đã tán gẫu được kha khá. Mặc cho trong bụng đang rầu lo việc khác, nhưng ngoài mặt Thắng vẫn rất ung dung thoải mái, có vẻ như tán gẫu đến quên cả trời đất luôn rồi. Thế mới biết thì ra là con Rồng Điện này lên cơn, sáng sớm mò đến tận cửa nhà Phan Mỹ, hộ tống người ta ra sân bay đón người.

“Còn anh? Đến đón Thẩm hả? Sao lần trước gặp em không nghe nó nói gì đi đâu hết?” Mỹ hỏi.

Tới rồi đây, King Kong cười thảm trong bụng như mở cờ, đáp sảng khoái, “Haha! Vợ yêu của anh đời nào chịu đi công tác một mình? Có đi thì cũng là hai đứa bọn anh đi cùng. Anh ra đây đón người như em thôi!”

Hoàng Kim Long đứng một bên, khẽ nheo mắt nhìn tên bạn thối Lê Cao Thắng. Một thời gian không gặp, tên này ngày càng phát tinh rồi. Theo lý, hẳn đã sớm bắt được ‘sóng’ của mình mà biến đi chỗ khác, nhưng lại cứ chườn mặt ra đây. Đây là, muốn ngáng chân?

Đáp lại ánh mắt cảnh cáo của Rồng Điện, King Kong chỉ trưng ra một bộ mặt cười cười vô lại. Dĩ nhiên, những điếm nhỏ này, Phan Mỹ, một đứa dây thần kinh thô như cột nhà, hoàn toàn không chú ý tới.

Đang lúc ‘sóng ngầm’ dao động, thì Mỹ đột ngột nhảy căng lên, hô, “Ryan! Ryan! Overhere!!” xong liền chạy ào qua lối chắn.

Ryan ngay khi thấy Mỹ lao tới, lập tức giang rộng hai tay, khom lưng nhắc bổng cô lên xoay một vòng. Động tác lưu loát như đã làm không dưới trăm lần, vừa đặt Mỹ đứng xuống đất, đôi tay vững chắc liền ôm cứng eo nhỏ, khom lưng ịn một cái hôn lên má cô nàng. Hôn mạnh đến nỗi Mỹ bị ép nghiêng cả về phía sau, nhưng miệng vẫn cười khanh khách.

Ày, chớ có hiểu lầm, chẳng qua là dây thần kinh nhột bị tác động quá mức đó mờ.

Cả King Kong và Ròng Diên, hai vị quái thú đại ca, đều kinh ngạc và kinh dị nhìn Phan Mỹ như con chó nhỏ bỏ nhào vào lòng chủ. Đối tượng là một người đàn ông mang dòng máu lai, thân hình cao lớn vạm vỡ, áo polo, quần kaki, hai cánh tay rắn chắc chằng chịt hình xăm. Mái tóc mauhawk cột chỏm, trán rộng, mũi cao, miệng cười rạng rỡ một đôi má lúm đồng tiền. Nhất là đôi mắt nâu trong veo, lấp láy ánh cười. Người này vừa bước ra từ cổng kính, hiện trường lập tức vang lên tiếng hút khí, ngay cả các nhân viên an ninh vốn đã quen với đủ kiểu người ra vào sân bay mà còn phải há hốc mồm nhìn một đôi mỹ nam mỹ nữ kia. Thậm chí có không ít cô cậu thanh niên phấn khích đã giơ máy lên chụp lách tách, trong mắt bọn họ, đây thật sự là một đôi quá đẹp rồi.

Lê Cao Thắng sau hồi kinh ngạc lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Đây, đây là cái tình huống gì? Lẽ nào, con bé Phan Mỹ này đúng như mình nói, ở Mỹ đào hoa nở rộ xum xuê rồi? Người ta đã đuổi theo về tận đây, ôi cha mẹ ơi, sức hút của con bé này cũng quá kinh dị rồi! Một Hoàng Kim Long chả coi ai ra cái đỉnh gì, lại thêm một gã con lai đẹp như minh tinh điện ảnh thế này...

Trần Gia Kiệt, cậu nhắm chơi nổi hai thằng này không? Lấy cái gì chơi? Liều mạng à?

Lại ngẫm ngẫm, Thắng liền toát mồ hôi lạnh bởi một sự thật kinh dị, Trần Gia Kiệt, mẹ nó chứ, vốn dĩ là một thằng liều mạng kia mà!

Lại nhướn mắt nhìn sang Kim Long, chỉ thấy một bộ mặt cực kì hắc ám. Bạn bè bao nhiêu năm như vậy, Thắng dĩ nhiên hiểu rõ cái tên suốt ngày cười như điên này mà đeo lên bản mặt ấy có nghĩa là gì, có nghĩa là, sắp có người mang họa chứ còn sao nữa?

Nhưng mà, nhìn cái tên con lai nọ, dựa theo kinh nghiệm lẫn lộn thương trường đã nhìn qua không ít dạng người của mình, quân sư King Kong dám chắc, gã này không hề dễ nuốt như vẻ bề ngoài thân thiện đó đâu à.

Dường như sợ sảng sân bay chưa đủ loạn, vào lúc này, lại có một người nữa từ trong bước ra, tiến thẳng về phía đôi mỹ nam mỹ nữ đang nói nói cười cười nọ. King Kong Lê Cao Thắng vừa nhìn thoáng qua, liền muốn khóc, cảnh này sao mà giống cảnh chồng đi công tác về, bắt gian vợ ngay tại phi trường quá vậy?

Trần Gia Kiệt một thân áo khoác da, quần tây áo sơ mi, giày da bóng lưỡng, đôi ống tay áo sấn cao, lộ ra màu da khỏe khoắn. Từng thớ thịt bên dưới áo căng lên, phập phồng theo từng bước đi. Lại nhìn lên khuôn mặt, khiến không ít người nín thở. Đôi mắt phượng sắc bén, tròng mắt sậm màu thăm thẳm, môi mỏng khê nhếch, cằm lún phún râu. Muốn bao nhiêu cương nghị thì có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu hấp dẫn thì có bấy nhiêu, khiến các bà, các cô, các dì, các thím các mợ, các em bé gái đang có mặt tại hiện trường đều bùng nổ như xuân về hoa nở.

Phan Mỹ thật muốn hỏi Ryan trên máy bay ăn trứng cái gì à, sao đột nhiên lên cơn động kinh như vậy? Xoay một vòng là vui rồi, mắc gì nhấn thêm một cái vào má người ta, đau muốn chết! Còn chưa kịp mở miệng, đã bị ai nắm vai kéo mạnh, loạng choạng ngã phịch vào một bức tường thịt.

‘Bình bình bình’ nhịp tim đập thật nhanh, thật mạnh. Mùi nước hoa đàn ông nhàn nhạt lượn quanh mũi, cảm giác nóng bỏng nơi cánh tay đặt trên eo không ngừng siết chặt đến phát đau, từng li từng tắc khiến Phan Mỹ sửng người. Tim cũng theo đó mà gia công tăng tốc. Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp lại lạnh như băng, sức mùi cảnh cáo của Trần Gia Kiệt, “You’re hurting her.” Đại khái là, ‘Anh đang làm cô ấy đau.’

Chậc, này, hình như cũng hơi bị đúng rồi. Phan Mỹ âm thầm lè lưỡi, lại nhướn cặp mắt vô tội nhìn Ryan, lại chẳng ngờ Ryan hôm nay giống như mắc bệnh. Theo như mọi khi, có lẽ Ryan sẽ cười xòa giải thích cho

qua, ấy nhưng bây giờ, anh lại trưng ra bộ mặt mắt húng, cực kì mắt húng, trùng Kiệt tiên sinh, thốt một câu tiếng Việt cũng coi như là lưu loát, “Anh là ai? Chúng tôi thân mật mắc gì tới anh?”

Một câu nói, một trái bom.

Phan Mỹ xin thề, ngay khi Ryan vừa phun câu ấy ra, bên tai cô nghe tiếng bom nổ bùm bùm rất là dữ dội. Mỹ có cảm giác, dường như dạo này ở Sài Gòn đang lan truyền một loại ‘sốt động kinh’ thì phải, mà loại sốt này hình như chỉ ảnh hưởng đến đàn ông thì phải? Trần Gia Kiệt và Hoàng Kim Long thì không nói, ngay cả Ryan vừa chân ướt chân ráo bước ra khỏi sân bây liền bị nhiễm bệnh. Cần phải mau chóng đưa Ryan về nghỉ mới được, bay hai mấy tiếng chứ ít à?

Nghĩ vậy, Phan Mỹ liền muốn giãy khỏi Trần Gia Kiệt, mà điều này lại chẳng khác gì đổ dầu thêm lửa. Trần Gia Kiệt chẳng những không chịu buông tay, mà trái lại càng siết chặt hơn. Phan Mỹ bực tức ngẩng đầu nhìn lên, lại kinh dị nhìn thấy gương mặt tái mét không còn giọt máu của Kiệt tiên sinh, làn môi mỏng mím chặt, từng giọt mồ hôi đổ trên trán. Tuy tay đang ôm chặt eo cô, nhưng thân hình cao lớn của Kiệt lại có xu hướng chao đảo.

Không chỉ Mỹ, mà những người xung quanh rất nhanh nhận thấy điểm bất thường. Lê Cao Thắng lập tức phóng tới. Ryan lại là người đầu tiên phản ứng, anh bước nhanh tới, lấy thân hình cao lớn của mình ép sát Kiệt và Mỹ, từng bước dời họ rời khỏi chú ý của mọi người, một tay đè chặt bàn tay đang đặt trên bụng Kiệt của Mỹ. Lúc này, Mỹ mới nhìn thấy vài vết đỏ thẫm dính dính trên tay mình.

Ryan rừ rừ, “Hold it tight.” lại ngẩng đầu nhìn Lê Cao Thắng, hỏi, “Where’s the car?”

“This way!” Lê Cao Thắng vút ngay về mặt cột nhà, một tay kéo vali của Ryan, một tay rút ra chìa khóa.

Hoàng Kim Long dẫn đầu, chợt hỏi, “Còn ai cùng đi với cậu ấy không?”

Mọi người lúc này mới khựng lại, quay đầu liền thấy một người nữa đang ôm hai cái cặp hồ sơ chen qua đám người. Thắng kêu, “Cường! Bên này!”

Cường, trợ lý của Kiệt chạy vội tới, trên khuôn mặt trẻ trung quẩn một vòng băng trên trán, khoe môi rách bầm, từ trên xuống dưới rõ ràng là mới từ chiến trường bước ra. Cậu trai trẻ đôi mắt phiếm hồng, “Anh Thắng...”

“Lên xe rồi nói.” Long ngắt ngang, đỡ Kiệt vào ghế sau.

17. Chương 17: Hồ Bị Thương Vẫn Là Hồ Ăn Thịt

Căn nhà của Trần Gia Kiệt nằm trong khu nhà cao cấp, có cổng an ninh, có rào bảo vệ, có cả một công viên nho nhỏ trong khu. Lần đầu tiên Phan Mỹ bước chân vào đây, nhưng cô lại chẳng có chút tâm tình tìm tòi nhìn ngắm chút nào. Cảm giác duy nhất của Phan Mỹ lúc này là: đau quá, mặc dù người bị thương không phải mình.

Vừa vào nhà, bọn họ đã tiến thẳng vào phòng ngủ, hai người Long, Thắng đỡ Kiệt nằm xuống. Ryan tự nhiên như ở nhà mình, chẳng cần hỏi xem đồ vật cất ở đâu, cứ thế mà lục tung các phòng, lôi ra được một hộp thuốc cứu thương, lại chạy vào trong bếp, bới ra được một cây kéo, ‘phạch phạch’ mấy nhát cắt bung cái áo sơ mi của Kiệt. Nhìn một lớp băng quẩn ướt máu trên bụng Kiệt, Mỹ loạng choạng suýt ngã.

“Get out!” Ryan đột ngột quay đầu lại, trùng mắt với Mỹ, nhưng cô cứ đứng im bất động, hai mắt mở lớn nhìn chằm chằm vết thương của Kiệt, gương mặt càng lúc càng tái, mồ hôi đổ bết trán.

Ryan nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự muốn bay lên một cước đá con nhóc kia ra khỏi phòng, nhưng hai tay đều bận cả, không thể làm gì khác hơn là hướng Hoàng Kim Long đang còn kinh ngạc bên cạnh gầm lên, “Take her outta here!”

Long lúc này mới sực tỉnh, bản thân cũng vì bất ngờ mà ngẩn ra, mới vội vàng kéo Mỹ ra ngoài. Nhìn vết máu trên tay Mỹ, hai đầu mày của anh nhíu chặt lại, vội mang cô vào phòng bếp rửa sạch. Gần ba mươi năm trời, đây là lần đầu tiên anh luống cuống như vậy. Là người trong thương giới, chuyện về Trần gia anh cũng đã nghe qua không ít, cũng lờ mờ đoán được Trần Gia Kiệt không phải loại hòa nhã như lớp vỏ bên ngoài. Nhưng anh không ngờ, những việc thăng nhóc kia dính vào còn nguy hiểm hơn anh tưởng.

Hai người đến phòng khách ngồi cùng Cường. Cậu nhóc này chỉ mới độ hai mươi bốn, trên người thương tích cũng không nhẹ, cứ ngồi thút thít mãi. Kim Long ngồi nhìn chướng mắt, cuối cùng nhịn không được, quát, “Nín ngay cho tôi! Đàn ông con trai! Khóc lóc cái gì?”

Cường giật mình, trừng đôi mắt đẫm nước vô tội nhìn Long, một gương mặt cực kì đáng yêu tội nghiệp. Mỹ ngồi một bên nhìn không chịu nổi, cũng phải lên tiếng, “Anh la lối làm gì? Không thấy cậu bé bị dọa sợ rồi sao?” nói xong, đến bản thân mình cũng phải giật mình, giọng nói run rẩy nghẹn ngào như thể sắp òa khóc đến nơi. Tránh đi ánh mắt của Long, Mỹ đứng dậy đi vào bếp, “Để em pha gì đó cho các anh uống.”

Mỹ vừa dời đi, ánh mắt của Long lập tức trở về trên mặt Cường, khiến cậu co rụt lại. Long hỏi, “Cậu tên gì?”

“Cường, em tên, híc, Huỳnh Túc Cường, híc!”

“Huỳnh Túc Cường?” Kim Long lẩm nhẩm cái tên này ba lần, liền nhồm dậy căng mắt nhìn cậu thanh niên trước mặt. Không thể nào tin nổi, đây chẳng phải là đại diện pháp lý của Nam Thiên sao? Cái thằng nhóc đang khóc bù lu bù loa này, có chỗ nào giống tên luật sư kì cựu đánh đâu thắng đó trên đấu trường thương pháp đâu? Hoàng Kim Long, người vẫn luôn có cặp mắt tinh đời, vào lúc này, lại cảm thấy rất hoài nghi khả năng của mình đang bị bào mòn.

Trước ánh mắt kinh dị của Hoàng Kim Long, ‘luật sư kì cựu’ Huỳnh Túc Cường của chúng ta rất thức thời mà nhích mông, nhích nhích, xong lủi luôn vào trong bếp trốn.

Bên trong, Mỹ đang khuấy một thau nước đường với một dáng vẻ khiến người ta rất hoài nghi cô nàng đang mộng du, bị sự xuất hiện đột ngột của Cường làm cho tỉnh ra. Nhìn gương mặt ‘trẻ nhỏ mít ướt’ của cậu em, Mỹ không khỏi thở dài một hơi, bảo cậu ngồi xuống ghế, bản thân thì quay ra vắt một cái khăn nóng.

“Chị, chị, em, em, để em tự làm...” Cường bị bất ngờ, bị bối rối, bị... mắc cỡ đỏ bừng mặt.

“Cậu ngồi yên, trông mặt mũi thành cái bánh bao dập mắt rồi...” Mỹ vừa chậm rãi lau mặt cho Cường, vừa cẩn thận tránh những vết thương, lại không ngừng trác lưỡi tiếc hận.

Bản mặt xinh xắn thể cơ đầy, khiến cho chị Mỹ nhà ta thật sự rất hoài nghi, không biết trên đời này liệu có cô gái nào đủ can đảm để trở thành bạn gái của cậu nhóc này không. Thử nghĩ mà xem, có ai lại tình nguyện muốn một người bạn trai còn đẹp gái hơn cả mình? Trừ phi người đó là Ryan, nhưng mà lại tiếc thay, thế giới này chỉ có một tên Ryan như thế, mà lại là ‘hoa đã có chủ’ mất rồi.

Ừm, Phan Mỹ ngẫm nghĩ. Phan Mỹ băn khoăn. Nếu chuyện này Ryan và Ken dứt khoát không thành, có nên thử tác hợp Ryan với cậu em nhỏ này không, nhỉ?

Trong khi Mỹ còn đang thả hồn trên mây với những suy nghĩ cực kì động kinh của mình, thì bàn tay cầm khăn lau của cô bị một bàn tay trắng nõn, thon dài khác chộp lại. Mỹ nhìn năm cái móng trắng hồng, sáng bóng, lại nghe giọng nói run rẩy của Huỳnh Túc Cường, “Chị, chị gì ơi... khăn này, sao, sao hôi quá?”

Lúc này họ Phan nào đấy mới sực tỉnh, nhìn cái khăn trên tay mình, khẽ thốt lên một câu, “À, quên mất, đây là khăn lau bàn thì phải...”

“Chị...”

“Để chị tìm cái khác lau cho cậu.” Mỹ nhe răng cười lấp liếm.

Cường lập tức lắc đầu, có trời mới biết kể tiếp chị sẽ cầm cái gì chùi vào mặt em! Hơn nữa, chị gì ơi, lúc suy nghĩ chị cũng đừng nói ra miệng chứ? Lời của chị nói, làm cho con tim bé nhỏ của em không chịu nổi!

Hiển nhiên, luật sư Cường có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không dám nói ra. Phải biết một điều rằng, người con gái xinh đẹp nhưng thân kinh không ổn định trước mắt chính là người trong tầm ảnh cũ, được

xếp lớn của cậu cất giữ cẩn thận như bảo vật đấy. Cậu mà lộn xộn, thì có chín cái mạng cũng là cung không đủ cầu.

Vừa lúc ấy, Ryan cùng Lê Cao Thắng tiến vào phòng bếp, theo sau là Hoàng Kim Long. Ryan không nói hai lời liền bỏ nhào về bồn rửa, kéo vòi nước xối lên đầu mình. Kế tiếp là quân sư Thắng. Ryan tiện tay giặt cái khăn đang trong cuộc giằng co giữa Mỹ và Cường, chùi chùi lau lau trên mặt. Luật sư Cường bản tánh thiện lương, định lên tiếng ngăn cản, lại bị một câu của Phan Mỹ làm cho cứng họng, “Trễ một bước rồi...”

Trong lúc đó, cái khăn đã vào tay King Kong dưới cặp mắt kinh dị của Cường. Ryan nhủ mày, hỏi Mỹ, “Hình như khăn có mùi?”

“Khăn ở trên bếp, cũng không biết dùng để làm gì...” Mỹ rất thành thật đáp.

“Kinh!” King Kong lập tức ném cái khăn xuống sàn, trừng mắt nhìn chằm chằm về ngây thơ vô số tội của Mỹ.

“Ha ha! Để em lấy nước cho mọi người uống!” Mỹ cười ha ha, xong liền vội vàng lấy vại ly đá, đổ nước từ trong cái thau mà vừa nãy mình đang khuấy ra.

Mọi người cùng ngồi xuống bàn. Ryan nhìn ly nước đục màu, nghi ngờ hỏi, “Cái gì vậy?”

“Định làm nước chanh, nhưng khuấy đường xong lại không thấy chanh, nên đành lấy dấm thế vào vậy!” Mỹ đáp.

“Phụt!” lần này là tiếng nước phun ra từ miệng Rồng Diên.

Phòng bếp rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Ryan ngồi khoanh tay, mặt trưng ra một vẻ ‘biết ngay mà.’ Quân sư King Kong ngồi nhìn chằm chằm ly nước đục đục trước mặt, trong lòng đang suy nghĩ không biết có nên giúp Trần Gia Kiệt cột sợi tơ này không, hình như là hơi bị thất đức thì phải.

Rồng Diên Kim Long im lặng nhặt cái khăn trên sàn, dùng hai đầu ngón tay chậm rãi lau đi bãi nước dấm, trong bụng thầm nghĩ, thì ra đây là vị dấm mà người ta thường nói. (Anh à, phải hiểu theo nghĩa bóng, là nghĩa bóng đây anh!). Luật sư Cường nhỏ tuổi rất là ‘ngoan,’ tự giác đứng lên mở tủ lạnh, lôi ra năm chai nước suối, đặt trước mặt từng người.

Ryan không khách sáo, mở nắp tu một hơi hơn nửa bình. Xong bèn đứng dậy hướng về phía Mỹ, nói, “Mình về thôi em.”

“A, à, ừm, về thôi.” không biết vì sao, trong lòng Mỹ có cảm giác không muốn. Ánh mắt lại vô thức liếc nhìn về cửa phòng ngủ.

“Không sao, vết thương đã được xử lý cẩn thận rồi, chẳng qua theo anh thấy, lẽ ra anh ta phải nằm viện mấy ngày theo dõi, kiểu này chắc là cái lời bác sĩ đây mà.” Ryan nhìn theo tầm mắt Mỹ, chậm rãi nói.

“Vết thương đó...” Mỹ ngập ngừng nhìn Ryan, lại nhìn đến sắc mặt nặng nề của Cường và Thắng, nhất thời không biết phải làm sao.

Ryan liền biết con bé này không đành lòng rồi. Mặc dù đây là lần đầu tiên tiếp xúc, nhưng không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy Trần Gia Kiệt. Từ lúc lấy hành lý ở sân bay, anh đã nhận ra người đàn ông trầm tĩnh kia, cũng biết anh ta hẳn đã nhìn ra mình. Vì thế, Ryan đã làm một phép thử đơn giản, chẳng ngờ lại chọc ra nhiều phiền toái như vậy. Trước đây, chỉ biết Trần Gia Kiệt là người Mỹ yêu thâm, cũng là nguyên nhân khiến con bé rơi vào vụ tai nạn năm đó. Quả thật, lúc ấy anh rất giận cái người mang tên Trần Gia Kiệt, khiến cho một cô gái tốt như Mỹ chịu quá nhiều uất ức, đau khổ.

Khi ấy, có một việc mà anh đã không cho Mỹ và Ken biết. Lần đầu tiên anh nhìn thấy Trần Gia Kiệt, là một ngày sau khi Mỹ được ra khỏi ICU. Cô gái bình thường kiên cường là thế, hoạt bát vui vẻ là thế, hôm ấy lại ôm lấy anh khóc nức nở, khóc đến ngất đi. Khi anh rời khỏi phòng bệnh của Mỹ, nhìn thấy một người Việt vóc dáng cao gầy, đôi mắt sưng húp đỏ hực, sắc mặt như quỷ. Anh ta đứng nhìn chằm chằm vào cửa phòng. Ryan muốn lên tiếng hỏi, y lại quay bước bỏ đi.

Lúc ấy, Ryan liền biết, người này đến vì Mỹ, nhưng lý do vì sao anh ta đã đến lại không vào thăm, Ryan chỉ có thể nghĩ, đại khái là hiểu lầm rồi. Cảnh Phan Mỹ vừa khóc vừa nói, ‘tạ ơn trời anh còn sống,’ cứ như là khóc thương cho chồng vậy, không hiểu lầm mới lạ.

Nhưng với một người dám nói dám làm như Ryan mà nói, hành động ghen tuông vô cớ của Trần Gia Kiệt được xem như ích kỷ. Nghĩ mà xem, người yêu anh vì anh mà bị tai nạn, khó khăn lắm mới vớt được cái mạng trở về. Đổi lại là bộ mặt cá chết của anh à? Nếu lúc ấy không phải tay chân bó bột, Ryan thật muốn nện mấy quả vào bản mặt ấy.

Lại nhìn Mỹ gượng gờng từng ngày đứng lên trở lại, Ryan quyết định, chi bằng cứ để mọi chuyện đi vào quên lãng. Anh biết, có lẽ mình nên nói, nhưng nói ra thì sao? Anh và Phan Mỹ là cùng một loại người, điều này anh cực kỳ biết rõ. Cùng một loại cố chấp, cùng một loại tàn nhẫn, với chính bản thân mình và với người khác.

Mỹ đang vì lo lắng cho Kiệt mà đầu óc trống rỗng, Ryan mặc kệ. Theo anh thì hiện tại, bên cạnh Trần Gia Kiệt có nguy hiểm, anh sẽ không để Phan Mỹ, đứa ngốc mỗi việc đi bộ cũng tự dừng vấp ngã này đây vào. Vết thương trên người Kiệt là vết dao lụi, bên cạnh còn có vết sẹo cũ, nhìn qua đã thấy rợn người. Ân oán cũ nào mà chơi nhau như vậy, có trời mới biết.

Đang lúc Ryan muốn dẫn Mỹ rời khỏi, thì Lê Cao Thắng bỗng đứng lên tiếng, “Em không muốn biết vì sao Kiệt ra nông nổi này à?”

Mỹ ngẩng đầu nhìn Thắng, anh rất nghiêm túc, dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình. Trái tim cô đập đến từng tấc trong lồng ngực, từng hơi thở càng lúc càng nghẹn cứng khiến lồng ngực đau nhói.

Ryan nhìn gương mặt tái mét của Mỹ, chỉ biết thôi xong rồi.

Lúc này Long đứng dậy, hướng Thắng nói, “Hôm nay tới đây thôi, cậu nên gọi bác sĩ tư tới chăm sóc cho Kiệt. Tôi đưa Mỹ và Ryan về trước.” nói rồi cầm tay Mỹ, định kéo cô rời khỏi.

Thắng cười lạnh, “Được rồi, không cần phải dặn. Dầu gì cũng đâu phải lần đầu bị người ta đâm, biết đâu chừng chẳng nhóc này còn chực cái mạng nữa, cũng đủ xài rồi.”

Một câu này khiến Mỹ sửng sốt, bước tới chụp cổ áo Thắng, trừng mắt hỏi, “Anh, anh nói, không phải lần đầu? Tức là sao?”

Thắng nhe răng cười, “Em không hiểu tiếng Việt hả? Không phải lần đầu, nghĩa là trước đó đã có lần đầu rồi. Ài, cũng khó trách được em, thôi thì em cứ sống vui vẻ đi, biết nhiều cũng chẳng làm gì!”

“Thắng! Cậu nói gì kì vậy?” Kim Long không nhịn được rít lên.

Ryan bạnh mặt nhìn chằm chằm Lê Cao Thắng, nhưng lại lựa chọn giữ im lặng. Trong khi đó, người nhỏ tuổi nhất là Cường, vừa thấy Thắng nhe răng cười đã lùi lại dán sát vào tường, từ chối dính líu tới màn mưa gió bão bùng trước mắt.

Đôi tay nắm áo Thắng run lên bần bật, phải khó khăn lắm Mỹ mới tìm lại được tiếng nói của mình, khều khào hỏi, “Khi nào? Vì sao lại bị...”

Thắng nhướn mày, ra vẻ không sao cả, đáp, “Nhớ không? Mấy năm trước nó sang Mỹ tìm em đó! Anh còn tưởng nó phải ăn Tết bên đó với em rồi mới về, ai ngờ mới đi hôm trước, hôm sau lại vác xác về, vừa xuống phi trường bị vậy đánh, ăn một dao! Chậc, em thật không biết gì à? Sao lại vô tâm thế?”

“Lê Cao Thắng, cậu muốn ăn đòn phải không?” Long gầm lên.

Thắng liếc mắt nhìn Long một cái, lại đảo qua gương mặt đen xịt của Ryan, mới nhìn sắc mặt trắng mét của Mỹ, gơ hai tay đầu hàng, cười toe toét, “Coi kìa, chỉ nói mấy câu thôi mà, làm gì dữ vậy? Em yên tâm về đi, ha, khi nào có đám anh nhất định sẽ báo cho em tới cúng điệu. Biết đâu em tới lại khiến cho thằng ngốc đó mừng đến nỗi đội nắp quan tài mà dậy cũng nên!”

Mỹ loạng choạng nghiêng ngã. Ryan vội vàng đỡ vai cô gái. Mỹ níu áo Ryan, thì thào, “Em, em muốn nhìn anh ấy một chút...”

“...Ok.” Ryan gạt đầu, dìu Mỹ rời khỏi phòng bếp.

Ryan và Mỹ vừa đóng kín cửa phòng ngủ, Long lập tức nhào qua chộp cổ áo Thắng kéo ra sân sau, nghiêng rặng nghiêng lợi, “Cậu muốn gì?”

Thắng vẫn tươi cười, “Có gì đâu, chỉ là có một vài chuyện, tôi nghĩ mình nên nói rõ cho đương sự được biết. Không như ai kia, trăm phương ngàn kế giấu diếm khắp nơi.”

“Cậu...”

Chợt sắc mặt Thắng ngưng trọng, nhìn thẳng vào mắt Long, nhả ra từng chữ, “Long à, mặc dù là bạn thân giao, nhưng tôi vẫn phải nói, cậu làm như vậy, hèn lắm.”

Long giận tím mặt, hất Thắng ra, ánh mắt dữ tợn, “Cậu thì biết cái gì? Nếu cậu là tôi, chắc chắn cậu cũng làm vậy!”

“Tôi sẽ lựa chọn cạnh tranh công bằng.”

“Công bằng? Cái quái gì là công bằng? Nếu có công bằng, thì lý ra tôi phải gặp cô ấy cùng lúc với Trần Gia Kiệt! Đó mới là công bằng!” Long rít gào qua kẽ răng.

Thắng lại lắc đầu, “Bọn họ tách ra hơn mười năm, giờ gặp lại như người xa lạ. Đối với cả ba người, đều là cùng trở lại vạch xuất phát.”

“Vậy tại sao cậu còn khơi ra chuyện cũ? Cậu rõ ràng là cố ý muốn phá tôi!”

“Không, tôi không hề có ý phá cậu. Tôi chỉ muốn Phan Mỹ nhìn rõ, ai mới là người xứng đáng.”

“Cậu cho rằng tôi không xứng đáng?”

“Tôi nghĩ cậu và cô ấy rất xứng đôi, nhưng đó là trường hợp không có một Trần Gia Kiệt vì cô ấy mà hy sinh hết thấy.”

“Tôi cũng có thể! Những gì Kiệt có thể cho Mỹ, tôi cũng có thể! Những gì cậu ta không thể cho cô ấy, tôi cũng có thể!”

Thắng đưa ánh mắt bình tĩnh nhìn người bạn chí cốt của mình. Anh hít sâu một hơi, mới chậm rãi nhả ra từng chữ, “Tôi và cậu cùng lớn lên, làm sao tôi không hiểu cậu cho được? Có thể cậu thật sự thích Phan Mỹ, nhưng đây chỉ là một phần, phần còn lại, là do bản chất hiếu thắng của cậu. Ngẫm lại đi Long, cậu có thời gian mười mấy năm qua, có điều kiện tuyệt hảo để theo đuổi Mỹ, từ gia thế đến bối cảnh, đầu óc và năng lực, muốn cưới Phan Mỹ về nhà, chỉ cần cậu quyết tâm là được. Nhưng cậu đã làm gì? Tôi nói thẳng, đối với cậu mà nói, Phan Mỹ chỉ là nhất thời. Nói đến chuyện cả một đời, cậu có ý định đó sao?”

Long cắn răng. Anh cho rằng mình thật thích Phan Mỹ, từ thời đi học anh đã thích cô rồi. Thế nhưng, vì sao anh lại chưa từng nghĩ đến một ngày cùng cô đi vào lễ đường? Hay nói đúng hơn, anh chưa từng nghĩ cả đời sẽ gắn bó ràng buộc với bất kì một ai, bất kì điều gì.

“Long à, đó là ích kỷ. Cậu có thể mãn nguyện vừa lòng với cuộc sống độc thân của mình, nhưng chưa chắc người khác cũng thế. Nhất là Phan Mỹ, cậu rốt cuộc là muốn cái gì? Chính cậu còn không rõ ràng nữa kìa!”

18. Chương 18

“Xin lỗi, tôi không có ý nghe lén, là do hai người không biết lựa chỗ kín tâm sự.” Ryan cười tí mắt, xong lại hất cằm nhìn Long, sáng khoái nói, “Tôi muốn khuyên anh đừng phá bình họ, biết vì sao không? Bởi vì Michelle từng bị tai nạn giao thông suýt chết, các anh có biết không?”

Long cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn chùng Ryan, hỏi, “Ý anh muốn nói gì?”

Ryan nhướn mày nở nụ cười, “Tôi muốn nói, Trần Gia Kiệt chính là nguyên nhân gián tiếp của vụ đụng xe đó.”

“Xin anh nói rõ chút? Có phải là vụ xe đụng năm năm trước?” Thắng nghiêm mặt hỏi.

Ryan gật đầu, “Lúc đó, là tôi lái xe, chở cô ấy ra sân bay. Chuyến bay gấp vào nửa đêm, về Sài Gòn.”

Cả Thắng và Long lặng người. Ryan đút tay vào túi, chậm rãi nói, “Chuyến bay đó, dự định đáp ở Sài Gòn ngày 29 tháng bảy, trước đám cưới của Trần Gia Kiệt một ngày. Là chuyến bay do tôi đặt gấp cho Michelle.”

Long nghe thế, ngồi sụp xuống ghế đá trong sân, cảm thấy đầu óc mờ mịt. Thắng cũng không ngờ sự tình còn có uẩn khúc như thế. Lại nhìn Ryan vẫn một vẻ bình thản ung dung, anh hỏi, “Anh là gì của Mỹ?”

“Cậu nhìn tôi và Michelle mà còn chưa hiểu sao?”

“Cô ấy nói anh là bạn thân.” Long ngẩng đầu nghiêng răng.

“No, no, no!” Ryan giơ một ngón tay lắc lắc, “Giữa chúng tôi có một mối ràng buộc mà người khác không thể xen vào được. Tôi chỉ có thể nói thế.” còn ‘mối ràng buộc’ đó, há há, còn lâu tôi mới cho các người biết chúng tôi là bạn nhau!

Cao Thắng nghe xong mà nhức đầu, lại một lần nữa khẳng định, Phan Mỹ chính là một loại bom hạng nặng có sức công phá hủy diệt trên diện rộng, hơn nữa lại còn có chế độ hẹn giờ. Chắc, Trần Gia Kiệt, tôi chân thành gửi tới cậu một lời chia buồn thương tiếc, chiến sĩ ra đi không có ngày về đây...

“Ding Dong!” lúc này, tiếng chuông cửa reo lên cắt ngang màn gương cung bạt kiếm ở sân sau.

Luật sư nhỏ vội vàng chạy ra cổng, nhanh chóng dẫn vào một người đàn ông đầu tuổi ba mươi. Mặt mày sáng sủa, khoe môi đậm ý cười, đôi mắt sau gọng kính vàng quắc quắc lấp láy tinh quái. Anh ta xách thùng thuốc tiến vào, dừng một chút nhìn ra đám người ngoài sân sau, ánh mắt lướt qua Ryan thì khẽ giật mình, đẩy gọng kính cười, “Ồ, nhà hôm nay có không ít người đến chơi nhỉ?”

Ryan cũng hơi giật mình, chẳng ngờ ở chỗ này sẽ gặp lại ‘chiến hữu’ cũ, sảng khoái bước tới nở nụ cười, “Trái đất tròn, trái đất tròn!”

Người đàn ông thân mật bắt tay Ryan, nhe hàm răng trắng bóng cười, “Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Còn tưởng anh đã quên tôi rồi!”

“Ha ha, làm sao quên được!”

Luật sư Cường nhìn hai người đàn ông bắt tay, mờ mịt cười, “Thì ra các anh quen nhau à?”

Lê Cao Thắng vừa cười vừa đi vào, “Bác sĩ Quân, chờ anh nãy giờ.”

“Ày, đừng gọi bác sĩ, cứ gọi Quân là được!” bác sĩ Quân cười xòa, xong lại hưng phấn bưng bưng xoa xoa hai tay vào nhau, mắt nhìn lảo liên về phía cửa phòng nghỉ, phun vài câu thể hiện ‘y đức’ dạt dào, “Nào nào, dẫn tôi đi xem vết thương mới nào! Tôi đang chán chết trong bệnh viện, lâu vậy rồi mà cái thằng chó chết này mới bị lụi dao, làm tôi chán quá chừng! Lần này là mấy dao vậy? Có lòi ruột luôn không?”

Mấy người còn lại trên trán nổi gân xanh, gương mặt có dấu hiệu co rút dữ dội. Lê Cao Thắng muốn bại liệt cơ mặt, âm thầm xỉ vả không thôi.

Mẹ nó, anh không thể nói chuyện bình thường một chút được à? Tôi mà là ông già anh, chắc chắn tôi sẽ cho người cột anh lên giường, cấm cho một mũi thuốc tiến anh cho trâu ngựa đem đi cải tạo lại rồi mới cho đầu thai! Con mẹ nó, người như anh cũng là bác sĩ, biến thái như anh mà cũng là trưởng khoa được sao?

Trong khi mọi người rất hoài nghi về trình độ cũng như y đức của bác sĩ Quân, thì Ryan lại treo lên cái cười như có như không. Cảm thán rồi lại cảm thán, chặc chặc, sau bao nhiêu năm gặp lại, trình độ biến thái cũng được nâng cao hơn rồi.

Mặc kệ những chuyện ồn ào có liên quan đến hạnh phúc tương lai của mình đang diễn ra rất sôi nổi ở bên ngoài, Kiệt tiên sinh của chúng ta sau một mũi an thần của bác sĩ Quân thì đã ngủ say như chết suốt một ngày trời. Trong mơ hồ nghe có tiếng ai khóc thút thít, gắng gượng muốn mở mắt, nhưng cũng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ ập tới.

Kiệt tiên sinh ngủ một ngày, cuối cùng bị ồn mà tỉnh. Trong bóng tối lơ mơ, Kiệt nhận ra đây là phòng ngủ của mình, sau lại nghe thêm tiếng ồn ào bát nháo từ bên ngoài vọng vào.

“A, nồi cơm vẫn chưa nhấn nút! Ai nấu cơm kì vậy?” giọng này rất quen, là ông anh Lê Cao Thắng hay cần nhân.

“Ông xã, đưa giùm em chai nước mắt!” giọng này là của vợ Cao Thắng, Hồng Thắm đây.

“F*ck! There’s a worm! There’s a real worm! Mommy!” Kiệt nhú mày, giọng này sao là lạ?

“Ê! Đừng có vung lên! Bay rồi! Con sâu bay vô nồi lẩu rồi!” giọng này, hình như là của Hoàng Kim Long thì phải. Anh ta làm gì ở đây? Thả sâu vào nồi?

“Này này, mấy người trong bếp, đừng làm ồn, tôi đang xem hội thảo y khoa đấy nhá!” giọng lười nhác chấy thây này còn có thể là ai ngoài tên bác sĩ biến thái Nguyễn Quốc Quân. ‘Hội thảo khoa học’ cái khỉ, trăm phần trăm đang dùng wifi nhà mình coi phim cấm!

“Chị Mỹ! Cái đó là rượu, không phải dấm! Aaa, cháy rồi! Cháy chảo rồi! Chị Mỹ!” đây là tiếng khóc thất thanh của nhóc Cường. Cậu nhóc đang gọi ai vậy?

Mỹ?... Phan Mỹ?!

‘Đình,’ hai mắt Kiệt tiên sinh mở trừng, từng hình ảnh ở sân bay tua lại trong đầu. Anh bật dậy, lại cảm thấy vết thương đau buốt. Chiếc khăn trên trán rơi xuống, nhất thời khiếp sợ không tin được. Mặc dù vẫn còn mơ hồ không rõ, nhưng ngay khi nghe tiếng bước chân đến gần cửa phòng, Kiệt tiên sinh lập tức nằm xuống, chộp cái khăn đắp lên trán, hai mắt nhắm lại.

Đối với những gì vừa xảy ra bên trong vào một giây trước khi mở cửa phòng ngủ, Phan Mỹ không hề hay biết. Cô ló đầu vào phòng, nương theo ánh sáng từ cửa sổ nhìn vào, thấy Kiệt vẫn còn ngủ, chân tay nhẹ nhàng tiến vào, chậm rãi đóng cửa lại.

Trong bóng tối, Kiệt cảm giác được bên nệm hơi lún xuống, tiếp đó là có ai đó lấy đi cái khăn đắp trên trán anh, lại có một bàn tay mát lạnh áp lên. Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, “May quá, bớt sốt rồi...” tiếng nói này, khiến tim Kiệt lỡ mất mấy nhịp. Cảm nhận đầu ngón tay nho nhỏ khẽ vuốt chân mày anh, trong phòng tối, giọng nói nghẹn ngào như từng đợt búa bổ, nện vào lòng, “Chắc là đau lắm...”

“Ừ, anh đau.” Kiệt khàn giọng đáp lời khiến Mỹ kinh hãi rụt tay về. Anh mở mắt, đôi mắt trong bóng tối sáng rực nhìn chằm chằm cô gái đang ngồi bên giường mình.

Đối với ánh mắt của Kiệt, Mỹ rất lúng túng. Muốn yêu một người thật dễ, nhưng để hiểu người mình yêu lại thật khó. Chẳng những cần thời gian chung sống, còn cần hết lòng quan tâm chú ý, từng thói quen nhỏ nhặt, từng cái nhăn mày chớp mắt... Cô là người vô tâm, thật rất vô tâm, càng không có được kiên nhẫn như anh. Cô biết mình còn thương anh, nhưng cô vẫn sợ phải tiến thêm một bước. Cô bây giờ, đã không còn trẻ trung đầy nhiệt huyết như năm mười sáu tuổi, cô sợ ánh nhìn hoặc xa lạ, hoặc giận dữ, hoặc ghét bỏ của anh. Bất giác, Mỹ đưa tay sờ đuôi mắt mình, cảm giác ảo não thất bại len lỏi khiến cô lại theo bản năng muốn trốn. Chẳng ngờ vừa bật dậy lại bị anh kéo ngã xuống giường.

“Coi chừng...” Mỹ hoảng hốt nhìn từng vòng băng gạc quấn trên bụng Kiệt, lại nhất thời không nhận ra tư thế mập mờ của hai người, đến khi ngẩng đầu lên mới biết, cự ly giữa anh và cô chỉ cách nhau vài phân. Hơi thở nóng ấm của anh chạm nhẹ vào chóp mũi cô.

Anh thì thào, “Anh mơ phải không?”

“Mơ?” mơ cái gì? Ý là anh đang mộng du à? Chết pà rầu, có phải mê sảng rồi không? Phan Mỹ bối rối, chẳng biết làm sao.

Bàn tay Kiệt chậm rãi chạm vào má cô, xoa nhẹ. Đầu ngón tay thon dài luồn vào gáy, run run. Anh khẽ khép mi mắt, “Thì ra là mơ... lại là mơ...”

Đầu óc Mỹ trống rỗng nhìn đôi mắt khép hờ của anh càng lúc càng gần. Đôi hàng mi dài như cánh quạt khẽ run, trên môi vẫn còn lưu lại vết tích ngày hôm trước. Môi chạm môi, vết cắn trên môi đã khô, nhưng lại mang theo nóng bỏng châm chích. Đầu lưỡi anh chậm rãi vẽ theo bờ môi cô, từng chút một liếm láp, chậm rãi lách qua cánh môi, mò mẫm trên hàm răng trắng muốt. Bàn tay đặt trên gáy cô vuốt nhẹ khiến cô vô thức thả lỏng người, ngửa đầu đón lấy anh. Tay còn lại vốn dĩ đặt trên eo cô, thong thả ma sát, vuốt ve từng đường cong của cô qua lớp vải áo, chẳng biết trượt vào trong da thịt của cô từ lúc nào.

Vốn dĩ cô không dám động mạnh, sợ lại làm rách vết thương của anh.

Vốn dĩ anh không dám quá khích, chỉ sợ sớm tỉnh mộng.

Anh đã bao đêm mơ thấy cô, nhưng vĩnh viễn luôn là hình ảnh cô bỏ anh mà đi, cô tay trong tay cùng người khác, cô trao mình cho ai đó không phải anh, thân thể lỏa lồ, hơi thở gấp gáp, lần đầu tiên của cô, lần cuối cùng của cô... Anh luôn kinh sợ mà tỉnh dậy.

Anh phải làm gì? Anh nên làm sao đây?

“Mỹ, Mỹ ơi...” Tay anh mang theo hơi lửa nóng bỏng lần mò trên từng tấc da thịt của cô, áp lên bầu ngực nhỏ xinh của cô. Cô gầy, nhưng da thịt của cô mềm rất mềm, ngay cả xương quai xanh trên cổ cũng khiến anh mê mẩn liếm mút như kẹo đường. Cảm xúc mềm mại khiến anh quá đổi kinh ngạc, không thể tin mơ mà lại tựa như thật vậy.

“Ừm...” một âm thanh khe khẽ bật ra từ khóe môi cô khiến anh bừng tỉnh. Mở mắt nhìn về mặt mê mang mắt hờn của cô, cảm nhận non mịn khi đầu lưỡi anh quần lấy cô. Bàn tay đặt trên ngực cô không thừa một giây nào, ra sức cảm thụ mềm mại của cô.

Anh không mơ, không phải mơ...

Chỉ là, Kiệt tiên sinh của chúng ta đã quá nôn nóng rồi, quá tay rồi. Chân mày cô nhíu lại, đôi mắt mấp máy sắp mở ra. Anh lập tức nhắm chặt mắt, quyết tâm ‘được ăn cả, ngã về không,’ đẩy cô nằm xuống dưới thân mình. Tựa như vô tình, lại như cố ý, đặt cậu nhỏ đã sớm cương cứng của mình vào giữa đùi cô, cách lớp quần áo cọ xát. Mỗi một lần cọ trúng, anh không khỏi hút mạnh một hơi từ trong cái miệng ngọt ngào của cô.

Choáng váng ban đầu qua đi, Mỹ từ từ thanh tỉnh, đặc biệt khi vật cứng cứng bên dưới của anh cọ vào bụng mình, cô lập tức ‘xoẹt’ cái tỉnh rụi. Mỹ trừng mắt nhìn con sâu to tướng đang đè trên người mình ra sức quấy phá, tay vung lên, ‘chát’ một phát đánh tỉnh Trần Gia Kiệt.

Chỉ thấy anh trơ ra, đôi mắt sưng mù nhìn cô không chớp. Khi sưng trong mắt chậm rãi tán đi, anh mới có vẻ tỉnh táo thường ngày. Mặc dù đầu tay chình ình bên má cũng không làm anh giảm phong độ chút nào, chắc, Mỹ muốn cảm thán một câu, cái gọi là ‘mặt người dạ thú’ không chỉ đơn giản ở gương mặt không thôi.

Anh hỏi bằng giọng khàn đặc, “Thì ra không phải mơ?”

Phan Mỹ tức nổ đom đóm, rít lên, “Mơ cái đầu anh! Tránh ra!”

Kiệt há mồm sững sờ khi bị ăn mắng, sau đó rất thức thời bò dậy, ôm chần gối ngồi chỉnh tề trên giường, mắt cụp xuống không dám nhìn lên. Mỹ nhảy xuống giường, sửa sang lại quần áo.

Phù, thật là nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Với tay bật sáng đèn, Mỹ chống hông nhìn ‘tội phạm hụt’ đang ngồi ngoan ngoãn như con mèo con trên giường, một bụng tức mà mắng không ra hơi, chỉ đành thở hổn hển. Kiệt tiên sinh chậm rãi dời tầm mắt, thoát nhiên là e dè liếc nhìn, sau đó là trắng trợn nhìn gương mặt đỏ hồng, đôi mắt tóe lửa, cánh môi sưng mọng, bộ ngực nhỏ phập phồng lên xuống, quần thun bó sát ôm lấy cặp đùi thon dài.

Mới tức thì, người còn nằm trong tay anh có biết bao nhiêu mềm mại thơm mát, chỉ cần nhớ tới thôi mà anh đã run rẩy rồi. Nhưng hình ảnh một năm kia khi anh đứng trước cửa nhà cô khiến anh giật mình sợ hãi. Anh không phải, không phải người đàn ông của cô! Anh không phải là người duy nhất, vừa nghĩ đến đó, cõi lòng liền như đá rơi xuống giếng, càng rơi càng sâu, chìm chìm vô vọng.

Phan Mỹ nào có hiểu được dòng cảm xúc lên xuống của Trần Gia Kiệt, chỉ thấy Kiệt tiên sinh đeo lên bộ mặt cá chết ngàn năm, gai nhím của cô lập tức bung ra. Cô trừng mắt, “Anh, tôi còn chưa bảo anh xin lỗi, anh lại trưng bản mặt chết bầm đó ra làm gì?”

Kiệt ngẩng đầu liếc Mỹ một cái dữ tợn, “Mắc gì phải xin lỗi?!”

“Anh, rõ ràng là anh...”

“Tôi làm sao?”

“Sàm sỡ tôi!”

“Vậy thì sao?”

“Anh...” Mỹ tái mặt, “...anh coi tôi là loại con gái dễ dãi à?”

Kiệt trừng mắt nhìn Mỹ, từng chữ thốt ra rõ ràng, “Tôi không cần biết em là loại con gái gì! Nếu muốn ôm em, hôn em, làm tình với em là phạm tội, thì tôi đã bị bỏ tù một công từ lâu rồi!”

Mỹ ngẩn ra, nhất thời không hiểu rõ ý của Kiệt, nhưng từng chữ đều như từng nổi nước sôi đổ xuống đầu, trung cho cô nằng đờ bưng từ đầu ngón chân đến ngọn tóc.

Nhìn phản ứng ngây ngốc của Mỹ, Kiệt càng hăng tiết, càng nói càng không ngại miệng, “Từ ngày yêu em, chưa khi nào tôi không nghĩ tới chuyện hôn em, cắn em, liếm từng tác da thịt của em, thậm chí dùng tay mình mà nghĩ đó là em. Sao? Không ngờ chứ gì? Ghê tởm tôi sao? Em nghĩ tôi là thần thánh hay là sắt đá?”

Kiệt bật cười chua chát, “Từ ngày đầu tiên gặp em, tôi đã bắt đầu chờ đợi một ngày em là vợ tôi, cùng tôi qua hết đời người. Tôi chỉ cần em như thế, đời này chỉ cần em. Còn em thì sao? Haha!” nói tới đây, anh lại phá ra cười thê lương, cười đến độ vết thương bị động mà cũng không dừng.

“Chuyện gì vậy?” Quốc Quân mở cửa phòng, kéo theo sau là mấy người Thẩm, Ryan và Long. Mọi người sững sốt nhìn Mỹ hai mắt đỏ ngầu mà đứng như trời chồng, lại nhìn Kiệt ngồi trên giường cười như điên.

Thắng nhìn vết băng trên bụng Kiệt có điểm đỏ, vội tới can, “Cậu bình tĩnh! Bình tĩnh lại xem nào! Khéo lại chảy máu nữa bây giờ! Bác sĩ Quân, anh mau coi một chút!”

Tên bác sĩ nào đó lững thững đi vào, mồm cắn kẹo mút, chặc lưỡi nói, “Chảy có chút huyết nhằm nhò gì, chưa chết liền đâu...”

“Anh...” Thắng trừng mắt, mặt sưng lên như muốn nhào tới làm thịt tên bác sĩ cầm thú nọ.

Thế nhưng Kiệt tiên sinh nào bị hấp nóng, chẳng thèm bận tâm đến chuyện khác, hướng Mỹ lớn tiếng hỏi, “Em thì sao? Em chỉ cần một cục đá phẳng tôi như đá một con chó! Phải sạch tất cả! Ngày ấy tôi đã nói thế nào? ‘Đừng để cho tôi gặp lại em lần nữa!’ Em còn quay về làm gì? Khiến cho tôi còn tưởng em đã hồi tâm chuyển ý... Chơi tôi như vậy vui lắm sao? Tôi không biết đau à?” nói tới đây liền gục xuống thở hổn hển, vết thương chậm rãi thấm màu đỏ, tựa như những cánh hoa râm bụi lan nhanh trên nền vải trắng.

Lê Cao Thắng hét lên, “Con mẹ nó, cậu nằm im ngay cho tôi! Bác sĩ Quân, anh làm gì mà trở ra đó?”

Quốc Quân văng tục, “Con mẹ nó, con mẹ nó! Cậu ngoài mắng con mẹ nó bộ không còn chữ gì khác hả?”

Kiệt ôm bụng, thở hào hển. Đôi con ngươi đỏ kè, tránh khỏi tay Thắng, từng bước về phía Mỹ, rít ra từng câu chữ, “Cô làm ơn... thương tôi thì thương cho trót... Còn không thì biến! Thắng Kiệt này không cha không mẹ, không cần ai thương, không cần ai vớng bận! Sống cũng được, chết cũng chẳng sao... Cô, chỉ có cô là không được, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi... coi tôi là cái gì... Cô, biến...” nói rồi chỉ tay về phía cửa, gầm lên, “BIẾN! BIẾN CHO KHUẤT MẮT TÔI! CON MẸ NÓ! CỨT!!”

Vừa dứt câu, hai con mắt đỏ kè của Kiệt trợn lồi, thân hình run rẩy ngã xuống bất tỉnh. Nguyễn Quốc Quân đứng phía sau vung ống tiêm, lắc đầu, “Con mẹ nó, con mẹ nó! Cái đám nhóc các cậu ngoài mấy chữ này ra chẳng lẽ hết sạch vốn rồi à? Mười mấy năm đèn sách đáng lẽ phải học được nhiều lắm chứ!”

Lời nói của bác sĩ biến thái mặc dù không hợp với tình huống, thế nhưng lại làm không ít người thở phào nhẹ nhõm. Ryan rất không phúc hậu mà vừa đỡ Kiệt tiên sinh lên giường vừa khịt khịt cười, cả cậu luật sư nhỏ cũng ngượng ngùng cười cười.

Phan Mỹ miệng vừa lẩm bẩm mắng nhiếc, nhưng tay chân cũng nhanh lẹ giúp Kiệt tiên sinh đắp chăn chỉnh gối, động tác lưu loát liền mạch. Bác sĩ Quân đứng bên giường cất kim tiêm, cười cười hỏi, “Cô bé, nói các anh nghe xem, có phải thằng nhóc này vừa rồi làm gì em không, hửm?”

Mỹ giật mình, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, hai mắt luống cuống nhìn Quân, lại nhìn Ryan đang thu lại nụ cười. Ryan đảo ánh mắt nhìn chằm chằm Kiệt tiên sinh đang nằm bất tỉnh trên giường, gân xanh trên trán nẩy lên bùm bụp, giống như có thể nhào tới cắn đứt cổ ‘tội phạm’ bất cứ lúc nào. Lê Cao Thắng liếc nhìn con rồng nào đấy cũng đang bắt đầu xù vẩy lên, xoa bụng nói, “Tôi đói rồi, gọi đồ ăn đi.”

Bác sĩ biến thái đứng dậy, vừa phủi áo vừa lười biếng nói, “Trong bếp đang nấu đây thôi!”

Ryan đi khỏi phòng, vẻ mặt ‘anh tự hiểu’ ném cho Quân cái cười như có như không. Luật sư Cường trước những nhân vật có level cao như vậy bỗng đứng trở nên nhỏ bé, ngoan ngoãn rút di động, vừa đi vừa gọi cho nhà hàng nào đó. Thấm vồ vồ vai bạn hiền hai cái, cuối cùng cũng theo chồng rút quân, để lại gian phòng cho đôi trẻ.

Phan Mỹ đứng bên giường, nhìn đăm đăm gương mặt tái nhợt yếu ớt của Kiệt. Nói không cảm động là giả, nhưng được tỏ tình theo cách này, thật sự... quá kinh hãi. Kinh hãi đến độ ngu người luôn. Mỹ chợt muốn khóc, vừa muốn hung hăng trèo lên người anh, đánh cho anh tỉnh dậy để hỏi cho rõ, đồng thời lại xót anh, đau anh.

Cứ tưởng mình đơn phương, ai ngờ, lặn lội một vòng xa như vậy, dài như thế, mới vỡ lẽ ra cả hai đều đang hướng về nhau, lại cách một tầng sương mù quá dày. Anh bắt không được em, em lại nhìn không thấu anh. Cứ như thế chật vật tìm nhau.

May mà chưa quá trễ. Mỹ nghĩ, may mà, hai chúng ta đã tiếp tục kiên trì. Cũng chẳng rõ là kiên trì vì cái gì. Vì một câu nói, ‘ngoài anh, không còn ai, không có một ai khác’ vẫn luôn thổn thức trong đáy lòng chẳng?

19. Chương 19: Không Lùi Bước

Phan Mỹ đi rồi!

Khi tin tức này truyền đến tai Trần Gia Kiệt, anh chờ người ngồi trên ghế, chẳng còn biết nên làm gì. Mới hai tuần trước, sáng nào cô cũng mặt dày xách giỏ đến nhà anh làm cơm, giặt giũ, dọn dẹp, mặc dù chẳng cho anh được sắc mặt hòa nhã dịu dàng, thế nhưng cũng đủ làm anh vui vẻ trong lòng.

Anh đuổi, cô không đi.

Anh làm mặt lạnh, cô vờ như không thấy.

Mới hôm qua còn bảo hôm nay sẽ nấu lươn xào lăn cho anh ăn, thế mà đùng một cái, người ta lại nói với anh là cô đi rồi!

Luật sư Cường cùng thư ký Nam hai mặt nhìn nhau, không hện mà cùng lùi lại vài bước, cách xa cái bàn giấy ngổn ngang hồ sơ của Kiệt tiên sinh. Bọn họ theo anh đã lâu, dư biết cái tính tằm ngấm tằm ngấm ôm kho đạn của anh. Kiệt tiên sinh nho nhã lễ độ chỉ là cái vỏ, ruột gan bên trong đều là đao búa súng đạn, cứ lấy Trần Khôi làm ví dụ thì biết, thọc anh một dao, anh không moi tìm hấn mới lạ!

“Đi đâu? Đi với ai?” Kiệt tiên sinh cất giọng đều đều, trong phòng làm việc phà phà máy lạnh, khiến sống lưng người ta tê dại.

“Dạ?” thư ký Nam mờ mịt hỏi lại.

“Tôi hỏi, cô ấy đi cùng ai?” Kiệt siết chặt nắm tay, bản báo cáo đã sớm chẳng còn hình dạng.

Luật sư Cường, người đã tận mắt chứng kiến cảnh sếp lớn phun lửa tỏ tình lần trước, hiện rất biết điều mà thối lui xa thêm một chút, ‘nhường’ chiến trường lại cho thư ký Nam chưa rõ đầu cua tai nheo. Thư ký Nam, người lãnh trọng trách ‘lén lút giám sát’ cao cả, gơ tay đẩy gọng kiếng, thành thật đáp, “Dạ, đi cùng người tên Ryan. Nghe thám tử hồi báo, rạng sáng hôm nay, vào lúc bốn giờ, hai người họ đã ra cửa. Khi đi gọi một chiếc taxi của hãng Vinam, mang theo hành lý cùng một ít hàng hóa không rõ.”

‘Ầm, ầm’ luật sư Cường dường như có thể nghe thấy tiếng sấm sét ì ùng bên tai. Âm thầm than khóc, chị Mỹ ơi là chị Mỹ, chị đã không muốn chịu trách nhiệm, thì còn ve vãn anh lớn nhà em làm gì không biết. Chị trốn như thế, chiến trường này ai thu dọn được đây?

Thư ký Nam bị Kiệt tiên sinh quắc mắt trừng trừng, rụt cổ lùi lại mấy bước. Cảm thấy mình đã làm việc đúng theo chất lượng yêu cầu, chỉ thiếu điều đặt máy nghe lén, GPS lên người đối tượng nữa thôi, thế thì sếp lớn còn có điều gì không vừa lòng? Thật khó hiểu, thật oan ức, thật... bị quan cho kiếp làm thuê! Hu hu hu...

“Đã tra được lai lịch của thằng đó chưa?”

Thư ký Nam vội vã gật đầu, rút ra một tập hồ sơ, đem một bản đặt lên bàn giấy của Kiệt. Kiệt tiên sinh chẳng thèm nhìn đến bản kia, vung tay lên quát, “Đọc!”

“Dạ... Ryan Quin, 30 tuổi, tốt nghiệp MBA kinh tế, IT ở đại học Minesota, hiện đang là game developer tự do rất có tiếng trong ngành. Hơn nữa, ừm, dạ, còn là hàng xóm, có mối quan hệ... không rõ với chị... Mỹ...” càng nói giọng càng nhỏ.

“Bao lâu rồi?”

“Dạ, từ khi chị Mỹ ra ở riêng, đến nay cũng đã... ừm, năm năm rồi...”

Kiệt ôm trán. Năm năm, lại là năm năm. Năm năm trước cũng là lúc anh tìm đến Mỹ, khi ấy bên cạnh cô là người khác. Anh còn nhớ rõ, người nợ dáng lịch sự, nho nhã hơn gã Ryan này nhiều...

Một mỗi, Kiệt chưa từng cảm thấy như vậy bao giờ. Cho dù là đối mặt với nhà họ Trần, với Trần Khôi, hay với Trần Tuấn, gộp hết lại cũng không thể sánh bằng cảm giác bất lực, kiệt quệ về tinh thần lẫn thể xác như lúc này đây.

“Các cậu về trước đi.”

“Anh, còn...” thư ký Nam lật ra một trang trong bản báo cáo, muốn nói thêm.

“ĐI!” Kiệt tiên sinh gầm lên, quét sạch mọi thứ trên bàn giấy.

“Anh...” thư ký Nam còn muốn nói gì đó, nhưng Cường đã nhanh tay kéo cậu chạy ra ngoài, tránh khỏi trận địa ngũ lôi oanh tạc kia.

Nam đeo cặp giấy, cùng Cường ra cổng, thở phì phò hỏi, “Này, tôi vẫn chưa báo cáo xong, sao cậu lại...”

Cường liếc Nam, nói, “Cậu không thấy sếp đang muốn giết người sao? Còn ở đó mà nói cái gì nữa? Người mà cậu cho thám tử theo dõi là người yêu của sếp, còn người mà cậu vừa đọc báo cáo là tình địch của sếp đấy!”

“Tình địch? Không thể nào!” Nam kêu lên.

“Có gì mà không thể, về thôi, cứ để sếp tịnh dưỡng vài ngày đi.”

Nam mờ mịt nhìn bản báo cáo trong tay, gãi đầu lẩm bẩm, “Quái, người đồng tính cũng thích phụ nữ à? Vậy thì phải gọi là gì nhỉ? Bi?”

“Mau chở tôi về sở!” Cường mở cổng sắt, ngoài đầu gọi Nam, còn chưa đợi Nam dắt xe ra, thì đã có người vỗ lên vai cậu từ phía sau. Luật sư trẻ giật bắn người, theo phản xạ vung cặp táp, nắm đấm tung ra.

Người đứng sau có chút bất ngờ, nhưng ngay tức khắc trở mình, dùng một tay chặn lại nắm đấm của Cường, thân mình theo đó áp sát, tấn cậu lên tường, nở nụ cười nhả nhả, “Là tôi, là tôi đây mà! Huỳnh Túc Cường, cậu muốn đánh cả tôi luôn à?”

“Bác, bác sĩ Quân?!” Cường tròn mắt nhìn Quân, cả người lúc này mới thả lỏng, thở phào một hơi, “Tôi còn tưởng...”

Nguyễn Quốc Quân cười cười, nhưng nụ cười không hiện trong đáy mắt. Tay anh hơi hợt xượt qua gò má cậu, tựa có tựa không chạm nhẹ đến vết bầm trên khóe môi Cường. Luật sư trẻ trừng mắt giật mình, trong một thoáng lướt qua, cậu dường như nhìn thấy sắc lạnh trong đôi mắt anh.

Chớp mắt lại thấy bác sĩ Quân cười vô lại, buông tay, phủi lại nếp nhăn trên quần áo Cường, vẫn một dáng điệu ngả ngớn, “Tuồng ai? Tuồng tôi là người trong mộng của cậu chắc?”

“Anh đến thăm anh Kiệt?” Cường kéo lại cổ áo bị túm nhăn, phớt lờ trêu chọc của Quân, hỏi lại.

Quân nhướn mày, đôi mắt sau gọng kiếng vàng chớp chớp, “Có người đến thay còn tốt hơn bác sĩ là tôi rồi, lo gì.” vừa nói, tay vừa chỉ chiếc taxi đỗ xuống trước cổng nhà.

“Chị Mỹ? Chị...” Cường kinh ngạc trợn mắt, nhìn Phan Mỹ từ trên xe bước xuống, lại quay sang nhìn vẻ mặt ngốc trẻ của Nam, rõ ràng là người lãnh nhiệm vụ giám sát cũng chẳng hiểu mô tê gì sất.

“Ồ, mọi người ở đây tốt quá, làm ơn giúp tôi mang mấy thứ này vào nhà...” Mỹ kéo áo thấm mồ hôi trên trán, nở nụ cười tươi tắn.

“Em gái, mua hết cái chợ luôn hả? Cha cha, lươn ngon quá, còn có gà nũn, chim cút, thỏ, có cả gà nước! Em à, định làm tiệc đãi khách à?” Quân sang sảng chạy tới, móc tiền túi trả taxi, tò mò giở thùng lạnh lên xem.

Mỹ vừa chỉ huy Nam và Cường chuyển đồ vào trong, vừa hào hứng nói, “Mấy cái này là hồi khuya em chạy xuống nhà bà dì ở Rạch Giá, kéo người ta ra chợ sớm mua về đó! Lươn câu ruộng, gà với chim cút, thỏ là nhà vườn đem ra, còn gà nước là gập hên lắm mới mua được! À, còn có dứa nước, thốt nốt, em mua rồi chờ người ta làm xong tới lấy, tươi nguyên luôn! Lát nữa dọn dẹp xong xuôi em gọi anh qua lấy về ăn cho mát!”

Bác sĩ Quân cười tươi rói, không tiếc mấy lời nịnh nọt phun ra, “Nhớ đó nha! He he, cảm ơn trước! Em gái, nhìn em cà tung vậy mà cũng biết săn sóc quá chừng!”

Phan Mỹ hất đuôi tóc dài, chống nạnh cười đến là xuân về hoa nở, “Hố hố hố! Ngó anh biến thái thú vị quá từ trên xuống dưới, vậy mà cũng còn cặp mắt sáng nha!”

Hai người tôi một câu anh một lời, càng nói càng chẳng ra làm sao. Cường và Nam nhìn nhau, đầu đầy quạ đen. Cường vội hỏi, “Đi chợ Rạch Giá, mà còn đi sớm như vậy, sao chị không kêu bọn em theo giúp?”

“Mấy cậu bận việc, làm gì rảnh! Tôi đi cùng Ryan là được.”

“Ồ, vậy ảnh đâu?”

“Hồi nãy taxi thả ảnh xuống nhà cậu chị rồi. Cũng tội, trái giờ mà phải dậy giữa khuya theo lộ trong chợ...” Mỹ mở cửa phòng ngủ dành cho khách, đem hành lý của mình ném bừa vào trong.

Cường dơ mặt hỏi, “Chị, chị định...”

“Ở đây luôn cho tiện, đi đi về về, đường xá bụi bặm mệt chết pà!” Phan Mỹ ném áo khoác lên sofa, xuống bếp vốc nước rửa mặt, mở tủ lạnh lôi bịch sữa tươi ra nốc sạch, bắt đầu giở đồ ra xếp vào. Động tác liền mạch mau lẹ, cứ tự nhiên như ở nhà. Giữa chừng quay ra hỏi, “Các cậu muốn ở lại ăn trưa luôn không?”

Như đã nghiệm ra điều gì vô cùng cao siêu, luật sư Cường lúc này mới kinh hãi nhảy dựng lên, lắc đầu nguầy nguậy, kéo bác sĩ Quân và thư ký Nam chạy nhanh như gió, chỉ để lại một câu, “Chị Mỹ, bảo trọng!”

“Ê, nhớ khóa cửa cho tôi đấy!” Mỹ gọi với theo.

“Dạ!”

Phan Mỹ cầm khúc thịt lươn đã được làm sạch đứng trong bếp, mờ mịt nhìn ba người mới đó đã chạy biến, lằm bằm, “Làm gì mà gấp vậy...”

Hiển nhiên, hai giờ sau đó, khi Phan Mỹ đã nấu nướng xong xuôi, tắm rửa sạch sẽ, lò mò đi vào phòng làm việc của Trần Gia Kiệt, nhìn một đồng hồ điện trong phòng, mới lơ mơ cảm giác được câu ‘bảo trọng’ của nhóc luật sư kia có đạo lý vô cùng cao thâm.

Căn phòng bình thường gọn gàng ngăn nắp, ánh sáng đầy đủ, thật đúng tiêu chuẩn của Kiệt tiên sinh, lúc này lại tựa như vừa có một cơn bão cấp 8 gió giật cấp 12 quét qua, nhìn không ra hình ra trạng gì ráo trọi. Phan Mỹ đi vào kéo rèm cửa sổ, định bụng sẽ dọn dẹp trước rồi đi khỏi bình vắn tội ông tướng kia sau.

Rèm cửa vừa kéo được một nửa, phía sau bỗng nghe thấy tiếng khóa cửa. Phan Mỹ khựng lại, không biết vì sao âm thanh khóa cửa này... hơi bị rùng rợn... Na ná cảnh nhà ma trong cái phim kinh dị mà cô bắt Kiệt tiên sinh cùng xem với mình vài hôm trước...

Sau tiếng khóa cửa, không gian rơi vào yên lặng khó thở. Phan Mỹ run rẩy, chậm chạp quay đầu lại, tay lén lút mở chốt cửa sổ, định bụng lỡ mà có ma thiệt là cô sẽ lập tức nhảy cửa sổ. Kệ mịa nó! Thà té lều gậy tay gậy chân hay đầu bị đập cho ngu người cũng còn đỡ hơn là bị ma làm thịt giống trong phim! Thiệt sự là quá kinh dị!

Trước cánh cửa khóa kín đứng một người mặc pijamas, đầu tóc mọi khi được chải gọn gàng lòa xòa vô lối, gương mặt vô cảm đang giương đôi mắt viền đỏ nhìn chằm chằm Phan Mỹ. Ánh sáng từ màn cửa nửa đóng nửa mở rọi vào, vừa vắn chiếu rõ toàn bộ dáng người cao ráo vững chắc của anh.

Phan Mỹ nhìn lồng ngực căng cứng, cơ bụng sáu múi lộ ra sau cái áo ngủ bị phanh mở, dấu băng trên bụng càng làm tăng sự hấp dẫn đến lạ, nuốt nước miếng cái ực, khấn trương nói, “Trần Gia Kiệt, anh lại bị trúng phong à?”

Không nhúc nhích, không phản ứng. Xem ra là chuyện lớn rồi, chẳng biết lại cái quái gì nữa đây.

Phan Mỹ nghĩ không ra Kiệt tiên sinh lại bị cơn gió độc nào giạt trúng, ánh mắt vô tình liếc xuống đồng giấy tờ vung vãi dưới chân mình. Phan Mỹ cúi xuống, nhặt lên một phần lý lịch, trên góc trái có gắn một tấm hình. Cô run giọng, dường như không dám tin, “Ryan?...”

Phan Mỹ ngược mắt nhìn Trần Gia Kiệt, giọng kìm nén lửa giận hỏi, “Sao anh có cái này?” hiển đối với Phan Mỹ, một cái sơ yếu lý lịch thì cũng chẳng hiếm lạ, thế nhưng phiên bản này cô đọc đi đọc lại vài lần vẫn không hiểu nổi. Đây không phải là sơ yếu lý lịch, mà là một bản báo cáo. Mỹ gỡ phần sau, khi đọc đến tính hướng của Ryan cũng bị liệt kê vào, bỗng đứng một nỗi cảm tức trào lên trong cuống họng.

“Anh thuê người điều tra anh ấy?” đến cả tính hướng, một điều riêng tư nhất cũng bị lôi ra đặt lên làm báo cáo, thật sự là quá đáng!

Trần Gia Kiệt vẫn nhìn chằm chằm sắc mặt của Phan Mỹ từ nãy, giờ mới nhếch miệng cười lạnh. Anh không thèm đáp lời cô, mà chậm rãi đi đến bên kệ sách, từ trong ngăn tủ bí mật lôi ra một cái hộp nhỏ, loại hộp mà người ta dùng để đựng trang sức. Phan Mỹ nhìn theo từng động tác chậm rãi của Trần Gia Kiệt, cảm thấy vừa giận vừa tò mò, cho đến khi Kiệt tiên sinh đem cả một thùng ảnh đổ xuống chân cô, thì trong lòng chỉ còn lại tức giận ngập tràn.

Tất cả đều là ảnh sinh hoạt của cô!

Nhìn vào mái tóc từ ngắn sang dài của cô trong hình, Phan Mỹ liền biết đây là ảnh chụp từ khoảng năm năm về trước, sau khi cô rời khỏi bệnh viện. Ảnh cô đi làm, đồng nghiệp là ai, đi xe gì, ai đưa đón, thậm chí cả ảnh cô cùng Ryan say xỉn đi ra từ trong quán nhậu cũng có đủ!

Trần Gia Kiệt cầm một tấm chụp vào thời điểm trước khi cô về Việt Nam gờ lên. Trong ảnh, Ryan đang công cô từ quán bar leo lên một chiếc taxi. Mặc dù Phan Mỹ nhớ rõ, buổi tối đó vì cả hai đều uống say, không thể lái xe về nên phải gọi taxi, bản thân cô cũng đã say không lết nổi nữa rồi, dĩ nhiên đứa nào tính táo hơn thì đứa đó phải móc tiền trả bill, trả taxi, công đưa kia về, rõ ràng đã cá cược như vậy, nhưng hình chụp ra lại khiến người ta nhìn theo một lẽ khác.

Mỹ nhìn tấm ảnh trong tay Kiệt, lại nhìn sắc mặt của Kiệt tiên sinh, cảm thấy hôm nay không đơn giản là một trận bão quét qua. Cô hỏi, “Tại sao?”

Kiệt tiên sinh không thèm đáp lời, mà bắt đầu xé nhỏ bức ảnh. Từng tấm, từng tấm ảnh, xé vụn ra, vung tứ tung khắp trên đầu hai người. Mỹ lùi lại, cảnh giác nhìn Kiệt, hỏi, “Anh muốn gì?”

“Tôi đã nói, bất cứ ai cũng có thể đến rồi đi trong đời tôi, nhưng riêng em thì không được. Phan Mỹ, tôi đã cho em cơ hội...” Trần Gia Kiệt thấp giọng nói, âm điệu nhàn nhạt không nghe được chút cảm xúc.

Phan Mỹ thất kinh, vội vàng chạy tới cửa, ra sức vắn mở, đấm đá, nhưng làm thế nào thì cánh cửa kia cũng không thèm nhúc nhích. Cô hoảng hốt nhìn Trần Gia Kiệt đang từng bước tiến tới, lớn tiếng nói, “Anh đứng yên đó! Không được tới đây! Nếu không... nếu không tôi la lên đó!”

Trần Gia Kiệt bật cười, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng rất nhu hòa, thế nhưng ánh mắt lại khiến Phan Mỹ khiếp sợ không thôi. Ánh mắt đỏ ngầu của anh, tựa như một loài dã thú khát máu.

Anh nói, “Đây là phòng cách âm, cho nên, em có thể kêu thoải mái. Tôi rất mong đợi!”

‘Ầm’ Mỹ dường như nghe thấy lá chắn trong lòng mình đổ sập. Tim cô đập thành thịch, mắt láo liên nhìn quanh bốn phía tìm đường trốn, nhưng trong căn phòng kín mít như vậy, cái lỗ chuột còn không có thì cô biết trốn vào đâu?

Nhảy cửa sổ!

Kiệt khê nheo mắt, ngay khi Phan Mỹ vừa đập lên ghế sofa nhảy vọt về phía bàn giấy thì anh đã nhanh hơn một bước, đón đầu cô ngay trước bàn. Phan Mỹ kinh hãi hét lên một tiếng, cả người mất đà ngã vào tay ghế. Kiệt xoay người, đem cô gái đặt lên bàn giấy, thân mình nhanh như chớp chen vào giữa hai chân cô. Kiệt làm tất cả chỉ trong nháy mắt, khiến Mỹ không cách nào đỡ kịp, hơn nữa lợi thế của đàn ông là sức lực hơn hẳn, cô bị anh khống chế hoàn toàn.

Trần Gia Kiệt nhếch môi cười nhạt, một tay giữ chặt hai cổ tay mảnh khảnh của cô, tay kia chộp cuộn băng keo trong ngăn tủ.

“Anh... anh định làm gì? Mau buông tôi ra!” Phan Mỹ nhìn Trần Gia Kiệt cắn mở băng keo, dùng nó trói chặt hai cổ tay cô lại, bắt đầu run rẩy.

“Làm gì? Nhìn mà không biết, hửm?” Kiệt chống tay trên bàn, nhìn Mỹ nằm bên dưới ra sức vùng vẫy. Thấy cô cố ý trườn lên trên, Kiệt liền ôm lấy hông cô, kéo xuống, để thân dưới của mình dính chặt với cô.

Phan Mỹ run lên, hai mắt trợn trừng nhìn Trần Gia Kiệt. Khi anh làm như thế, cách lớp quần áo cô có thể cảm nhận rõ ràng phía dưới của anh đang sưng lên, hơi nóng truyền vào khiến cô thở hắt một hơi. Lúc này mà còn ra sức giãy dụa thì đúng ngu tận mạng! Nhưng không giãy cũng không xong, Phan Mỹ mím chặt môi, cố gắng bình tĩnh suy nghĩ.

“Anh có biết đây là phạm tội không?”

“Tội gì? Cường hiếp? Cường dâm? Hay là hiếp dâm?”

“Trần Gia Kiệt, tôi không nói đùa! Tốt nhất là anh buông tôi ra!”

“Em muốn kiện tôi? Được, chờ tôi làm xong rồi cho em kiện thoải mái, tôi sẽ theo hầu tòa.” Kiệt vuốt ve gương mặt xanh mét của Mỹ, hai bàn tay chậm rãi dời xuống, cách lớp áo sơ mi bắt đầu xoa bóp bộ ngực tròn trịa.

Phan Mỹ gập cùi chỏ, muốn gạt hai bàn tay quỷ quái kia ra nhưng không được. Chẳng riêng gì về chênh lệch thể lực, mà còn vì cảm giác tê dại từ ngực truyền tới. Trần Gia Kiệt không chút gì kiêng dè, thẳng tay xoa bóp, khiến thân thể của cô chịu đủ kích thích.

Thấy Mỹ cắn chặt răng, cho dù gương mặt có đỏ như máu thì đôi mắt vẫn còn quật cường trừng trừng mình, Kiệt nhướn mày, bắt đầu lật ngược vạt áo trước của cô lên, để lộ chiếc áo ngực màu hồng đáng yêu vô cùng. Đôi tay mang theo lửa nóng chạm lên từng tấc da thịt, chậm rãi cởi bung áo ngực, cầm lấy bầu ngực của cô, lại xoa lại nắn. Da thịt chạm nhau khiến Phan Mỹ ngứa đầu thổ đốc, tức giận gầm lên, “TRẦN GIA KIẾT!!”

“Ừm, sao?” anh khàn giọng đáp, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm đôi gò bồng mềm mại của cô đang co giãn dưới tay anh. Thật rất mềm, cứ như đang nhào bột vậy. Kiệt dùng ngón cái gầy nhẹ đầu nhũ màu hồng xinh xắn của cô, cảm nhận thân thể cô co lại, hai chân cũng vô thức cong lên, cọ sát vào hông anh. Cổ họng khô rát, Kiệt khom lưng, há miệng ngậm lấy một bên ngực Mỹ, bắt đầu bú mút.

“A...” cơ thể Phan Mỹ run lên bần bật theo từng cái mút vào nhả ra của anh. Hơi thở anh nóng rực phả vào da thịt cô, nung chảy cô. Kì lạ, Kiệt chỉ cần làm như thế vài lần, Mỹ đã cảm thấy bên dưới mình ướt ươn. Cô còn chưa kịp hoàn hồn, thì hai tay anh đã luồn vào bên hông cô, một phát đem cả quần trong lẫn quần ngoài của cô cởi sạch.

“Khốn nạn! Buông ra! Buông tôi ra! Trần Gia Kiệt, tôi ghét anh! Thù anh suốt đời này!!” toàn bộ thân kín của mình đều bị phơi bày, còn là trong tư thế bị bắt dạng chân nằm trên bàn như vậy, Phan Mỹ cảm thấy nhục nhã, thật quá nhục nhã. Cô điên cuồng giãy dụa, đấm đá, bật khóc nức nở.

Trần Gia Kiệt nhìn Phan Mỹ một thân chật vật, tóc tai bung xõa xuống cạnh bàn, thân thể lỏa lồ xinh đẹp vô cùng. Anh giữ chặt hông cô, để mặc cô vùng vẫy, tầm mắt chăm chú dừng trên nét mặt đẫm nước đau khổ của cô. Bầu ngực tròn trịa của cô vì vậy mà rung rinh, vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, bờ mông no đủ mát lạnh vô thức ma sát vào thân dưới của anh, khiến anh liên tục hít sâu dồn dập.

“Vậy thì đừng tha thứ.” Trần Gia Kiệt kéo quần xuống, để cậu nhỏ hùng hực lửa nóng của mình vào trước cửa mình của Mỹ, vừa dứt lời liền cắn răng thúc vào.

Đau đớn bất ngờ khiến Phan Mỹ giật nảy lên, theo bản năng muốn thét ra tiếng, nhưng miệng há to cũng không thể thốt ra được âm thanh gì. Màng trinh bị xé rách khiến cô đau đến chết lặng.

Không chỉ Phan Mỹ, mà Trần Gia Kiệt cũng kinh hồn. Anh mở trừng mắt, nhìn nơi giao hợp của hai người đang chậm rãi rỉ ra một dòng máu tươi chói mắt. Âm hộ của cô thít chặt lấy anh, đau đớn này khiến Kiệt bừng tỉnh.

“Khốn... khốn... nạn... Cút, cút ra... cút ra...” Phan Mỹ ngửa đầu thở hổn hển, nước mắt không ngừng chảy xuống, từng chữ từng lời nức nở như dao găm cắm sâu vào lòng ngực Kiệt.

Kiệt dùng tay dịu dàng xoa lên chỗ da thịt hai người kết hợp, cảm giác thít chặt giảm dần. Anh chậm rãi kéo ra một chút, rồi lại tiến vào, từng chút một như thế, kiên nhẫn đợi cho cô quen dần. Khi đâm thủy bất đầu xoa nhờn thân còn to lớn của anh, nhìn sắc mặt cô từ tái mét chuyển sang hồng nhuận, chân mày giãn ra, Kiệt liền biết tới lúc rồi. Vì thế, anh bắt đầu rút ra nhiều hơn rồi lại đút vào sâu hơn.

“Haa... khó chịu... khó chịu quá...” Mỹ thút thít lắc đầu, cảm giác nơi đó của mình tắc nghẹn, nhưng sâu bên trong lại thiếu thiếu cái gì đó. Lúc này trong đầu cô có cả đàn voi chạy rầm rầm rồi, đầu còn tỉnh táo để suy nghĩ cái thiếu thiếu trong người mình là cái gì. Mỹ hành động tựa như là theo bản năng. Hai chân thon dài quắp lấy hông anh, lưng mảnh cong lên, rướn mông mình về phía anh. Cô muốn, cô thực muốn lấp đầy khoảng trống bên trong, đến mức từng li da thịt đều đang kêu gào.

Mỹ gơ hai bàn tay bị băng keo quấn chặt, chụp lấy áo Kiệt, kéo anh lại gần. Bên dưới anh đang chậm rãi đút vào. Cô mở đôi mắt mù sương phiếm tình nhìn anh, hơi thở thơm ngát phả vào miệng lưỡi anh, thổn thức, “Khó chịu quá...”

Ánh mắt thương xót đau lòng của Kiệt nhìn Mỹ chợt chuyển sang bức bách, khẩn thiết. Anh cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ chuyên vắng tục của cô, ra sức cắn mút, điên cuồng cưỡng đoạt hơi thở của cô. Kiệt bắt đầu tăng tốc, rút ra nhiều hơn lại đâm vào nhiều hơn. Mỹ há miệng thở dốc, đón lấy đầu lưỡi càn quấy của anh, vòng tay cũng vô thức ôm lấy đầu anh, vừa khóc vừa phát ra từng âm thanh ngân nga theo nhịp động bên dưới của anh.

Kiệt làm rất mạnh, so với ban đầu vì xót cho Mỹ mà gắng gượng kìm chế, thì lúc này đã như ngựa bứt cương, ra sức càn quét trên thân thể cô. Những lúc anh điên cuồng thúc vào chỗ nhột của cô, Mỹ đều không kìm được mà bật thét lên. Lần đầu tiên nếm mùi tình dục, anh khiến cô vừa đau vừa sướng. Khi anh gồng mình đem từng đợt tình trùng nóng bỏng bắn sâu vào trong âm đạo của cô, Mỹ đã hoàn toàn thả mình treo theo anh, thân thể lỏa lồ ngửa ra trên bàn. Cô rúm mình co giật, bên trong thít chặt nuốt trọn dương vật của anh. Kiệt giữ chặt hông Mỹ, rướn người về phía trước, đem chính mình chôn vào sâu thật sâu bên trong, thỏa sức bắn ra. Anh vùi đầu hôn cô, hút lấy từng chút mật ngọt trong miệng cô.

Mồ hôi nhễ nhại bóng nhẫy cả mặt gối, đã không còn rõ là của ai nữa rồi. Mỹ thở dốc, ánh mắt ngưng trọng nhìn lên trần nhà, tựa như con búp bê bị phá hỏng. Hoan ái qua đi, chính bản thân cô cũng không dám tin, không thể không thừa nhận, dù đau nhưng cảm giác cực kì sung sướng. Anh vẫn còn chôn sâu trong người cô không chịu rút ra, cảm giác căng cứng tràn đầy khiến Mỹ ngoài ý muốn thỏa mãn. Bụng dưới nóng ran liên tục nhắc nhở cô vừa rồi anh đã đem toàn bộ mầm mống của mình thả vào bên trong. Mỹ khàn giọng, “Tránh ra... xong rồi thì tránh ra...”

Kiệt gục trên thân Mỹ, ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt anh vẫn còn bị tình dục thiêu đốt, nóng cháy đến mức Mỹ cũng không biết phải làm sao. Cô quay mặt đi, nhắm mắt lại, chỉ lạnh giọng nói, “Anh phá trinh tôi

rồi, có vờ lòng chưa? Vờ lòng rồi thì xéo...”

Kiệt nhìn Mỹ tức giận, nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Anh vuốt ve gương mặt đỏ hồng của cô, chậm rãi đặt xuống từng nụ hôn, liếm đi nước mắt trên mi cô. Anh ngậm vào vành tai cô, vừa gặm vừa mút, đầu lưỡi bắt chước vật gì đó ở bên dưới, đẩy ra đẩy vào.

Mỹ giật bản mình xoay mặt lại, kinh hãi nhìn chòng chọc người đàn ông đang giở trò càn quấy trên người mình. Gò má cô đỏ ửng, lấp bắp, “Anh... anh...”

Kiệt dán lên môi Mỹ, ánh mắt mang theo yêu cầu vô hạn, cười khê, “Mục đích của anh không phải là phá trình em, mặc dù món quà của em khiến anh rất bất ngờ...”

Mỹ giận điên lên, há miệng cắn một phát vào môi dưới Kiệt. Máu nhiễm lên răng lưỡi, cô day nghiến, “Đồ khốn! Anh tưởng tôi là con điếm? Anh tưởng tôi lăn qua giường bao nhiêu thằng? Khốn nạn! Anh chơi gái quen rồi nên cũng nghĩ tôi như đám gái điếm anh bao? Xéo ra! Lấy thứ bản thủ của anh ra khỏi người tôi! Đi tìm con khác mà chui vào!”

Sắc mặt Kiệt danh lại, gơ tay bóp chặt cằm Mỹ, gầm lên, “Mẹ kiếp! Em thử gán tôi cho con đàn bà khác đi! Tôi cảnh cáo em: đừng bao giờ có ý nghĩ giao tôi cho ai khác, nếu không tôi sẽ xích em lên giường, dùng chính cái thứ dơ bẩn của tôi để dạy cho em biết cách làm đàn bà dâm đảng!!”

Phan Mỹ bị khí thế của Kiệt tiên sinh dọa sợ điếng người, lặng thinh nhìn anh. Đây mới chính là Trần Gia Kiệt. Một Trần Gia Kiệt hung hãn, cáu gắt, thiếu kiên nhẫn, là Trần Gia Kiệt đóng mác Phan Mỹ từ năm bảy tuổi. Tất cả hòa nhã, lịch sự, văn hóa của anh, khi đối diện với cô thì toàn bộ đều là rác thải!

Phan Mỹ yếu thế, nên, Phan Mỹ sử dụng vũ khí của phụ nữ, lấy nước mắt nhấn chìm Trần Gia Kiệt. Cô bật khóc bù lu bù loa, khóc cho đất trời điên đảo, vừa khóc vừa nức, “Híc, nhưng anh cưới người khác mà... anh đã muốn cưới người khác rồi... hu hu hu... anh không nói không rằng... hu hu... làm đám cưới với người ta... oa hu hu hu...”

Kiệt sừng sốt, nghe cô oán trách, sắc mặt dịu lại. Hai mắt anh cay xè, vừa hôn đi nước mắt của cô vừa dỗ, “Không, anh không cưới người khác. Anh cưới em, anh chỉ cưới em... Mỹ, anh chỉ muốn cưới em... không cưới ai khác. Năm đó chỉ là đám cưới giả, đừng khóc, là giả thôi.”

“Nói láo! Nếu là giả thì sao Trúc cắt cổ tay tự sát?”

Ánh mắt Kiệt trầm xuống, một mảnh tối tăm đầy mưu ma chước quỷ mà Mỹ không hề biết tới như ẩn hiện trước mắt cô. Giọng nói anh lạnh lẽo khiến cô rùng mình, “Dĩ nhiên là cô ta không biết. Kế hoạch này kéo dài suốt năm năm qua, chỉ có anh, Cao Thắng, bác sĩ Quân, nhóc Cường cùng vài người thân cận của anh biết rõ mà thôi. Còn có... anh họ em, anh Tân, cũng có chút liên quan...”

“Anh Tân?” Mỹ mở to đôi mắt ngập nước nhìn Kiệt, rồi nghĩ cũng đúng, đều là người làm ăn hết, dễ dãi gì không biết nhau.

“Trúc cũng là người thân cận của anh mà?” Mỹ ngờ ngác hỏi.

“Cho em nghĩ kĩ rồi nói lại lần nữa.” Kiệt ném cho Mỹ một cái liếc mắt khinh thường. Đưa tay gỡ trói cho Mỹ, cau mày nhìn vết hằn đỏ ửng trên hai cổ tay cô. Anh ôm cô sang phòng ngủ, đặt cô nằm xuống giường. Mỹ vẫn còn cố vất óc suy nghĩ xem rốt cuộc là chuyện quái gì đã xảy ra trong khoảng thời gian mình vắng mặt, ngẫm ngẫm, lại cảm thấy thật sự thời gian đã lâu như vậy rồi, ngay cả người trong cuộc là Trúc mà còn nhìn không ra thì nói gì là người ở xa tít mù khơi như mình...

Nghĩ nghĩ, Mỹ chợt cảm thấy bên dưới nhồn nhột. Lúc này họ Phan có dây thần kinh thộ như cột nhà mới nhận ra tình hình chiến sự trong lúc mình đang bận suy nghĩ vẫn đang cực kì căng thẳng, thậm chí mặt trận cũng đổi luôn rồi. Nhìn cái đầu của Kiệt tiên sinh đang chôn vào giữa đùi mình, Mỹ run rẩy kêu lên, “Anh... anh... đang làm cái gì... ư...”

Kiệt không thềm ngừng đầu, vẫn chăm chú banh mở hai chân Mỹ, dùng lưỡi liếm âm hộ của cô. Đầu lưỡi nhẹ nhàng mát xa chung quanh viên nón, cuốn lại, chui vào cửa mình của cô, bắt chước động tác ra vào của dương vật, tỉ mỉ liếm láp nơi vừa bị anh tổn thương. Mùi máu trình hòa lẫn với mùi tinh dịch và mồ hôi của hai người nhớp nháp trong miệng, không hiểu sao lại khiến Trần Gia Kiệt mê mẩn mất hồn. Chạm vào

Phan Mỹ, anh chỉ có một ý niệm, “Em là của anh. Em cuối cùng cũng thuộc về anh. Của anh, của anh, chỉ riêng mình anh...”

Mỹ chồm dậy, muốn đẩy anh ra, làm chuyện này quả thực rất xấu hổ. Nhưng cái lưỡi của anh lại khiến thân thể cô mềm nhũn, hai bắp đùi trắng trẻo xù xuống, mặc anh mở bung ra để tiện bề ‘làm việc.’ Mỹ cong lưng, há miệng cắn tay mình để chặn lại tiếng rên rỉ, thế nhưng âm thanh từ trong cuống họng của cô vẫn tràn ra. Tiếng rên động tình một khi bị đè nén thì sẽ càng mê hồn, càng kích thích đàn ông. Hiển nhiên, bạn Mỹ với kinh nghiệm ít ỏi làm sao biết được điều này, vì thế đã bị Kiệt tiên sinh đè trên giường tiếp tục chơi trò người lớn.

“Anh... haa... đồ dâm tặc... hu hu hu...” Mỹ vừa ra sức cào cấu lưng Kiệt, vừa nức nở mắng.

Kiệt thúc mạnh tới, mặt mũi đỏ bừng, làn da màu lúa bóng nhẫy mồ hôi. Anh cười, lồng ngực cường tráng run lên, đẩy bộ ngực tròn mềm của cô lên mỗi lúc một cao. Anh hôn lên chóp mũi nhỏ xinh của cô, giọng vừa đục vừa khàn, “Anh vốn dĩ là dâm tặc, em không biết à? Làm dâm tặc rất tốt!... Có thể nhìn lên em thay quần áo... biết em xài băng loại gì... biết em mặc quần lót gì... Hự, có thể trộm quần lót của em về ngửi... thơm lắm... em gửi thử chưa?”

Mỹ nghe mà rụng rời tay chân, trơ mắt nhìn Kiệt mà không tin nổi. Cô cách anh nửa vòng trái đất suốt mười ba năm trời, giờ anh lại nói vậy, có lẽ nào là từ rất lâu trước kia anh đã... biến thái như vậy?

Dường như hiểu ra thắc mắc của cô, anh chống tay dậy, nhìn cô âu yếm cười, “Em lần đầu có kinh năm mười bốn tuổi, mỗi lần phải bảy ngày mới hết. Bây giờ em còn dùng Kotex không, cái loại ngày xưa em thích đó, hửm?”

“Anh... anh biến thái!” Phan Mỹ khóc không ra nước mắt. Thì ra bản thân mình và tất cả bàn dân thiên hạ đều bị lừa rồi. Bị cái vỏ ngoài đàng hoàng lịch sự, có ăn có học của Trần Gia Kiệt lừa gạt rồi! Hu hu hu! Không biết đâu, cô muốn trả hàng!

Hiển nhiên, Trần Gia Kiệt chẳng những là loại hàng giá khủng, hơn nữa còn đánh thêm cái mác ‘hàng mua rồi miễn trả lại,’ vì thế rất thích thú cười tà, “Xem nào, tháng này em chưa có, đúng không?”

“Anh...” Mỹ chợt mở to mắt, kinh hãi kêu lên, “Anh muốn...”

Kiệt lại đè người xuống, vẻ mặt nghiêm túc phun ra từng chữ, “Hôm nay đã hơn nửa tháng, em vẫn chưa có. Vậy là còn kịp. Yên tâm, anh sẽ chăm chỉ cày cho kịp gieo xong tháng này!”

Mỹ vung tay tát Kiệt một cái, chưa đã tức, lại tát thêm mấy phát nữa. Kiệt bị đánh cho hai má sưng đỏ, còn có vết móng tay xẹt qua gò má rướm máu, nhưng vẫn nở nụ cười sung sướng, ánh mắt sáng rực kinh người, “Nếu tháng này chưa kịp thì tháng sau, tháng sau nữa! Em ở đây mấy tháng thì anh sẽ cố gắng mấy tháng, để khi em về bên đó còn kịp đem con theo.”

“Mẹ kiếp! Anh bị điên rồi hả?”

“Là em ép anh.” Sắc mặt Kiệt chợt thay đổi, vừa giận vừa bất đắc dĩ, “Là chính em ép anh. Dùng dằng dây dưa mười mấy năm mà vẫn chưa có kết quả, chi bằng anh làm em mang bầu luôn đi, lúc đó anh sang Mỹ tìm ba mẹ em mua vé bố sung sau cũng được. Miễn sao có thể trời em lại, trời em cả đời luôn!”

“Anh...”

Dường như sợ Mỹ phản đối, Kiệt đè đầu hôn cô không nhả, bên dưới càng ra sức vận động. Chỉ vài lần lăn qua lộn lại Mỹ trên giường, mà Kiệt tiên sinh của chúng ta không học tự thông, ngộ được ra rất nhiều điều.

Ví dụ như, nếu muốn làm Phan Mỹ ngậm miệng mà không làm tổn thương cô, cách tốt nhất là cứ đè ra hôn cho hết hơi nói luôn. Ví dụ như, mỗi lần lên đỉnh, Phan Mỹ đều thích được hôn, vì thế phải tranh thủ hôn cho sướng miệng. Lại ví như, khi anh thúc vào thật sâu, nói từng chuyện lúc nhỏ anh rình cô tắm như thế nào, rồi trộm quần lót, áo ngực của cô ra sao, nhìn ảnh cô mặc áo dài mà thủ dâm cách nào, mỗi đêm ngủ đều mơ thấy mình dùng cách nào yêu cô, vân vân mây mây, sẽ khiến âm hộ cô co rút chặt chẽ làm cho anh sướng rêm.

Cứ như thế, đến khi Phan Mỹ buông giáp đầu hàng, nửa mê nửa tỉnh được Trần Gia Kiệt bông đến phòng tắm. Trong phòng tắm anh lại đối khát hành hạ cô một trận nữa rồi mới chịu mang người ra phòng ngủ

dành cho khách. Vừa vào trong, thấy hành lý Mỹ mang tới ở lại, Kiệt tiên sinh hạnh phúc tràn trề, kim lòng không đành lại yêu cô thêm lần nữa mới cho người ta nằm nghỉ.

Lúc này, Phan Mỹ hoàn toàn chịu thua nằm trong vòng tay ấm áp của Kiệt tiên sinh, đầu gối lên ngực anh, eo bị anh ôm, hai chân bị anh cặp lại. Cô mệt chết đi được, đến đầu ngón tay cũng không muốn nhấc lên, cứ nằm đó nghe anh thì thầm kể chuyện anh giở trò dâm tặc và tính toán trở thành gian phu của cô.

Anh nói, “Em biết không, anh từng nghĩ nếu em thật sự làm vợ người ta, thì anh nên làm sao... Anh nghĩ đến phát điên, cuối cùng vẫn là không bỏ được. Cho nên, Phan Mỹ, nhớ kỹ lời hôm nay anh nói, dù em có làm vợ người ta, có sinh con đẻ cái cho thằng khốn nạn nào khác ngoài anh, anh cũng không buông tha cho em. Anh sẽ dụ dỗ chồng em ngoại tình, dụ người tình của chồng em giết chồng em, phá hoại gia đình em, sau đó sẽ đến lượt em ngoại tình với anh... Nếu chúng ta không thể làm vợ chồng, vậy thì anh làm gian phu, em làm dâm phụ cũng tốt lắm... Nhưng em chỉ được dâm với anh, nếu có thằng khác, anh giết.”

Mỹ bật cười mà nước mắt ngấn dài, “Anh nói hay thật, liệu hồn coi chừng em cũng làm vậy với anh...”

Kiệt siết chặt vòng tay, cúi đầu hôn lên tóc cô, động tác thực dịu dàng ôn nhu, “Đối với anh, em không cần phải đặt giả thuyết. Muốn yêu cứ yêu, muốn giận cứ giận, hồi nãy anh cưỡng hiếp em trong phòng sách, ở đó có bốn máy camera, nếu muốn kiện thì cứ lấy phim đó làm bằng chứng. Em muốn làm gì cũng được, nhưng với một điều kiện.”

Mỹ dụi mắt ngáp, “Hửm?”

Kiệt luồn tay dưới chăn, vuốt ve bụng cô, “Ồ bên anh, sinh con cho anh.” Anh nghiêng người hôn cô, bàn tay xoa bụng cô dờ xuống, mò vào trong âm đạo ấm nóng mềm mại của cô. Thật ra anh còn muốn nói, ‘Mỹ, nếu không thể cùng nhau đến thiên đường của riêng mình, vậy cùng nhau xuống địa ngục đi. Anh cùng em, đến đâu cũng được...’ nhưng có nhiều khi, một lời nói cũng không bằng hành động, mà Trần Gia Kiệt anh thích loại hoạt động mang tính chất gắn kết như thế này hơn.

Cảm nhận được cự vật cứng nóng góc đầu dây, chọt vào vùng kín của mình, Mỹ run lên, yếu ớt rên rỉ, “Đừng nữa mà... em mệt quá, khuya dậy sớm đi Rạch Giá mua đồ ngon về nấu cơm cho anh, sáng chưa ăn, trưa cũng chưa được ăn... mấy giờ rồi...” cô mở mắt nhìn đồng hồ treo tường, tức giận đánh lên lồng ngực Kiệt, “Ba giờ chiều rồi, còn chưa cho người ta ăn! Muốn con thì cũng phải có sức khỏe mới được chứ!”

Kiệt tiên sinh dừng tay, nhìn nhìn nét mặt mệt mỏi của Mỹ, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp. Anh xuống giường, dùng chăn mỏng bọc lấy Mỹ rồi bế cô xuống bếp. Đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, Kiệt tiên sinh đặt bà nhỏ của mình ngồi xuống ghế, tự mình đi hâm nóng thức ăn.

Phan Mỹ ngồi nhìn Kiệt tiên sinh nhà cô đang bận rộn, tầm mắt lướt qua bờ vai rộng của anh, dừng trên tấm lưng săn chắc đầy vết cào đồ ửng, dờ xuống eo éch mạnh mẽ của anh. Mẹ ơi! Lại có người trần truồng vào bếp, làm sao bà táo chịu nổi?

Hai má cô đỏ bừng, vội vàng dờ tầm mắt, nhưng chỉ được một lúc rồi lại nhìn về. Còn mắc cỡ cái quỷ gì, kiểu gì cũng làm qua rồi, còn bày đặt mắc cỡ cho ai xem! Vì thế, cô gái nào đó cứ vậy nhìn chăm chăm cặp mộng, ôi cặp mộng ấy... Phan Mỹ nuốt ực một ngụm, một nỗi khát khao muốn nhào qua phập một phát lên đó chực trào dâng.

Kiệt nín cười muốn đau ruột. Anh quay đầu, ném cho Phan Mỹ một ánh mắt chịu đựng. Phan Mỹ bắt được, lại sưng sốt kêu lên, “Anh, anh, anh! Đây là nhà ăn! Anh đang trắng trợn quyến rũ người khác đó!”

Anh bật cười, bưng tô cháo âm ấm nóng đặt trên bàn, xóc cô gái đã bị anh quyến rũ lên, để cho cô ngồi trên đùi mình, chậm rãi đút cho cô từng muỗng cháo. Kiệt nhìn Mỹ nuốt cháo, cảm giác miệng lưỡi mình cũng khát theo. Anh hỏi, “Ăn ngon không?”

Mỹ gật gù, “Ngon chứ sao? Em nấu là phải ngon rồi! Nói cho biết trước, sau này em nấu cái gì anh cũng phải ăn, anh mà không ăn thì tự đi mà nấu! Bà đây không hầu nổi đại gia nhà anh rồi!”

Kiệt ăn một muỗng cháo, đáp, “Ừ, anh nấu cũng không tệ, có thể nuôi được bao tử của em.”

“Ha ha! Đây là anh nói đó nha!”

Kiệt nhìn cô gái nào đó ngồi trong lòng mình vừa ăn vừa cười khanh khách, cảm giác thỏa mãn chưa từng có. Xem ra cô gái nhỏ của anh chỉ được cái mạnh miệng, anh càng lù lại thì cô sẽ càng đi xa. Nếu vậy, từ giờ trở đi nên áp dụng chính sách ‘đàn áp, bóc lột’ triệt để mới mong có ngày đưa nàng về dinh!

Kiệt tiên sinh nghĩ nghĩ, trong đầu đã sắp xong một bản kế hoạch hóa gia đình tốt vô cùng, hoàn toàn không biết sắp tới, trên một chuyến bay nào đó, sẽ có hai người đàn ông thẳng tiến Sài Gòn, mang đến mối đe dọa vô cùng to lớn đối với phúc lợi của anh.

20. Chương 20: Ngoại Truyện 2

Ngày trước, khi Phan Mỹ còn bé, mẹ đã từng dặn cô, “Con gái mỗi người một cái duyên, giữ đó cho mình đi, đừng bao giờ làm mai làm mối, cũng đừng làm phù dâu cho ai hết, nghe không con?”

Phan Mỹ lúc đó năm tuổi, nhìn mợ út làm cô dâu thật xinh đẹp, còn có phù dâu mặc đầm cũng thiệt là đẹp, há mồm nhe hàm răng sún, đáp, “Con thích.” Lập tức ăn liền một cái cóc đầu của mẹ Phan.

Bây giờ, ngồi trong phòng trang điểm, nhìn ba cô nàng phù dâu khác đang chí chóc tô son trát phấn, Phan Mỹ tự dưng thấy đỉnh đầu đau nhức lợi hại, cứ như vừa bị mẹ Phan ‘thưởng’ cho một phát giống như ngày ấy vậy. Vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng lý trí là một chuyện, còn lương tâm đang thét gào lại là một lẽ. Phan Mỹ thở dài, nghĩ tới tên đầu sỏ khiến mình rơi vào tình cảnh dở ương này, là máu lại nóng lên. Hừ hừ, Trần Gia Kiệt, anh giỏi lắm, đào hoa tung bay đầy trời!

Cũng khó trách Phan Mỹ đem trách nhiệm quy hết lên đầu Kiệt tiên sinh, bởi vì ngồi trong này từ nãy tới giờ, cô đã nghe không ít chuyện kể về anh. Đến cả mấy cô trong phòng thư ký, phòng hành chánh này cũng còn biết anh từng có một cái đám cưới suýt thành với cô dâu ngày hôm nay. Lờ ra tiếng vào, phàm là con gái, là phụ nữ, dễ dãi gì không có lòng ghen tỵ với người khác? Huống chi là mấy cô nàng trẻ người non dạ kia? Lời nói càng lúc càng khó nghe, xem ra quan hệ với cô dâu ngoài mặt thì vậy, nhưng bên trong cũng chẳng tốt lành gì.

Phan Mỹ tự giác, cảm thấy với số tuổi của mình, so với các cô ấy cũng có thể coi là đàn chị rồi, đã là đàn chị, mà lại đi so đo hơn thua với các ‘bé’ ấy thì thật mất mặt. Vì vậy, haha, Phan Mỹ coi như tự làm khổ mình, chỉ biết ngậm bồ hòn làm thinh trước cơn sóng tin tức bủa vây.

Nhưng nghe một hồi, cũng coi như đầu óc linh hoạt, lượm lặt được một chút. Phan Mỹ nghĩ nghĩ, lúc này mới nhớ ra, à, thì ra chú rể tên là Trần Khôi, à, à, thì ra, chú rể là em trai cùng cha khác mẹ của Trần Gia Kiệt. Chợt nhớ lại người đàn ông cao lớn đã từng đến đón Trúc trong quán cà phê đêm ấy, vì anh ta chỉ đứng ở cửa nhìn vào, nên mặt mũi ra sao, Phan Mỹ cũng không biết rõ. Thế là, Phan Mỹ lại bắt đầu phát huy tư chất văn gia róm của mình, đem chuyện tay ba giữa anh em họ Trần và Đỗ Thanh Trúc ra vẽ loạn trong đầu một phen.

Cửa phòng trang điểm mở ra, Hồng Thắm ló đầu vào nhìn quanh, hai mắt sáng rỡ bay tới chỗ Phan Mỹ đang ngồi nổi mồm nổi meo trong góc. Thắm khoanh tay, nhướn mày ngắm nghía Phan Mỹ từ trên xuống dưới, rồi mới ngả ngớn chọc ghẹo, “Chà, lâu lắm rồi không thấy mày mặc áo dài, bây giờ có da có thịt, trắng trắng tròn tròn, nhìn trước nhìn sau đều thấy là lướt hơn ngày xưa nhiều nha!”

Phan Mỹ hất tóc hừ mũi khinh thường, “Mẹ, muốn khen thì khen thẳng đi! Chạy biết chạy đẹp! Chạy biết chạy nhanh! Chạy biết chạy lâu rồi mà!”

Hồng Thắm trợn trừng mắt, sừng cò chống nạnh, “Xí! Cái gì cũng có bà đây cũng có, còn dư dả gấp mấy lần em, ở đó mà mơ nhá!”

“Vâng, em biết chạy chỉ thích hàng ‘cứng’ chứ đâu ưa hàng ‘mềm,’ hiểu mà!”

“Biết là tốt! Lại đây, chạy em mình làm mấy tấm selfie coi! Chu mỏ, chổng mông ra làm tấm nữ sinh nào!” Hồng Thắm kéo Phan Mỹ dậy, đứng soi gương tự sướng.

Một bên, ba cô gái phụ dâu ban nãy còn nói nói cười cười thủ thủ với nhau, dường như bị hành động của hai ‘bác gái’ dọa cho sợ, sưng ra mắt một lúc tròn mắt mà nhìn.

Selfie tự kỷ chán rồi, Hồng Thắm mới đặt mông ngồi lên bàn trang điểm, hí hoáy post hình chụp lên trang cá nhân. Váy club đen ôm trọn bộ ngực đầy đặn, vòng mông nóng bỏng, giày cao gót bẫy phân dính cườm sáng lóa, tóc uốn lọn sóng xõa bên vai. Cô nàng chỉ cần đứng đó, đã hết như một bà hoàng hấp dẫn mắt người. Phan Mỹ ngã ngồi trên ghế đệm, cặp chân dài gác lên bàn, mái tóc đen nhánh thả dài như thác đổ, nét mặt lạnh nhạt, nụ cười hờ hững phớt nhẹ trên môi. Chỉ là tư thế lười nhác, nhưng người khác nhìn vào lại phảng phất một loại phong tình vụn vặt, mê hoặc chúng sinh.

Ba cô gái phụ dâu kia tự dưng có cảm giác bị áp bức khó tả. Cũng là một bộ áo dài hoa gấm bình thường, mặc dù là hàng đẹp, nhưng suy cho cùng cũng chỉ để làm nền cho cô dâu, nhưng không biết vì sao, mặc ở trên người cô gái họ lại khác xa một trời một vực với ba người họ.

Trong ba người, có một cô tên Thúy, là trợ lý thư ký của Trần Gia Kiệt, đứng dưới quyền của Đỗ Thanh Trúc. Vốn dĩ nhờ vào cửa sau mới được nhận vào ban thư ký cao cấp ở Nam Thiên, tuổi trẻ hừng hực khí thế, đã từng ngứa mắt lên trời mơ một ngày leo lên làm bà Trần, mặc kệ là anh hay em. Chỉ tiếc, Trần Gia Kiệt lẫn Trần Khôi, một cái liếc mắt cũng không thèm ném cho cô, hất tay một cái đem người đập xuống làm trợ lý, còn là trợ lý của Đỗ Thanh Trúc, ăn không ít khổ.

Ngày hôm nay, Trần Khôi, Trần Tổng Giám Đốc đã ‘rơi’ vào tay Đỗ Thanh Trúc, chỉ còn lại Đại Diện Chủ tịch Trần Gia Kiệt, kim chủ độc thân lấp lánh ánh hào quang, khiến không ít hoa cỏ sôi sục ý chí chiến đấu. Nói trắng ra, cái đám cưới ngày hôm nay chính là ‘chiến trường hoa hồng’ của toàn thể chị em phụ nữ chưa chồng được mời tới. Phải nói rằng, thiệp mời đám cưới tựa như một tấm kim bài nạm vàng, còn vị trí phù dâu này giống như một miếng thịt béo bở treo lơ lửng, khó khăn lắm các cô mới cắn được.

Chẳng ngờ, Đỗ Thanh Trúc còn có chiêu bài này, đến cuối đường lại tung ra một yêu nữ lạ hoắc lạ hươ, hỏi người ta không sôi máu nóng gan làm sao được?

Thúy nghĩ nghĩ, người này thế mà lại quen biết với Trưởng Phòng Kế Hoạch, người đàn bà nổi tiếng chanh chua đanh đá trong Nam Thiên, chắc chắn là nhờ vào thế chẻ tre của đồ phụ kia mới chen chân vào đây được. Ban đầu vốn định bày ra tư thế chủ nhà để khiến cô ta thấy khó mà lùi, nhưng bà đồ phụ kia khi không lại mò vào đây, phải muối mặt qua chào hỏi, sẵn tiện biết một chút tình báo cũng tốt.

Nghĩ thế, Thúy đứng lên, đi tới nở nụ cười xởi lởi, “Chị Thắm, hôm nay chị thiệt là đẹp quá!” đã có chồng có con, còn bon chen sơn phần giành mỗi với bọn tôi làm gì không biết!

Hồng Thắm ngược mắt khỏi di động, làm như vô tư cười đáp, “Tất nhiên! Mỗi ngày phải càng đẹp hơn, vậy mới giữ chồng được chứ! Chẳng lẽ em không biết à? Có rất nhiều con tự kỷ, suốt ngày cứ thích giành chồng người ta, thật không có ý thức sạch sẽ gì cả.”

Thúy sượng mặt, không ngờ cái bà đồ phụ này lại nói chuyện không chừa mặt mũi cho ai cả. Còn chưa kịp nói gì, Phan Mỹ đã nhin không được cười nói, “Theo tao thấy, chỉ có chồng mày lo ong bướm ve vãn mày, chứ mày thì không cần phải lo!”

Hồng Thắm gật gù, “Mày thấy vậy? Ừ, tao cũng thấy vậy.”

Thúy cười cứng mặt, quay sang nhìn Phan Mỹ, hỏi, “Còn chị đây là...”

Cửa lại mở ra, lần này tiến vào là cô dâu. Đỗ Thanh Trúc mặc áo dài gấm, tà áo dính hạt lóng lánh, khăn đóng đoan trang, gương mặt vốn rất xinh đẹp sắc sảo, nhờ vào hương vị truyền thống của áo dài mà trở nên thanh nhã, kiêu diễm vô cùng. Trên mặt cô mang theo một nụ cười nhàn nhạt, khóe mắt đuôi mày đều nhu hòa đi rất nhiều. Phan Mỹ nhìn cô gái đang đi về phía mình, chợt cảm thấy tự trong đáy lòng có một nỗi hân hoan khó tả. Có lẽ, hạnh phúc cũng có thể lây truyền, nên giờ phút này, Phan Mỹ cũng thấy tâm trạng lâng lâng theo.

Trúc dừng trước Mỹ vài bước chân, đảo mắt nhìn các cô gái trong phòng, cười nói, “Mình có vài lời muốn nói riêng với Mỹ, ngại quá...”

Hồng Thắm phất phất tay, “Được rồi, hôm nay cô là chính, chúng tôi là phụ, có gì mà ngại ngần.” Rồi quay sang nháy mắt với Phan Mỹ, “Tao ra với chồng, lát nữa gặp!”

Đợi mọi người rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người, Phan Mỹ mới mơ hồ nhớ ra một chuyện thật là quan trọng mà cô đã quên bống đi mất. Hai vết dao trên bụng Trần Gia Kiệt, không phải đều là kiệt tác của Trần Khôi sao? Trần Gia Kiệt từng nói, đám cưới trước kia là giả. Bác sĩ Quân từng đùa cợt nói, Trần Gia Kiệt là cái tên ngụy quân tử, tằm ngấm tằm ngấm giết người không dao. Lê Cao Thắng từng nói, ân oán giữa hai anh em họ Trần, không nằm trong phạm trù lý giải của người bình thường...

Phan Mỹ càng nghĩ, lòng càng trầm xuống.

Trước kia cô không hiểu rõ lắm, nhưng bây giờ, cô có thể thẳng thắn mà thừa nhận một điều rằng, Trần Gia Kiệt chính là cái loại người có thù tất báo, không phải không báo, mà là chưa tới lúc. Cô nhìn cô dâu ngồi bên cạnh mình, có chút không khăng định, hỏi, “Cô, thật sẽ lấy Trần Khôi?”

Đỗ Thanh Trúc mỉm cười, “Đã giả một lần rồi, không lẽ cứ giả cả đời?”

Phan Mỹ giật mình, “Cô biết lần đó là giả? Vậy sao còn...” cắt cổ tay.

Trúc nhìn Phan Mỹ, hỏi ngược lại, “Có bao giờ, cô cảm thấy mình yêu đến tuyệt vọng không?”

“Tuyệt vọng...” Mỹ chợt nhớ lại nỗi đau xác thịt ngày ấy, nhưng thành thật mà nói, nó như mở ra một con đường khác cho cô. Không thể nói là tuyệt vọng, bởi vì bên cạnh cô vẫn còn rất nhiều người sẵn sàng cho cô thêm sức mạnh, cho cô thêm hy vọng. Hy vọng vào một ngày mai tươi đẹp, hạnh phúc.

Trúc nhìn cổ tay hằn sẹo của mình, nhàn nhạt nói, “Lúc kẻ dao vào tay, tôi đã nghĩ mình sẽ không đau. Nhưng thật sự là đau lắm, đau đến không chịu nổi. Vì vậy nên tôi thực sợ hãi. Trần Gia Kiệt coi như đã cho tôi một bài học: không có nỗi đau nào có thể giết chết bản năng tìm sống của con người. Trần Khôi lại cho tôi một bài học khác: yêu cần dũng cảm, thất tình càng cần nhiều dũng khí, tự tử vì yêu càng cần nhiều hơn dũng khí nhưng kết quả chỉ khiến người ta cho rằng bản thân mình thật yếu đuối, yếu đến nỗi không còn ý chí sống, yếu đến mức không đáng được đồng tình.”

Phan Mỹ ngơ ngác. Hai anh em kia kẻ đâm người xoa thế quái nào vậy? Cái tên nhóc Trần Khôi kia chớ có phải là đem muối đi xát vào vết thương của người ta đi? Nếu là mình, Mỹ nghĩ, nếu là bản thân mình là Trúc lúc ấy bị Trần Khôi châm chọc như vậy, chắc chắn sẽ vùng dậy thộp cổ bóp chết hắn!

Trúc vuốt ve vết sẹo trên cổ tay, mi mắt run run, nụ cười bên môi càng trở nên dụi dàng khiến Phan Mỹ nhìn mà choáng váng. Đỗ Thanh Trúc cũng có một mặt này sao?

Đây lẽ nào là... sức mạnh của tình yêu?

Trúc nói, “Trần Khôi hỏi tôi, nếu là như vậy, thì vì sao không dùng một chút lòng dũng cảm đó để tiếp tục sống, tiếp tục yêu?”

Phan Mỹ nhìn Thanh Trúc thật lâu. Đến lúc này, cô mới nhận ra, người con gái trước mắt mình mặc dù có bề ngoài xinh đẹp như một đóa hoa trong lồng kính, nhưng thật ra sức sống lại mãnh liệt hơn bất kỳ một ai khác. Phan Mỹ chợt thấy hâm mộ. Cô ấy dám yêu, dám hận, dám chết, dám sống. Một cô gái rõ ràng nhỏ bé, yếu đuối, lại từ đâu có được dũng khí ấy? Thật đáng để hâm mộ.

Phan Mỹ chợt nhịn không được mà hỏi, “Cô có yêu Trần Khôi không?”

Trúc rừ mắt, cặp mi dài che khuất sóng mắt, không rõ đang nghĩ gì. Lát sau, khi Mỹ cho rằng cô sẽ không trả lời, Trúc khẽ nói, giọng nhẹ như gió thoảng, “Cuộc đời, không ai biết trước được...”

Thanh Trúc hít mũi, cổ nhịn xuống xúc động trong lòng. Cô kéo phăng tà áo, háng giọng nói, “Thật ra, lần này mời cô làm phù dâu, tôi cũng có ý đùa các người một chút.”

“Đùa?”

“Ba người vừa rồi, đều là người của phòng thư ký chúng tôi. Nhất là cái cô tên Thúy kia. Cô ở Mỹ không biết, anh Kiệt ở đây đất như tôm tươi, nếu không có tôi làm lá chắn, chắc, khó nói nha...”

Phan Mỹ cắn răng cười, “Vậy phải cảm ơn hảo tâm của cô rồi.”

Thanh Trúc bật cười, “Muốn cảm ơn thì hôm nay chần hết rượu cho tôi là được! Tôi biết sức uống của cô cũng không tệ!”

Phan Mỹ còn đang muốn khua môi múa mép một phen thì tiếng cửa phòng vang lên, một người hậu cần ló đầu vào cười, “Xin mời cô dâu ra trước chuẩn bị!”

“Được!” Thanh Trúc đứng dậy, quay sang nheo mắt nhìn Phan Mỹ, “Mặc dù phù dâu là để làm nền, nhưng chỉ ít cũng phải đậm thêm chút phần đi chứ! Nếu không người ta lại nói cô dâu của Trần Tổng là tôi đây keo kiệt không mời trang điểm cho phù dâu!”

Phan Mỹ bĩu môi, “Biết rồi, hiểu mà! Làm ơn đi nhanh đi!”

Còn lại một mình trong phòng, Phan Mỹ nghĩ nghĩ, rồi lấy di động nhấn cho Kiệt tiên sinh vài chữ, sau đó đứng dậy tới trước gương, lấy thử son chặm chút sắc hồng trên môi.

Lúc này, cánh cửa phía sau lại mở ra. Phan Mỹ ngờ ngợ nhìn hai người đàn ông mặc đồ hậu cần xuất hiện, tự đứng trong lòng đánh ‘bộp’ một cái. Mí phải giật liên hồi.

Ngoài sảnh, Trần Gia Kiệt đang bồi Chủ Tịch Trần tiếp khách. Anh đọc tin nhắn của Phan Mỹ gửi tới, khóe môi khẽ nhếch, khiến sự lạnh lùng quanh anh giảm xuống. Lê Cao Thắng đứng cạnh, nhướn mi mắt nhìn vào màn hình, ra vẻ hóng hớt, “Sao? Mới có chút xíu mà nhớ rồi?”

Kiệt cắt di động vào túi áo, mím môi liếc Thắng, đáp, “Tất nhiên.”

“Ôi mẹ ơi, cậu làm ơn cất giùm cái bản mặt nhớ vợ nhớ nhà đó đi! Đừng phá hủy hình tượng đứng đắn hàng hoàng trước mặt công chúng chứ!”

Kiệt nhìn về phía bên kia sảnh cưới, vẻ nhu hòa trong mắt vụt tắt, thay vào đó là sắc mặt âm trầm, cất giọng lạnh lạnh, “Đã chuẩn bị xong hết rồi?”

Thắng nhấp ngụm rượu, nhìn chằm chằm ánh sáng trong ly, nhàn nhạt đáp, “Xong cả rồi, bây giờ chỉ cần chờ cô dâu chú rể sóng bước lên đài nữa thôi.” dừng một chút lại hỏi, “Tôi nói này, chúng ta làm vậy có phải quá thất đức rồi không? Trần Khôi và cậu có khúc mắc, thế nhưng Đỗ Thanh Trúc suy cho cùng thì cũng không có tội lỗi gì với cậu.”

Kiệt lạnh lùng nhìn một đôi được khen là ‘trai tài gái sắc’ bên kia, trong mắt thoáng qua chút chần chừ, nhưng rất nhanh liền bị hận ý đẩy lùi. Anh trầm giọng, “Tôi không thích nợ ai, cũng không thích ai nợ tôi cái gì. Anh nói xem, làm con dao tốt hơn hay làm miếng thịt bị đâm thích hơn?”

Thắng rùng mình, “Tôi không thích làm dao cũng không thích làm thịt! Anh em nhà cậu đều là quái thai!”

Bên kia, Trần Khôi bất chợt ngẩng đầu, ánh mắt va chạm với ánh nhìn lạnh lẽo của Trần Gia Kiệt. Trần Khôi thua Trần Gia Kiệt năm tuổi, năm nay cũng chỉ mới hai mươi bốn, hiển nhiên so với Trần Gia Kiệt thì vẫn chỉ là một con cáo con. Chính vì tuổi trẻ ngông cuồng đó, cộng thêm thái độ so sánh không ngừng nghỉ của ông nội và cha, khiến căm ghét của Trần Khôi dành cho Trần Gia Kiệt chỉ có tăng chứ không có giảm.

Những tranh đấu ngầm ngầm, thủ đoạn tàn khốc giữa hai anh em, cũng chỉ có người trong nhà mới thật sự tường tận. Người chung quanh nhìn vào, đều sẽ bị vẻ đăm đăm, nho nhã của Trần Gia Kiệt lừa phỉnh, đa phần đều cho rằng Trần Khôi là em út, luôn được Trần Gia Kiệt chiều chuộng sinh ra thói ngang tàn.

Lê Cao Thắng đảo trắng tròn mắt. Đỗ Thanh Trúc từng mê mẩn Trần Gia Kiệt, chuyện này ai cũng biết, nhưng chuyện Trần Khôi điên cuồng vì Đỗ Thanh Trúc, ôi chúa ơi, chẳng khác gì một trái bom nặng tấn đội xuống nhà họ Trần. Nếu như có thể, quân sư King Kong thật lòng mong mỗi cho cái đám cưới này được thuận buồm xuôi gió, đừng có bị hai anh em nhà này đem ra làm trò đùa là được.

Trần Khôi nheo mắt nhìn Trần Gia Kiệt, tướng mạo so ra cũng giống nhau vài phần, nhất là đôi mắt phượng đa tình kia. Ngón tay anh lướt qua di động, gọi cho Trần Gia Kiệt đang đứng bên kia đại sảnh.

Trần Gia Kiệt nhướn mày, bắt điện thoại, mắt vẫn nhìn chằm chằm Trần Khôi bên kia.

“Anh trai, hôm nay là ngày vui của em, có muốn làm gì thì cũng phải suy nghĩ cẩn thận một chút.”

Sắc mặt Trần Gia Kiệt trầm xuống, anh lập tức tới bên hông đại sảnh, tiến về phía phòng trang điểm, giọng rít lên qua kẽ răng, “Mày đã làm gì?”

“Có chuyện gì vậy?” Lê Cao Thắng vội vã đuổi theo, dự cảm không mấy tốt lành nổi dậy.

Trần Khôi cười cười, “Còn chưa, có làm gì hay không, còn phải chờ xem ý của anh thế nào. Anh à, chị dâu của em nhìn cũng được mắt lắm, thật muốn giới thiệu cho vài chiến hữu của em gặp mặt.”

“Mày dám!” Trần Gia Kiệt một phát đập bung cửa phòng, nhìn một gian phòng trống rỗng, cảm giác máu trong người sôi lên ùng ục.

“Anh đừng gấp, em đã nói là còn phải chờ xem ý của anh mà.”

Lê Cao Thắng cùng Hồng Thẩm tiến vào, nhìn gian phòng không người, lập tức biết được sự việc không ổn, vội vàng rút di động ra.

Trần Gia Kiệt đứng trước cửa phòng, hai mắt đỏ tía máu nhìn chằm chằm về phía Trần Khôi, nghiến răng nghiến lợi hỏi, “Mày muốn gì?”

Trần Khôi thối cười, lạnh lùng nói, “Đem ra hết, tất cả những bằng chứng tôi thuê người giết anh, giao hết cho tôi.”

“Mày nghĩ làm như vậy là thoát tội?”

“Thoát, dĩ nhiên là thoát chứ! Tôi chẳng những muốn thoát tội, mà còn muốn chia một phần.”

“Tức là sao?”

Trần Khôi bật cười, “Còn là sao nữa? Anh nghĩ tôi cũng như anh? Có thể ả nhĩn chịu đựng cái nhà này? Tôi cho anh biết, tôi chịu đủ rồi.” dừng một chút lại nhả giọng lười nhác, “Tôi biết anh cũng chẳng tốt lành gì, những việc anh làm, nếu không có tôi ngấm ngầm che giấu thì làm sao qua mắt được mấy ông già trong nhà? Hừm?”

Trần Gia Kiệt lặng người. Anh vẫn cho là, anh rất hiểu Trần Khôi, nhưng xem ra, anh vẫn chưa biết hết cực hạn điên khùng của nó. Lối suy nghĩ của Trần Khôi không giống người thường, ngay cả cách nổi điên của nó cũng vô cùng khác người. Anh nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi, khi mở mắt ra đã trở lại là một Trần Gia Kiệt bình bình hòa hòa, cất giọng điềm đạm nói, “Tôi chưa từng có ý nghĩ giành Nam Thiên với cậu.”

“Tôi cũng chưa từng có ý định sẽ giao nó cho anh.”

“Lúc trước, tôi đã từng hứa với Trần Dư là sẽ ở lại Trần gia mười năm, khi ông ta hấp hối, lại bắt tôi lưu lại thêm năm năm nữa. Chuyện đã đến nước này, tôi nghĩ, mình cũng không cần tiếp tục hết hai năm còn lại. Chuyện của các người, các người tự giải quyết lấy, tôi buông tay.”

Trần Khôi nhướn mày, vui vẻ gật đầu chào hỏi với vài vị khách. Cậu nói, “Cũng bởi vì lời hứa chó má đó, anh lại đem vợ tôi ra đùa bỡn mười mấy năm. Anh trai, anh cũng thật là ác độc.”

“Là ông nội, cha, mẹ cậu ép tôi.” Kiệt nhìn bàn tiệc chủ nhà, ánh mắt không hề giấu đi hận ý, “Là bọn họ tự cho mình là đúng, dùng phương thức đe dọa mang tôi nhét vào Trần gia. Nếu bọn họ muốn đe dọa, được, vậy tôi mượn cậu một con bài, đem ra cho bọn họ mượn chơi một chút.”

Trần Gia Kiệt nói lời này, đã đem bản thân biến thành người bị hại. Sự việc đến nước này, Trần Khôi không thể không hiểu. Mười mấy năm trước, lúc Trần Gia Kiệt bỏ nhà đi bụi một năm trời, ông cố Trần Dư đã dùng cô gái kia uy hiếp, bắt Trần Gia Kiệt con dã thú này phải ngoan ngoãn phục tùng. Trần Gia Kiệt mười mấy năm vờ như không còn nhớ đến cô gái ấy, lại đây đưa không rõ với Đỗ Thanh Trúc, khiến mấy lão già kia đời mục tiêu. Bọn họ lại không biết rằng, nếu đem Đỗ Thanh Trúc nắm trong tay, ngược lại người bị uy hiếp chính là Trần Khôi. Vì thế, ngoài mặt Trần Gia Kiệt luôn bị áp đảo, nhưng thực tế, là chính Trần Khôi ăn khổ.

Nếu là như vậy, Trần Khôi cùng lắm chỉ chán ghét Trần Gia Kiệt. Nhưng điều khiến cậu hận người anh trai cùng cha khác mẹ này nhất là, Đỗ Thanh Trúc lại vì một kẻ không đáng mà đau khổ không thôi. Đến cả đám cưới này, cũng là Trần Khôi nửa đe dọa, nửa khẩn cầu mới có được, quyết không thể để Trần Gia Kiệt phá bình được.

“Anh ăn của họ Trần, mặc của họ Trần, dùng tiền của họ Trần, kế hoạch ‘trả ơn’ của anh rất là đặc biệt, ừm, rất đặc sắc.”

Kiệt khịt cười, nụ cười rét lạnh, anh nhìn người chủ trì lễ cưới bước lên bục, chuẩn bị mở màn. Kiệt nói, giọng sắc lém truyền qua điện thoại, như dao găm cắm vào trong tai Khôi, “Tất nhiên, đối với kẻ đã hại tao mất mẹ, tao chưa từng có ý định nhân từ.”

Khôi sững ra một chút, nụ cười cứng lại, nói, “Anh à, con có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy đâu.”

“Nói bậy? Không đâu, Trần Khôi, sao mày không thử hỏi Trần phu nhân xem bà đã làm những gì? Cái chết của mẹ tao hai mươi bốn năm về trước đã diễn ra như thế nào?”

“Chú rể, xin mời lên trước đài, chuẩn bị chào đón cô dâu của chúng ta!” giọng nói của MC truyền vào trong loa vang vang khắp sảnh cưới.

Thân hình Khôi cứng đờ, ánh mắt có chút hoảng loạn. Cậu đã tính ra một cái thế cục cân bằng ngày hôm nay, nhưng lại không ngờ tới được nước cờ cuối cùng của Trần Gia Kiệt. Mặc kệ lời nói của Trần Gia Kiệt có thật hay không, Trần Khôi cũng không thể vững tin rằng người mẹ ‘quý hóa’ của mình thật sự chưa từng có cái ý nghĩ kia.

“Suy nghĩ cho kỹ, một là Trần phu nhân cao quý, hai, là Đỗ Thanh Trúc, tùy ý mày chọn lựa.”

“Anh đang đùa à? Phan Mỹ đang nằm trong tay tôi, anh dám làm bậy?”

Kiệt bật cười, “Trần Khôi, mày còn chưa hiểu sao? Cho mày hai lựa chọn, là với điều kiện người của tao bình an trở về bên tao. Còn ví dụ như mày động đến một sợi tóc của cô ấy, không chỉ Trần phu nhân, mà cả Đỗ Thanh Trúc, kể cả bản thân mày, tao cũng không tha.”

Khôi nghiêng răng, “Anh đừng thử tôi.”

“Mày cứ từ từ mà suy nghĩ, nhưng nói trước, tao không có kiên nhẫn để chơi với mày.” Dứt lời, Kiệt tắt cuộc gọi, quay sang nhìn Lê Cao Thắng, hỏi, “Sao rồi?”

Thắng cau mày, đáp, “Không có, cậu Nam đã cho người kiểm tra hết lối ra vào khách sạn, đã kiểm tra camera trong bãi xe, vẫn không có ai nhìn thấy Phan Mỹ.”

Kiệt trầm ngâm rồi nói, “Bảo họ kiểm tra camera trong hành lang khách sạn, kiểm soát khách ra vào trong các phòng, cho người lục soát phòng nghỉ của nhân viên.” Nói xong liền gọi di động, bên kia vừa nhắc máy, Kiệt đã lên tiếng, “Anh Tân, nhờ anh tìm hiểu xem đám người nhận tiền của Trần Khôi có động tĩnh gì không?”

Đầu dây bên kia, Cao Tân nhàn nhã nhấp cà phê, giọng lười nhác, “Sao? Nghe nói hôm nay đám cưới nó mà, cũng không chịu yên được sao?”

Kiệt mím môi, hồi sau mới trầm giọng nói, “Anh Tân, Mỹ bị nó bắt rồi.”

Cao Tân sững sốt, ném tách cà phê trên tay rồi đứng bật dậy, gất lên, “Cậu vừa nói cái gì? Nó dám?”

“Em cũng không ngờ là nó dám. Trước mắt em đã tìm nó lại rồi, nó chưa dám làm gì đâu, chỉ cần tìm được Mỹ trước.”

“Kế hoạch của cậu vẫn tiếp tục?”

“Tất cả tạm dừng, tìm Mỹ quan trọng hơn.”

Cao Tân nghe vậy thở nhẹ một hơi, gật đầu đáp, “Được rồi, tôi biết rồi. Sẽ cho người qua hỗ trợ cậu. Chúng quanh khách sạn có người của tôi, nếu có bất thường thì đã báo cho tôi rồi. Có lẽ vẫn còn bên trong khách sạn.”

“Em cũng nghĩ vậy. Em cúp trước.”

Cao Tân cúp máy, trầm ngâm đứng nhìn dòng người dày đặc bên dưới cửa sổ. Ngón tay thon dài gõ nhịp trên khung cửa, chân mày cau có. Chốc lát sau, liền làm một cuộc gọi, “Bí mật đem chuyện Trần Khôi dùng lễ cưới dụ bắt Phan Mỹ cho cô dâu của nó nghe được... Nói như thế nào? Hừ, dĩ nhiên là nói, Trần Khôi vờ làm đám cưới cốt chỉ để hãm hại Trần Gia Kiệt... Đúng rồi, nói sao cho cô dâu nghe thật là ‘lọt tai’ cho tôi...”

Bản nhạc cười vang lên trong sảnh đường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về cánh cửa. Trần Khôi một thân tây trang cao ráo rạng ngời, nhưng thần thái trên mặt khó giấu được khẩn trương nhìn về phía đường băng trải hoa hồng. Khi cô dâu xuất hiện, dung nhan diễm lệ khiến mọi ánh mắt đều như căng ra hết cỡ. Trần Khôi hít một ngụm khí làm căng cứng lồng ngực, cố gắng giữ tâm trí bình tĩnh nhìn Thanh Trúc giẫm từng bước ngọc trên lối hoa, tiến dần về phía anh.

Cô dâu của anh thật đẹp, Khôi nghĩ, cho dù cô hơn anh vài tuổi thì sao? Trong mắt anh, cô vĩnh viễn là người đẹp nhất, vẻ đẹp của cô, khí chất cao ngạo lạnh lùng của cô, tựa như một đóa bạch liên tinh khiết. Dù rằng đóa hoa này trong mắt người khác là hoa có độc, nhưng anh thích, chỉ cần anh thích là được rồi.

Đỗ Thanh Trúc dừng bước trước mặt Trần Khôi, nét mặt tái nhợt, cả người run rẩy.

Trần Khôi nhíu mày, “Em...”

Đóa hoa cười trong tay Trúc vung lên, đập vào gương mặt đẹp trai tuấn tú trước mắt. Gai hoa xước vào bên má anh, cửa một đường rướm máu. Trần Khôi nghiêng mặt, dường như vẫn chưa hết giật mình.

Trúc giận run người, trong ánh mắt quật cường ẩn nhẫn lửa giận mang theo vô vàn thương tâm. Cô cố gắng nén xuống run rẩy trong giọng nói, hỏi anh, “Người đâu? Phan Mỹ đâu?”

Trần Khôi khẽ nhíu mày nhìn cô, hỏi, “Em đã biết? Là nó nói cho em biết?”

“Là ai nói có quan trọng sao? Tôi muốn anh giao người ra đây, ngay bây giờ!”

Khôi chống hông giữa cổ hít thở thật sâu. Bên cạnh, người dẫn chương trình lẩn quan khách mắt thấy tai nghe một màn vừa rồi, không khỏi kinh hãi trợn tròn mắt. Ngay cả hai vợ chồng Chủ Tịch Trần cũng không hiểu mô tê ra làm sao.

Lê Cao Thắng cùng Trần Gia Kiệt đứng ở trong góc sảnh, nhìn một màn vừa rồi, không khỏi nghi ngờ nhìn nhau. Thắng nói, “Không phải tôi, tôi còn chưa có nói gì nha!”

Kiệt nhìn Khôi cúi xuống nhặt lại bó hoa cưới, nhét trở vào tay Trúc, nhìn dáng vẻ chật vật của chú rể, bỗng dưng có chút ngoài ý muốn. Mặc dù là chính anh đã mở miệng hăm dọa Trần Khôi, nhưng đến khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng cũng khó chịu.

Khôi nắm chặt tay Trúc, miệng cười mà mắt không cười, nói, “Em yêu, ngoan nào, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Chờ làm lễ xong, anh bù lại cho em.”

Trúc vụt khỏi tay Khôi, gằn giọng, “Anh tưởng tôi là con nít à? Đem Phan Mỹ ra đây! Anh không thể làm như vậy với anh Kiệt được!” các người là anh em, Trúc còn muốn nói như vậy.

Nụ cười trên mặt Khôi vụt tắt, lập tức không nói hai lời chộp cổ tay Trúc kéo đi.

Chủ Tịch Trần vội đứng dậy, “Khôi, con định làm gì?”

Khôi quay lại, hướng bốn phía chung quanh cười tươi, “Thật ngại quá, hôn lễ hôm nay đến đây thôi, mời mọi người cứ tự nhiên! Chúng tôi đi trước!” xong liền lôi Trúc rời khỏi đại sảnh.

Hồng Thấm thúc vai chồng, “Đi theo không?”

“Vợ chồng người ta cãi nhau, theo làm gì?” King Kong trợn mắt.

“Vớ vẩn! Dĩ nhiên là theo nhìn xem Mỹ có ở chỗ họ không!” Hồng Thấm ném cho chồng mình một cái liếc mắt cực kì khinh thường, sau đó liền xách váy chạy theo hai người họ.

Người dẫn chương trình cũng là người chuyên nghiệp, lập tức cùng hai vợ chồng Chủ Tịch Trần trấn an quan khách. Trần Gia Kiệt cũng bỏ lại cục diện cho bọn họ tự sinh tự diệt, nổi gót Hồng Thấm. King Kong Lê Cao Thắng đang định chạy theo, đã bị ai đó nắm cổ áo chộp lại.

“Đứa nào... hơ, là cậu?” King Kong ngoái đầu, vừa nhìn thấy người liền đờ ra.

Hoàng Kim Long nhìn theo bóng Trần Gia Kiệt vừa chạy đi, lại nhìn King Kong, nở nụ cười tươi sáng như rau mới hái, “Có gì hot mau kể tôi nghe?”

King Kong Lê Cao Thắng face off với Rồng Diên Hoàng Kim Long, trong lòng không ngừng gào thét, mẹ nó, não nhiệt rồi đây!!!!

“Buông ra! Anh buông ra ngay cho tôi!!” Đỗ Thanh Trúc không ngừng giãy dụa, một đường bị Trần Khôi lôi kéo lên phòng khách sạn, áo cưới cũng xóc xếch.

Trần Khôi đá cửa phòng khóa lại, lôi người tiến vào phòng ngủ, ném xuống giường lớn. Đỗ Thanh Trúc lập tức bật dậy, tháo giày cao gót trên chân ném vào Trần Khôi, quát, “Thằng khốn!”

Trần Khôi không thèm tránh, để gót giày bẫy phân nện vào trán, đập cho chảy máu, cả người cũng chật vật không kém. Anh đứng lặng ở đó, hai mắt đỏ vằn căm giận trừng thẳng Đỗ Thanh Trúc, giọng run lên không rõ vì tức giận hay vì đau lòng, “Vì sao em làm như vậy? Hôm nay là đám cưới của chúng mình, em, em tại sao chỉ vì người khác nói vài câu, đã định tội cho tôi như vậy?”

Đỗ Thanh Trúc quát cường không khóc, cười khẩy, “Vậy anh nói mình bị oan? Anh dám nói anh không có bắt cóc Phan Mỹ?”

Trần Khôi chống nạnh, hít một hơi rồi mới đáp, “Đúng, là tôi cho người bắt cóc Phan Mỹ.”

Đỗ Thanh Trúc siết chặt nắm tay, nhịn xuống nước mắt, lại nghe Trần Khôi nói, “Nhưng vì sao em không hỏi tôi lý do?”

“Lý do? Anh em các người đấu đá nhau như thế nào, tôi còn không biết rõ sao? Cần gì phải hỏi?”

“Tôi làm như vậy là vì em!”

Trúc hé đôi mắt lạnh lẽo nhìn Khôi, “Đừng đem tôi ra làm lá chắn, buồn cười lắm. Nếu anh đã lên kế hoạch tỉ mỉ như vậy chỉ để bắt được điểm yếu của Trần Gia Kiệt, vậy thì anh làm được rồi đây, vai trò của tôi cũng xong. Chuyện giữa anh em các người, tôi không muốn dính vào nữa.” nói xong xách tà áo muốn rời khỏi.

Khôi vội vàng chụp tay cô, vừa mở miệng muốn nói gì đó, đã bị cô xoay người ‘thưởng’ cho một bạt tai vang dội.

Trúc nói, “Đừng chạm vào tôi! Họ Trần các người, tất cả đều làm cho tôi ghê tởm đến tận xương tủy!”

Khôi vẫn không buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn, đem cả người Trúc đè trên giường. Trúc muốn thét lên, nhưng lời ra tới miệng đều bị Khôi chặn nuốt, chỉ còn âm thanh không rõ trong họng. Cô trợn mắt nhìn gương mặt anh cận sát, nhìn vào đôi mắt đau đớn thương tâm của anh, không còn rõ đâu là thật đâu là giả nữa. Trần Khôi theo đuổi cô, đối xử với cô từ trước tới nay đều rất trân trọng cẩn thận, ngay cả trước ngày cưới, cô không muốn động chạm, anh nhất định sẽ không động đến một đầu ngón tay của cô. Hành động điên cuồng muốn giẫm đạp này, là lần đầu tiên xảy ra.

Trúc cắn chặt răng, không cho anh tiến vào. Khôi lại giống như điên cuồng tìm đường thoát, gặm lên cánh môi thoa son thơm phức của cô, khiến cô không thể há miệng nức nở. Đầu lưỡi anh lập tức chen vào, gấp khuấy đảo lưỡi cô. Trúc tránh không được, tức giận há miệng cắn xuống thật mạnh, cho đến khi vị máu tanh chảy trong miệng mình. Cô giật mình nhìn Trần Khôi, anh không buồn tránh né, chỉ mở đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô, môi lưỡi vẫn dán chặt, hút lấy máu lẫn nước bọt trong miệng cô.

Thế này, mới khiến Trúc bật khóc. Trần Khôi nhìn cô bị ép đến khóc lóc thảm thương, không thể làm gì khác là buông tay.

Anh nằm ngửa ra, mắt đăm đăm nhìn làn áo của cô lướt qua tay mình, nhìn bóng lưng quật cường của Đỗ Thanh Trúc rời đi, hơi thở từng chút một rớt lại trong lồng ngực. Trần Khôi gác tay ngang đầu, che lại tâm mắt đau nhức của mình. Ngay khi tay cô sắp sửa chạm vào nút điện tử mở cửa phòng, Trần Khôi bỗng đứng lên tiếng, giọng khàn đặc, “Em thật yêu nó như vậy? Sẵn sàng vì nó mà vứt bỏ tôi?”

Trúc khựng lại.

Khôi hỏi, “Em... có từng yêu tôi?”

Cô vẫn lặng im.

Anh cười khỏ. Mùi máu mặn đắng trong miệng, ổng tay áo thấm ướt. Lát sau, anh nói bằng giọng nghẹn ngào, “Tôi hiểu rồi... em đi đi.”

Có tiếng cửa điện tử mở ra, đóng lại. Trần Khôi một mình nằm trong gian phòng rộng rãi xa hoa, anh trở mình nằm sấp, móc di động trong túi quần gọi cho Trần Gia Kiệt.

“Phan Mỹ ở phòng 1113...”

Vào lúc điện thoại sắp tắt, chợt nghe Trần Gia Kiệt hỏi, “Mày... không sao chứ?”

Trần Khôi hơi giật mình, “Gì đây? Mèo khóc chuột?”

Giọng Trần Gia Kiệt trầm trầm, “Đừng làm gì dại dột. Tao không gánh Nam Thiên cho mày đâu!”

Trần Khôi cười nhạt, “Dại dột?... Điều dại dột duy nhất của tôi, là ép buộc cô ấy...”

Trần Gia Kiệt im lặng.

Chợt nhớ lại rất lâu trước kia, từng có một lần Trần Khôi đi học bị ăn hiếp trở về nhà đã khóc bù lu bù loa. Khi ấy, gặp Trần Gia Kiệt bị mấy ông già gọi về nhà đã vô tình nhìn thấy. Anh đã lạnh nhạt bảo cậu, “Khóc có ích lợi gì? Bị đánh thì đánh lại, đánh không lại thì cắn, nhằm vào chỗ đau mà cắn, cắn một phát không nhả, cắn sứt một miếng thịt của tụi nó cũng sướng!”

Trần Khôi là một đứa trẻ sống giữa làn sóng cương chịu vô hạn của đám già trong nhà họ Trần, hiển nhiên đối với người anh cùng cha khác mẹ Trần Gia Kiệt sẽ có một loại cảm giác vừa ghét lại vừa sùng bái khó nói nên lời. Trần Khôi theo lời ‘dạy’ của Trần Gia Kiệt, đem đám người đã từng ăn hiếp cậu cắn cho sứt da sứt thịt, khóc cha khóc mẹ. Lại bởi vì chiến thắng nhỏ nhoi ấy, mà Trần Khôi một đường trưởng thành đều dựa trên nguyên tắc ‘cường thủ hào đoạt’ mà lớn lên.

Sau đó, Trần Khôi nhớ nhớ nghĩ nghĩ, lại phát hiện không có sau đó nữa. Bởi vì khoảng cách giữa Trần Gia Kiệt và Trần Khôi càng kéo càng xa. Giữa khoảng trống đó là sợi dây ruột thịt chặt không đứt, bỏ không được, và mối thâm thù đại hận mà bây giờ nghĩ lại, Trần Khôi cũng không nghĩ ra rốt cục là từ đâu mà có. Tội lỗi gì đó đều là ông già bà già gây nên, suy cho cùng cũng không liên quan gì tới anh em bọn họ. Còn chuyện mẹ của Trần Gia Kiệt, Trần Khôi nghĩ, thôi thì cứ vậy đi, anh đã mệt mỏi rồi...

Trần Khôi chợt xúc động, khẽ gọi một tiếng, “Anh...”

Trần Gia Kiệt nghe tiếng gọi này mới thoáng giật mình. Anh bật cười, “Nghỉ cho khỏe đi, mọi chuyện đã có tôi.”

“Anh... hay là em dọn tới ở với anh, nhé?”

Trần Gia Kiệt rùng mình, hoài nghi có phải Trần Khôi bị áp chế cảm xúc nên chạm dây rồi không, dứt khoát đáp, “Cậu bớt ầm ځầu đi.” Rồi cúp máy cái rụp, da gà da vịt nổi ځây. Làm ơn đi, nếu là thằng nhóc Trần Khôi béo núc ních hồi bé, thì may ra anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận, ځằng này lại là thằng nhóc hai mươi mấy tuổi ځầu, cao bằng mình, còn hay nổi ځiên nữa chứ!

Sau đó, Trần Khôi lại gọi một cuộc, bảo đám người kia thả Phan Mỹ. Xong hết cả, anh lại nhắm mắt vùi mặt vào trong gối đệm, cảm thấy rã rời từng chút. Đột nhiên, một cái gối dựa không biết từ đâu đập vào lưng anh. Trần Khôi giật mình ngoái ځầu lại, vô cùng kinh ngạc thấy Đỗ Thanh Trúc đang đứng bên giường, tay cầm gối đập anh, nước mắt nước mũi mắng, “Anh cái thằng đàn ông khốn kiếp này! Nói như vậy là xong? Tưởng như vậy là xong với tôi sao?”

Trần Khôi mờ mịt ngồi dậy, nhìn gương mặt vốn được trang điểm tỉ mỉ của Trúc bởi vì khóc mà trở nên tèm nhem giống như con mèo, nếu không phải trong trường hợp rối tinh rối mù như vậy, chắc đã nhìn không được bật cười.

Trúc thấy anh không phản ứng, càng tức giận hơn, dứt khoát ném gối quay sang chộp lấy chân đèn ngủ, “Đánh chết anh! Đám đối xử với tôi như vậy!” nhưng tay giơ lên lại không đành lòng đánh xuống, mà Trần Khôi lại vẫn ngồi trơ ra như đá, giơ bản mặt ngơ ngác lem luốc thăm hại nhìn cô.

Rốt cuộc, cũng là Trúc bỏ đèn xuống, ngồi bệt trên thảm gào khóc, “Tôi rốt cuộc đã làm nên tội gì? Người ځầu tiên yêu là đám cưới giả, đến khi khó khăn lắm mới yêu được người khác, cuối cùng cũng bày ra đám

cưới giả!! Tôi là con gái, hàng thật giá thật, sao các người hết lần này đến lần khác cứ đem tôi ra giả vờ yêu giả vờ cưới như vậy? Oa hu hu hu...”

Trần Khôi nghe mà lỗ tai ong ong, cuối cùng chỉ bắt được một câu mấu chốt kia. Sắc mặt mới giây trước còn phờ phạc như người chết, giây tiếp theo bỗng bừng sáng như pháo hoa đêm ba mươi. Anh nhảy xuống giường, chộp hai vai Trúc, giọng phập phồng, “Em, em mới nói cái gì? Lập lại cho tôi nghe?”

Trúc trừng đôi mắt bị mascara lẫn eyeliner làm cho nheo nhuốc đen thùi, khàn giọng mắng, “Tôi nói anh là đồ thói tha! Đồ sở khanh! Đồ khốn nạn! Đồ đàn ông bản! Đồ...”

“Trước đó, trước đó nữa!”

“Đồ chó điên cắn người! Đồ xấu xa! Đồ... ưm!!”

Trần Khôi hiển nhiên tự mình quyết định, cái câu nói kia là vọt ra từ cái miệng hung dữ này, vậy thì cứ để anh đích thân chứng thực đi. Người đã trở lại, có ngu mới để vọt khỏi tay lần nữa.

Thanh Trúc bị hôn đến choáng váng, bị đè ra ngay trên thềm, nếu không phải Trần Khôi nhịn không được mà chọc cô khóc nhè mặt mũi tèm nhem, chắc cũng không nhớ ra bản thân mình lúc này có bao nhiêu thê thảm. Cô vùng vẫy, “Buông ra!”

“Không!” Trần Khôi chẳng những không buông, mà còn trằm mình xuống, đem thân thể dán chặt lên người Trúc, để cô cảm nhận được lúc này anh có bao nhiêu nóng bức, bao nhiêu khẩn thiết.

Mặt Trúc nóng lên, đỏ bừng. Cô không dám giãy dụa, ngượng đến mức phải nhỏ giọng, “Tôi, anh trước để tôi rửa mặt đã...”

Trần Khôi nhìn nhìn hình tượng băng sơn mỹ nhân đã hoàn toàn bị phá hủy của cô, gật đầu, “Ừ, vậy thì tắm luôn đi.”

“Tắm... tắm?” Trúc mờ mịt, bỗng dưng bị Khôi nửa ôm nửa bế hướng về phòng tắm, hoảng hốt ôm vách tường phòng tắm ghì lại, “Khoan! Khoan đã! Tôi, tôi, tự làm được...”

Trần Khôi cười sáng lạn, đem từng ngón tay của Trúc vạy ra, “Ngoan, mình là vợ chồng, không cần khách sáo!”

Tay bị gỡ ra, Trúc run rẩy dùng sức nặng của mình ngồi bệt xuống sàn, sống chết không chịu lăn qua thềm phòng tắm, áo cưới cũng bị lôi kéo tới tả, vệt chết còn cứng mỗ, “Ai, ai, ai vợ chồng với anh! Nói, nói nhảm...”

Trần Khôi nhìn tướng ăn vạ của Trúc, ánh mắt cứng chiu bật cười, “Nhảm hay không, phải qua đêm nay mới biết được!” dứt lời liền cúi người vác cô lên vai, giơ chân đóng cửa phòng tắm.

Trúc đang vùng vẫy, lại bị anh đét một cái vào mông, cảnh cáo, “Sàn phòng tắm trơn lắm, em mà còn vẫy, lỡ anh trượt chân té bể đầu rồi sao?”

Lời này thành công khiến vợ yêu cứng người, Trần Khôi cười tùm tùm đặt cô ngồi xuống bên thành bồn, bắt đầu tự giác cởi áo của mình. Trúc ngồi bên thành bồn, nhìn bồn tắm rộng lớn, bên tai nghe tiếng quần áo sột soạt, mặt chín đỏ, cúi đầu không biết làm sao.

Trần Khôi nhìn hai lỗ tai đỏ hồng của cô, vừa tháo dây nịt vừa nói, “Đợi một chút, anh sẽ rửa mặt cởi áo cho em.”

“Tôi, tôi đã nói là tự làm được!” Trúc cuống quýt đáp, đáp xong lại muốn cắn đứt lưỡi mình, tự rửa mặt thì được, còn tự cởi áo... cởi cái gì cởi!

Tự giận mình hơn người ta bốn tuổi, vậy mà đạo hạnh tu hành không đủ, thật là quá mất mặt, Trúc vội vàng xách tà đi tới bên bồn rửa mặt, ra sức chà xuống lớp trang điểm lem luốc kia. Tốc chiến tốc thắng, sau đó nhắm ngay cửa phòng tắm chạy tới.

Trần Khôi nhìn mà bật cười, hai bước lao tới đem người ôm vào lòng. Trúc bị đôi cánh tay săn chắc của Trần Khôi ôm cứng, cảm nhận sức nóng thiêu đốt truyền tới trên lưng, tựa như con thỏ nhỏ run rẩy trong hang sói. Trần Khôi cúi đầu, mút lấy vành tai đỏ như màu áo cưới, cười khê, “Còn muốn chạy, hửm?”

“Tôi, tôi...” Trúc lắp bắp, nhìn bàn tay Trần Khôi chậm rãi gỡ từng nút áo dài, tim đập thình thình như trống trận, cả người run rẩy không yên.

Khôi hôn lên cái gáy trắng trẻo mịn màng của cô, giọng nghiêm túc, “Anh khác với anh ấy. Anh không bao giờ lợi dụng em làm bất cứ điều gì, bởi vì, anh yêu em.”

Nước mắt nóng hổi rơi trên tay Khôi, anh xoay Trúc lại, ép cô lên cửa, hết sức nghiêm túc hỏi, “Anh hỏi lại lần cuối cùng, em có từng yêu anh?”

Trúc bĩu môi, ngược đôi mắt ướt át nhìn Khôi, hai gò má đỏ bừng như hoa, xinh đẹp đến mất hồn. Khôi hít thở từng hơi, chậm rãi cúi xuống, chóp mũi khẽ cọ trên chóp mũi cô, kiên nhẫn lặp lại, “Yêu anh không?”

Trúc hít thật sâu, tràn vào trong mũi là hơi thở nồng cháy của anh. Cô nhìn gương mặt tuấn tú đẹp trai của Khôi, nhìn ra khăn trương lo lắng trong đôi mắt phượng đào hoa của anh, bỗng đứng bật cười trong nước mắt, “Không yêu anh thì còn yêu ai?” vừa dứt lời đã bị anh đè lên cửa mà hôn.

Tiệc đêm chỉ vừa bắt đầu, thời gian ân ái nồng nàn vẫn còn dài, rất dài.

Tại phòng 1113, có người đang chịu thẩm vấn, trong lòng không ngừng oán giận cái đứa em trai cùng cha khác mẹ khốn kiếp kia chơi xấu hết lần này đến lần khác. King Kong, Hồng Thẩm, kể cả Ròng Điên đều bị sức bão của Phan Mỹ đánh bay về nhà, chỉ còn lại mỗi mình Trần Gia Kiệt cố gắng trụ lại.

Phan Mỹ ngồi trên ghế sofa, khoanh tay lạnh lùng nhìn Trần Gia Kiệt ngồi ở đối diện, chất vấn, “Anh khai thật đi, có phải vừa rồi anh định phá đám cưới Trần Khôi phải không?”

Kiệt tiên sinh nhìn nhìn cô gái đang xù lông nhím trước mặt, nuốt nước miếng gật đầu.

Phan Mỹ hít một hơi, giận run người, “Có phải anh không cam lòng để Trần Khôi cưới Đỗ Thanh Trúc? Tiếc nuối?”

Kiệt tiên sinh lập tức phản bác, “Không phải vậy!”

“Vậy thì sao? Phá đám cưới chỉ có hai lý do, một là vì chú rể, hai là vì cô dâu! Anh đừng nói với tôi, mục đích của anh là Trần Khôi?”

“Đúng là vì nó, nhưng mà...”

Phan Mỹ bỗng đứng phắt dậy, quát lên, “Cái gì?”

“Em, em sao vậy? Hừ anh sợ hết hồn!” Kiệt tiên sinh bật ngựa trên ghế, ôm ngực trợn mắt nhìn Phan Mỹ.

Phan Mỹ run rẩy tái nhợt chỉ vào mặt Kiệt tiên sinh, miệng đóng mở một hồi vẫn không nói được cái gì, tức giận phất tay áo bỏ đi. Kiệt tiên sinh không hiểu ra làm sao, nhưng nhìn thái độ kia, hiển nhiên là giận không ít, vì thể vội vàng chạy theo, “Mỹ, Mỹ! Em sao vậy? Có gì từ từ nói!!”

“Buông ra! Cái đồ lừa đảo!”

“Lừa đảo? Anh lừa em cái gì đâu?” Kiệt vội chặn trước mặt Phan Mỹ.

“Anh, anh, anh rõ ràng có ý với Trần Khôi, vậy thì mắc gì lại kéo tôi với Đỗ Thanh Trúc vào dây dưa? Hai anh em các người thật là quá đáng!”

“Em nói nhầm cái gì đó?” Kiệt tiên sinh quát lên một tiếng, bắt đầu hỏ báo lên.

“Anh, và em trai anh... hai người... hai người...” Phan Mỹ bị dọa sợ, lắp bắp.

Kiệt tiên sinh từng bước lần tới, thái độ hăm dọa chẳng khác gì sư tử xông chuồng, “Em nói cho cẩn thận một chút xem nào? Anh với thằng oắt đó làm sao?”

“Anh... anh không phải đàn ông!” Phan Mỹ bí lời, buộc miệng thốt lên.

Kiệt tiên sinh nheo mắt, bắt đầu soạt soạt cởi áo tháo thắt lưng, từng bước tiến tới, “Anh có phải đàn ông hay không, em vẫn chưa rõ?”

Phan Mỹ yếu thế lùi lại, vẫn cái miệng hại cái thân, “Ai, ai mà biết được... anh... anh có sở thích biến thái...”

“Cho nên?”

“Tôi... tôi nghĩ lại rồi... Có thể nào... trả hàng được không?” họ Phan nào đó điếc không sợ súng, anh dũng thốt lên một câu như thế rồi xoay đầu toan bỏ chạy.

Kiệt tiên sinh vươn trảo thủ, một phát chớp lấy người, đem tà áo dài mỏng manh xé toạc. Tiếng thét kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu của Phan Mỹ còn chưa kịp được dịp phát huy, đã bị Kiệt tiên sinh chặn đứng.

Vì thế, đêm đã dài lại càng dài thêm, có hai cô gái nào đó bị anh em họ Trần nổi thú tính vất cho kiệt sức, tháo khớp rã rời toàn thân. Đáng thương, đáng thương thay.

Lại nói, kết quả hôm nay, có người vui có người buồn, cũng có người thấp thỏm không yên. Nói đến cái loại người thấp thỏm không yên như kiến bò trên chảo nóng đó, là đang nói tới King Kong Lê Cao Thắng.

Bởi vì thái độ của Rồng Điền Hoàng Kim Long quá sức đáng sợ, anh lại không thể bỏ cửa chạy lấy người, nên phải ‘theo dõi’ đại thiếu gia nhà hắn suốt một đêm, thật sự là bị dọa cho không ít. Trước quan hệ công khai của Trần Gia Kiệt và Phan Mỹ, Hoàng Kim Long rõ ràng rất không vui, nhưng bởi vì Hoàng Kim Long là đứng trên lập trường của một người cũng theo đuổi Phan Mỹ, cho nên King Kong cho rằng con rồng này không thể chỉ đơn giản là ‘không vui’ được.

Kết quả của một đêm ‘theo dõi’ đại gia nhà rồng, King Kong bị ám ảnh suốt ba đêm liền. Người ta giải stress thì đi bar, uống cồn, nghe nhạc, leo sàn nhảy, tẹt lăm là tán gái giải sầu. Hoàng Kim Long cũng đi bar, nốc cồn, nghe nhạc, nhưng sẽ không leo sàn nhảy, cũng không tán gái, mà là chọc cho người ta đánh nhau. Cái trò nguy hiểm này, từ lúc lấy vợ, King Kong nhà Hồng Thắm đã không chơi nữa, nhưng Hoàng Kim Long là con rồng chứng không ai quản thúc, càng chơi càng lố đà. Cuối cùng chọc ra không ít phiền toái...

Ôi, nghĩ mà sợ, nghĩ mà run rẩy bủn rủn tay chân...

Lê Cao Thắng khóc không ra nước mắt, chẳng biết mình rốt cuộc đã gây nên cái nghiệt gì mà lại kết bạn với một lũ toàn quái thai như Trần Gia Kiệt với Hoàng Kim Long...

21. Chương 21: Ngoại Truyện 3

Dưới sự cố gắng cày cày của vị tiên sinh mặt người dạ thú nào đó, Phan Mỹ cuối cùng cũng ‘trúng thưởng.’ Còn đang suy nghĩ có nên báo tin này cho tiên sinh nhà cô, thì họa lớn ập tới.

Chuyện là, vào một buổi trưa mát trời, Ryan nửa đùa nửa đỡ Phan Mỹ ra khỏi bệnh viện, sắc mặt cực kì khấn trương. Ryan vừa đi vừa nhỏ giọng mắng, “F*ck! Thằng sở khanh đó dám đụng em có bầu! Anh sẽ không tha cho nó, em yên tâm!”

Phan Mỹ đối với tin tức này cũng chẳng có tí ti gì bất ngờ, hơn nữa còn rất bình tĩnh gạt bàn tay đùa đỡ của Ryan ra, vừa phe phẩy quạt vừa đi ra cổng, nói, “Anh à, sở khanh là chừng nào ổng làm em mang bầu rồi bỏ trốn, mới là sở khanh. Trường hợp này phải dùng từ, từ gì ta? À, là dâm tặc!”

Ryan vội chạy tới, nhất quyết phải đùa đỡ Phan Mỹ ra khỏi cổng, còn rất khoa trương tránh cho người khác động trúng cô, mồ hôi đầy đầu, “OK! OK! Dâm tặc thì dâm tặc! Anh sẽ thiên nó cho em!”

Phan Mỹ trợn mắt dừng lại, móc khăn giấy ra chặm mồ hôi trên đầu Ryan, rất bình tĩnh nói, “Làm ơn đi, nói không chừng người vui mừng nhất khi biết em có bầu là ổng đó!”

“The hell?”

“Ổng nói là chỉ cần em có bầu, là ổng sẽ trời được em lại! Hừ, đừng có mơ tưởng! Chị đây còn muốn làm single mom nữa kia!” họ Phan nào đó vừa chống nạnh vừa phá ra cười gian xảo.

Ryan chợt cảm thấy, lúc này người cần lo lắng không phải anh, mà là họ Trần nào đó. Với lại, mang bầu cũng không phải con anh, gấp cái gì gấp? Ryan nghĩ nghĩ, bèn trưng ra bản mặt tươi cười vô lại, sáp tới ôm eo Phan Mỹ, “Michelle, let me be the kid’s god father, how’s that?”

Phan Mỹ đảo mắt liếc xéo con bạch tuộc to tổ chẳng đang bám lấy mình, đánh cái ‘chát’ rớt xúc tu đang quấn trên eo mình, nói, “Nói thì nói, đừng có động tay động chân! Làm cha nuôi cũng được, nhưng không phải nói miệng là xong nha!”

Ryan nghe thế mừng quýnh, vỗ ngực hô, “Mẹ đứa nhỏ yên tâm! Em cứ lo dưỡng thai sinh nở cho tốt, tất cả còn lại, để anh lo!”

Phan Mỹ bật cười, “Cái miệng lanh thiệt nha! Mới có tháng mấy mà học được hết chữ rồi!”

Cả hai đang dung da dung dẻ, chợt nghe có ai gầm lên giận dữ, “MỸ!!”

Phan Mỹ giật thót tim quay lại. Nhìn thấy ba già nhà mình đáng lý đang ở Mỹ mà lúc này lại xuất hiện ngay trước cổng bệnh viện, dáng vẻ cực kì tức giận. Ryan cũng cứng đờ người, không phải vì ba của Phan Mỹ, mà vì người đang đứng như trời chồng bên cạnh ông.

Ba Phan tức giận không kìm nổi, trước cổng bệnh viện xông tới Phan Mỹ, tay vung lên đánh xuống.

“CHÁT!” bốn phía im lặng như tờ.

Từ bác bảo vệ cho tới chú xe ôm, từ anh cảnh sát giao thông cho tới người dừng đèn đỏ, từ thím bán vé số cho tới con chó đang đi ngang qua, tất cả đều chết lặng ngậy người nhìn về nhóm người cực kì nổi bật trước cổng bệnh viện. Suy nghĩ đầu tiên của mọi người là, “Đang đóng phim à? Máy quay đặt ở đâu vậy?”

Ba Phan quát lên, “Mày đứa con gái hư đốn! Tao đánh mà mày dám né hả?”

Đương - sự - suýt - bị - ăn - bạt - tai kiên quyết trốn sau lưng đương - sự - vừa - bị - bạt - tai - oan - uổng, kêu lên, “Ba! Con đang có bầu! Cho dù ba giận con nhưng đứa nhỏ vô tội! Ba, nó là cháu ngoại của ba đó!”

“Nếu nó không phải cháu ngoại tao thì tao đã lấy dao phay rượt mày rồi! Con nhỏ hư đốn! Chờ coi mẹ mày xử mày! Lần này đừng hòng tao can cho mày nha con!!”

“Mẹ có về không ba?” Phan Mỹ lập tức hỏi, dù gì thì đây cũng là điều rất, rất, rất là quan trọng.

“Hừ, vợ tôi bận, không rảnh nhìn tới đứa hư hỏng như cô đâu!” ba Phan khoanh tay hất hàm hừ một cái, rất chi là phong độ.

Phan Mỹ thở phào, lúc này mới có thời gian nhìn tới người vừa thay mình ăn một bạt tai kia. Cô nhìn gò má trắng nõn bị dấu tay in đỏ lừ của Ryan, cố nhịn cười hỏi, “Anh... anh có sao không?”

Ryan liếc xéo cô một cái, “Lần tới gặp mẹ em, nhớ để thằng dâm tặc kia ra mặt, ít nhất nó cũng phải ăn bù cái bạt tai này của anh!”

“Hi, hi, anh còn có thời gian đổi hờn với em hả? Người ta tìm tới luôn rồi kìa! Hạnh phúc chưa? Sung sướng chưa?” Phan Mỹ giờ cùi chỏ cọ cọ hông Ryan, cười rất gian xảo.

Ryan đưa mắt nhìn người thanh niên đang đi tới. Hơn một tháng không gặp, cậu gầy đi. Cặp kính không gọng giắt trên sống mũi thẳng tắp, gò má nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng, còn có viền môi đang mím chặt kia. Ánh mắt cậu ửng đỏ nhìn anh kính ngạc, nhiều nhất là thất vọng.

Nhìn biểu cảm này của Ken, cả Ryan lẫn Phan Mỹ đều giật mình, ‘chết pà rồi, hiểu lầm lớn rồi!’

Ken tiến tới, nhìn Mỹ rồi nhìn Ryan, nở nụ cười chua xót, “Congrats... Chúc mừng hai người...”

Ryan và Phan Mỹ cùng đồng thanh, “Ken...”

Chợt có tiếng người kêu lên, “Em gái! Đi đâu tới đây vậy?”

Ba Phan quay đầu nhìn người đàn ông mặc áo blue trắng, gọng kính vàng, dáng vẻ tươi cười rất chi là đàng hoàng lịch sự đang chạy tới hỏi han ân cần. Người có vẻ ngoài tri thức đạo đức tràn đầy nhưng bên trong biến thái thô bỉ kinh tởm không ai bì kịp đó, ngoài bác sĩ Quân thì còn ai vào đây nữa.

“Anh là ai? Làm gì ở đây? Tụi này không quen anh! Biến!” Phan Mỹ lạnh mặt đuổi người. Lạy hồn, ở đây chưa đủ loạn hay sao lại phọt ra thêm một gã thích quấy rối nữa vậy?

Bác sĩ Quân ôm ngực, vẻ mặt đau khổ, “Em làm anh đau quá! Mới hôm nào mình còn cùng sẻ chia từng hơi ấm...” nôi lấu cá kẻo, bê thui nướng, hột vịt lộn, bia hơi, sò nướng, vân vân...

“Là mày! Thằng sở Khanh!” bác sĩ Quân còn chưa dứt lời, đã bị ba Phan tung cho một quyền vào mặt, ngã lăn ra đất, rớt bể mắt kiếng.

Bác sĩ Quân ôm mặt kinh hãi nhìn người đàn ông tuổi đã lục tuần mà thân thể còn rất cường tráng, cánh tay lộ ra từng bắp thịt cuộn cuộn. Anh tuy là bác sĩ, nhưng cũng không phải là loại thư sinh yếu ớt, vậy mà vừa rồi ăn một đấm không kịp trở tay.

So với những người khác đã sớm kinh ngạc đến độ chết lặng, thì Ryan và Phan Mỹ còn bình tĩnh hơn rất nhiều. Ryan khoanh tay hả hê đứng nhìn bác sĩ Quân, giới thiệu, “Đây là bác trai, ba của Michelle.”

Phan Mỹ đứng ở vị trí an toàn giữa Ryan và Ken, chặc lưỡi lắc đầu nhìn Quân đầy thương tiếc, “Ba của em, nghề nghiệp trước kia là, võ sư quyền anh. Nghề nghiệp hiện tại, chủ quán võ đường. Chúc mừng anh, vừa rồi là cú móc tay trái gia truyền nhà em, anh là người thứ ba ăn trúng mà không bị KO.”

Ba Phan chỉ vào mặt bác sĩ Quân, gầm gừ, “Thằng sở Khanh dám làm con gái tao mang bầu! Còn không bò qua đây nạp mạng?”

Bác sĩ Quân tròn tròn mắt kinh hãi bỏ dậy, nhìn chằm chằm Phan Mỹ, “Mang thai? Em, em trúng rồi?”

Ba Phan vừa nghe vậy liền tức điên người, sấn tới chộp cổ áo Quân, gầm lên, “Mày đừng tưởng bác sĩ là ngon!”

Bác sĩ Quân lần đầu tiên từ khi hành tẩu giang hồ bị người ta dọa sợ, lấp bắp kinh hãi, “Bác, bác, bác bình tĩnh! Bình tĩnh nghe cháu nói đã!”

“Thịt trước nói sau!”

Ngay khi nắm đấm của ba Phan lại vung lên lần nữa, vị bác sĩ nào đó nhắm chặt hai mắt, hét lên, “CHÁU LÀ GAY!”

Nắm đấm dừng lại ngay trước mũi Quân. Ba Phan nheo mắt, “Nói gì? Nói lại lần nữa?”

“Cháu... cháu là gay! Không tin bác thử hỏi hết cái bệnh viện này đi, ai cũng biết cháu chỉ thích đàn ông thôi!”

Ba Phan chậm rãi thu tay, trầm ngâm một chút rồi lại bất ngờ gầm lên như núi lửa phun trào, “Đã thích đàn ông mà còn làm con gái tao có bầu! Giết không tha!”

Thế nên bác sĩ Quân tiếng xấu lây lừng lại ăn thêm một đấm ngã lăn quay. Lúc này mọi người cũng không nhìn được nữa, vội vàng can ngăn. Ryan ôm ba Phan lại, nói lớn, “Bác trai! Bác bình tĩnh! Từ từ rồi nói!!”

Phan Mỹ cũng muốn vào can, lại bị Ken kéo về phía sau. Anh nhìn hỗn loạn trước mắt, sắc mặt nghiêm túc cảnh cáo Mỹ, “Em ở yên đây, để bọn họ tự giải quyết.”

“Nhưng mà ba em...”

“Em đừng lo, bác trai tự biết có chừng mực.” bạn nhỏ Ken đẩy gọng kiếng, bình tĩnh thốt một câu.

Phan Mỹ đang định gào lên, “Ba đánh lộn người rồi!” nhưng đã có vị bác sĩ đang bị đuổi đánh nhanh mồm nhanh miệng hơn.

Bác sĩ Quân tránh một đòn của ba Phan, nhào qua ôm lấy eo Ryan, chơi trò rồng rắn lên mây với ba Phan. Tình hình bức thiết, cuối cùng khóc lên một câu như vậy, “Không phải cháu thật mà! Cháu với Ryan mới là một cặp! Không tin bác hỏi anh ấy đi! Chúng cháu yêu nhau, anh ấy còn từ Mỹ về đây tìm cháu nữa mà!”

Một mối lửa đốt luôn hai nhà, sức công phá của bác sĩ biến thái quả thật cường đại. Phan Mỹ cảm giác được bàn tay đang đỡ mình của Ken cứng đờ. Cả thân hình cao lớn của Ryan bên kia cũng thế. Mà cả ba Phan cũng đang sửng sốt nhìn bác sĩ Quân, lại nhìn Ryan, hỏi, “Ryan, nó nói thật?”

Ryan vắn bụng cánh tay của Quân, dùng một tư thế cực kì đẹp mắt đem bác sĩ Quân ném qua vai, mắng, “F*ck your m*ther!”

Ba Phan lập tức nhào tới tung cước chà đạp bác sĩ Quân, “Dám nói láo! Nói láo nè! Chết mày chưa con! Chưa chết thì nữa nè!”

“Đau! Đau chết con bác ơi!... hu hu hu con không có chấm mút gì hết... thiệt mà...” cổng bệnh viện tràn ra tiếng kêu thống khổ của vị bác sĩ trưởng khoa nào đó, kêu còn lớn hơn cả các chị sản phụ trong phòng sinh khoa phụ sản.

Phan Mỹ thoát nhiên cũng muốn để mặc tên bác sĩ dở hơi kia bị đòn cho bớt biến thái, thế nhưng khi thấy người vô tội đang quỳ lạy khóc lóc van xin thì không khỏi động lòng trắc ẩn.

Đang định nói với ba già không cần đánh nữa, thì bác sĩ Quân, cái tên vừa khiến Phan Mỹ thấy hơi hơi mùi lòng kia đã thay đổi sắc mặt, níu ống quần ba Phan, dáng vẻ sẵn sàng tung tin bán nước nói, “Bác! Cháu biết đứa nào làm con gái bác có bầu! Cháu biết nó! Bảo đảm với bác, cháu bảo kê toàn bộ, bác muốn chém muốn giết, muốn bầm muốn hấp, hay muốn lấu nó cũng được! Hay là bác muốn ngày mai tìm nó ở bên Tàu, thậm nó ở Thái Lan, phèo phổi mỗi thứ bán đi mỗi nước cho nó đi du lịch chết mẹ nó luôn!...”

“Cậu biết nó? Lấy gì làm bằng chứng?”

“Bác, thằng đó yêu con gái bác điên dại luôn rồi! Chỉ cần bác nói bác là ba Phan Mỹ, tự động nó quỳ xuống lạy bác cho coi!”

Ba Phan nghi ngờ nhìn bản mặt xanh tím bầm dập của bác sĩ Quân, hỏi, “Thằng đó tên gì?”

“Trần Gia Kiệt! Nó tên Trần – Gia – Kiệt!” tên bác sĩ biến thái nghiêm trang, chân thành, vô cùng trịnh trọng đem Trần Gia Kiệt ra bán phá giá.

“Trần – Gia – Kiệt!” ba Phan nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ, trong mắt không còn nộ khí, mà chỉ có sát khí, khiến bác sĩ Quân tựa như con chuột nhũi lùi lại mấy thước, nấp sau chân Ryan.

“Ken, đưa nó về trước giùm bác!”

“Vâng.”

Phan Mỹ nhìn ba già hùng hổ nắm cổ bác sĩ Quân ném lên xe Jeep, người lái xe vậy mà lại là ông anh họ kính mến của mình, tự dưng có một dự cảm xấu, vô cùng xấu, cảm thấy nên bắt đầu cầu nguyện cho Trần Gia Kiệt được rồi.

Vì thế, khi trận thế ba người áp đảo xuất hiện trước mặt mình, Kiệt tiên sinh thực sự bị hù cho choáng váng. Anh sững ra nhìn tên bác sĩ nào đấy bầm dập tới tấp, vừa giao người xong đã vội vàng bỏ trốn, lại nhìn đến ba người đàn ông đang đứng trước cửa nhà mình. Người đứng bên trái là anh họ của Mỹ, người đứng bên phải là người cũ của cô, còn người đứng giữa... Kiệt nhìn người đàn ông dẫu đã trung niên mà vẫn còn sáng láng sung sức, tinh thần lập tức lên dây cót, lùi lại một bước, run rẩy nở nụ cười, “Bác trai, đã lâu không gặp, mời bác và mọi người vào.”

Ken hơi ngạc nhiên, thì ra họ có quen biết, nhìn sang anh Tân vẫn đang tùm tùm cười, theo mọi người vào phòng khách. Kiệt bình thần rớt trà. Ba Phan chậm rãi nhâm nhi hết tách trà, đâu còn vẻ nóng giận ngất trời như vừa rồi. Vậy mới nói, cơn giận một khi đã bùng phát ra bên ngoài, thì con người cũng sẽ trở lại lý trí khó chơi hơn nhiều. Kiệt tiên sinh mang vẻ mặt bình thần đóng vai con rể nhu thuận, trong đầu đã sắp xếp xong quá trình người đến đây, cũng đã suy nghĩ xong nguyên nhân hậu quả rồi.

Thứ nhất, việc người đưa ba Phan tới là tên bác sĩ biến thái kia, hơn nữa hắn còn mặc áo blue, như vậy cho thấy bọn họ gặp nhau ở bệnh viện của Nguyễn Quốc Quân.

Thứ hai, cả ba người đều khỏe mạnh lành lặn, chứng tỏ người cần gặp bác sĩ không phải bọn họ, chỉ có thể là Ryan hoặc Phan Mỹ, hai người đang vắng mặt.

Thứ ba, ba Phan xuất hiện ở đây thì không thể nào vì Ryan được, nên chỉ có thể là Phan Mỹ. Nghĩ tới đây, chân mày Kiệt khê nhú, lo lắng cô xảy ra chuyện gì, nhưng nếu cô thật sự xảy ra chuyện, thì bọn họ sẽ không rảnh đến đây khởi binh hỏi tội anh.

Vì thế, Kiệt tiên sinh của chúng ta rút ra một kết luận: Phan Mỹ cần đến bệnh viện, nhưng không bị bệnh. Tức là đi xét nghiệm, mà xét nghiệm cái gì, anh còn phải nghĩ thêm sao?

Bây giờ câu trả lời chỉ là ‘có’ hoặc ‘không’ mà thôi.

Câu trả lời hiển nhiên là: ‘có.’

Bởi vì với tính cách của ba Phan, nếu chuyện này xảy ra thì chắc chắn sẽ có đổ máu. Với cái loại nhân cách không đáng một xu của tên bác sĩ biển thái kia, Kiệt tiên sinh dám đem danh dự của Lê Cao Thắng ra cược, người vô tội ăn đòn oan uổng thay anh là Nguyễn Quốc Quân.

Nghĩ nghĩ, trong lòng lại chêm thêm một chữ: đáng.

Tin tức này mang đến niềm vui hạnh phúc vô cùng lớn lao cho Kiệt tiên sinh, góp phần động viên anh vượt qua khó khăn trước mắt.

Nhưng đối thủ của anh là ba Phan, nên anh không thể xem thường.

Ba Phan đặt tách trà xuống, ngẩng mắt nhìn Trần Gia Kiệt, “Cậu Kiệt, nhìn cậu chắc cũng biết hôm nay tôi đến đây là muốn làm gì rồi, phải không?”

Kiệt thẳng lưng, nghiêm túc nói, “Bác trai, cháu yêu em Mỹ từ lâu rồi, bác cũng đã biết rõ từ trước.”

Ken vẻ mặt ngạc nhiên. Cao Tân anh họ của Phan Mỹ khẽ nhướn mày, ánh mắt thích thú lóe sáng.

“Tôi biết, thì sao?”

“Xin bác thành toàn cho chúng cháu.”

“Vì sao tôi phải thành toàn cho cậu? Cậu đang nằm mơ giữa ban ngày hả? Cậu có khi gì tốt đẹp?”

“Cháu nhận định bản thân mình không có gì tốt đẹp.”

“Cậu đã không có gì tốt đẹp, thì làm sao bảo con gái tôi lấy cậu?”

“Bởi vì cháu yêu em ấy, không dám hứa hẹn gì cao cả, nhưng chỉ cần là điều Phan Mỹ muốn, cháu nhất định sẽ làm được.” thấy ba Phan im lặng, Kiệt bèn nói thêm, “Em ấy chỉ cần ở bên cháu, làm chuyện mà em ấy thích là được.”

“Nếu tôi nói chuyện này tôi về đây là đem Phan Mỹ gả cho Ken, cậu thấy thế nào?”

Kiệt thoáng nhìn người đàn ông lịch sự ngồi cạnh ba Phan, trong lòng run lên, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định đáp, “Bác là ba của Mỹ, bác muốn gả em ấy cho ai là quyền của bác, nhưng cháu mong bác hãy cân nhắc đến hạnh phúc của Mỹ. Bác là người từng trải, bác chắc chắn hiểu rõ gả sai người sẽ hại cả một đời người con gái...”

Ba Phan trừng mắt, sát khí nghi ngút cất lời Kiệt, “Tôi đương nhiên hiểu rõ, vì vậy tôi sẽ không gả con gái tôi cho cậu! Trần Gia Kiệt, cậu nghe rõ cho tôi! Ngày xưa cậu hại nó thê thảm cỡ nào, đau lòng ra sao, còn một lần tông xe suýt mất mạng, vì vậy, đứa con gái này cho dù cả đời không lấy chồng, tôi cũng sẽ không gả nó cho cậu!”

Kiệt đỡ ra, đôi tay đặt trên đầu gối siết chặt lại, anh hỏi, “Bác nói... tông xe?”

“Cậu không biết gì sao? Thật sự không biết? Năm năm trước chẳng phải cậu khua chiêng gióng trống đòi cưới vợ gì đấy? Cậu cưới ai thì cưới đi, mắc gì phải làm âm lên như vậy? Để con gái tôi gấp gáp đi tìm cậu? Cậu có biết lúc tôi nhìn thấy nó người đầy máu bị đẩy vào phòng cấp cứu cảm giác như thế nào không? Tôi nghĩ tôi sẽ mất đứa con này, sẽ mất nó...” ba Phan càng nói càng nghẹn ngào, hốc mắt đỏ hừng nhìn chằm chằm Trần Gia Kiệt.

Kiệt thở hắt, cảm thấy đầu óc quay cuồng, trong tim có gì đó vỡ òa. Anh nhớ lại vết sẹo dài trên chân Mỹ, cô chưa từng nói với anh, anh cũng không muốn hỏi. Là cô không muốn nói, hay vì anh không hỏi? Rốt cuộc, anh là thằng đàn ông khốn nạn đến mức nào đây?

Ba Phan vuốt mặt, kiên quyết đứng dậy, lạnh lùng nói, “Cho nên, cậu đừng bám lấy con gái tôi không buông nữa. Cho dù nó có con với cậu, thì tôi cũng không gả nó cho cậu. Dù gì thì con bé cũng rất thích

làm single mom, coi như tôi thành toàn ước nguyện bao lâu nay của con gái tôi. Con ai thì cũng là cháu ngoại của tôi, Phan Khiêm này dư sức nuôi được mười đứa cháu không cha!”

Trần Gia Kiệt ngồi thẫn thờ, mặt mày tái mét đại ra, hai hốc mắt đỏ tởm máu. Ba Phan cũng chẳng thèm liếc tới dáng vẻ như con chó nhỏ bị bỏ rơi kia, dứt khoát bỏ về. Cao Tân, anh họ của Phan Mỹ trước khi ra về còn thân mật vỗ vai Trần Gia Kiệt, cười nhe hai cái răng khểnh nói, “Chúc cậu cách mạng có ngày thành công. Niệm tình quen biết, tôi cho cậu hay một tin tốt, đó là lần này Phan lão gia chỉ về một mình, nên cậu mau chóng giải quyết cho xong cửa này trước khi Phan phu nhân về tới. Người anh em, haha, bảo trọng nha!”

Phan Mỹ đứng ngồi không yên trong phòng khách, cậu mợ và các chị em trong nhà cũng đứng ngồi đầy phòng, chờ ba Phan về đến.

Thấy người về tới, Phan Mỹ vội vàng gọi, “Ba...”

Ba Phan cắt lời cô, “Mày mau thu dọn hành lý, đổi vé máy bay, theo tao về Mỹ!”

“Ba nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết! Tao tưởng mày lớn rồi, biết khôn rồi, mấy năm qua thấy mày trưởng thành, đàng hoàng nghiêm trang, mới yên tâm để cho mày tự do. Nhưng ba để cho mày tự do, đâu có nghĩa là ba muốn mày quay lại tạt vào mặt ba mày một cái như vậy?”

“Ba...” hai mắt Mỹ rưng rưng, nghẹn ngào nhìn ba Phan.

Ông ngồi phịch xuống ghế, hai mắt ửng đỏ nhìn cô, giọng khàn khàn, “Thằng đó hại mày ra nông nỗi này, sao mày còn không biết khôn? Sao cứ phải đâm đầu vào nó? Nó có gì hại ho? Nó biết thương mày, biết đau mày, biết lo lắng cho mày, biết nghĩ cho mày không? Nói nó thương mày, thương như vậy mà là thương sao con?”

Mỹ bật khóc quỳ xuống chân ba Phan, “Ba ơi, ba...”

Mợ và chị Thu ba nhìn cũng xót dạ, vội vàng đỡ Phan Mỹ, nói, “Dượng tư, có gì từ từ nói, con nhỏ mới cần thai, chưa thể đi tàu xe máy bay được đâu, có tức có giận thì cũng phải đợi cái thai cứng đã.”

Ryan đứng một bên, nhin không được nữa mới xúc động lên tiếng, “Bác trai, đừng trách Michelle, chuyện không phải như bác nghĩ đâu...”

Còn chưa dứt lời, đã bị ba Phan trầm giọng cắt ngang, “Cậu còn dám nói? Uống cho tôi coi cậu như con cháu trong nhà, thấy em nó lầm lỡ, cậu còn không biết can gián mà còn hùa theo!”

Ryan kêu lên, “No! Cháu...”

Ba Phan hậm hực phun một câu, “Tạm thời tôi không muốn thấy mặt cậu!” đem Ryan đá ra khỏi nhà.

Ryan đứng trước cổng, nhìn Ken gấp gáp, “Ken, nghe anh nói, chuyện không phải như vậy đâu!”

Ken lạnh lùng nhìn Ryan, đem điện thoại của Ryan ném qua, nói, “Gọi người tới đón anh về đi, đợi bác trai hết giận rồi hãy nói sau.”

Ryan ảo não nhìn bóng lưng của Ken bên kia cổng sắt, đấm ngực dậm chân kêu lên, “Anh vô can mà!” rồi như nghĩ ra gì đó, vội vàng nhấn số gọi cho Trần Gia Kiệt.

Ít phút sau đó, khi Trần Gia Kiệt ngồi đối diện Ryan và bác sĩ Quân bị đánh cho thê thảm trong phòng khách nhà mình, rất không khách khí lườm Nguyễn Quốc Quân mà phang cho một câu, “Đáng kiếp!”

Nguyễn Quốc Quân la lên bai bãi, “Cậu nói vậy mà nghe được à? Tôi có chấm mút gì đâu mà bị ăn đòn thay cậu? Trong chuyện này tôi hoàn toàn vô tội!”

Lê Cao Thắng ngồi một bên lại ném cho một câu, “Ai bảo anh nhiều chuyện hóng hớt làm chi? Ăn đòn là đáng!”

Kiệt tiên sinh lại ném cho bác sĩ Quân một ánh mắt khinh thường.

Ryan lúc này đã hạ được chút hỏa, mới nói, “Bác trai vừa nghe tới tên cậu đã tỏ rõ thái độ không muốn dây dưa. Lần này cậu làm sao được thì làm, đợi vài ngày nữa bác gái cũng theo về tới, lúc đó là trở tay không kịp.”

Bác sĩ Quân cũng chen họng vào, “Đúng rồi, lúc đầu đánh tôi chỉ là hả giận, lúc sau nghe tên cậu thì muốn giết người. Trần Gia Kiệt, nói thật đi, có phải lúc trước cậu đã làm ra chuyện tốt đẹp gì rồi không?”

Câu nói này, Ryan, Lê Cao Thắng, bác sĩ Quân, thư kí Nam, cả Hồng Thắm đều ngẩng đầu chăm chú nhìn Trần Gia Kiệt. Chỉ thấy bản mặt thối tự dưng ửng đỏ, hai mắt sụp xuống, dáng vẻ như con chó nhỏ bị phạt nhin đói, mím chặt môi.

Cái antena dò tín hiệu của quân sư Thắng lập tức í a í e, vẻ mặt tuy nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại cực kì háo hức, hỏi, “Cậu nói đi! Không nói rõ ngọn nguồn thì biết làm sao mà trị?”

Kiệt tiên sinh ngậm kín như bưng.

Vào lúc này, bản chất biến thái của bác sĩ Quân bỗng dưng trở dậy, bộ mặt ngả ngớn đều giả nói, “Này, không phải ngày xưa người ta đã bắt gặp cậu đang giở trò dâm tặc với con gái cưng nhà người ta đấy chứ?”

Hai mắt Trần Gia Kiệt tóe lửa bắn về phía bác sĩ Quân. Nhưng bác sĩ Quân là loại biến thái da dày thịt béo cỡ nào, chẳng những không sợ, còn cười đến sung sướng, “Tôi nói đúng rồi, phải không? Há há há! Trần Gia Kiệt, cậu cũng không phải dạng vừa đâu nhỉ? Ăn con người ta sít sao! Chả trách ba người ta nhìn cậu không vừa mắt!”

Kiệt tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên bác sĩ vô đạo đức nào đấy đang cười đến xái quai hàm, chợt thốt một câu, “Nhìn tôi không vừa mắt là ba vợ tôi chứ không phải vợ tôi. Đỡ hơn anh, đến nhìn thấy anh người ta cũng sợ chướng mắt!”

Nụ cười trên mặt bác sĩ Quân phụt tắt, hai mắt hình viên đạn bắn vèo vèo, “Con mẹ nó...” bác sĩ Quân không nhin được phun tục.

“Hòm thuốc ở đây rồi!” luật sư Cường từ nhà sau đi ra, ôm theo thùng thuốc, thành công đem những lời thô tục sắp sửa phun trào của bác sĩ Quân nhồi trở vào.

Lời nói của bác sĩ Quân quả thật vẫn luôn luôn biến thái như thế, lại có ngờ đâu nói bậy nói bạ trúng tùm lum tùm la. Mọi người lúc này nào có quan tâm đến bác sĩ Quân đang bị luật sư Cường chà cồn lên mặt kêu la ỉ ôi, chỉ đua nhau nhìn Kiệt tiên sinh đỏ mặt cúi đầu, trong lòng đều đồng thanh mắng, con mẹ nó, làm xong rồi mới đỏ mặt, đỏ mặt cho ai coi?

Lê Cao Thắng bắt đầu sử dụng vốn liếng duyệt qua không biết bao nhiêu bản thảo của mình mà suy luận, “Như vậy, có nghĩa là trong mắt bác trai, thì cậu chính là một tên yêu râu xanh không hơn không kém. Cho nên sẽ đối với cậu đủ bề bề phòng, phản kích, tường rào chiến hào sẵn sàng mọi hướng đối địch. Nói vậy ngày xưa Phan Mỹ xuất ngoại khẩn cấp như vậy, cũng có phần góp sức của bác trai. Sau đó lại có chuyện tai nạn kia... Bây giờ người làm cô ấy lớn bụng lại là cậu, thẳng nhóc quỷ mà ông ấy vẫn luôn đề phòng khi xưa...”

Bác sĩ Quân cười không hề phức hậu, “Khà khà, Trần Gia Kiệt, cậu lần này ôm đòn rồi! Cậu có biết tôi ăn một đấm móc trái của ông già bạo lực đó mà gãy luôn mắt kiếng không? Lần này cậu ít nhất phải ăn hai, à không, mười đấm!”

Kiệt tiên sinh bĩu môi liếc bác sĩ Quân một cái, “Đấm móc trái gia truyền nhà Phan Mỹ, tôi ăn còn sớm hơn anh mười mấy năm kia!”

Lê Cao Thắng làm bộ giật mình châm chọc, “Ồ, thì ra là ăn đòn mà lớn à? Cậu cũng thật là trẻ trâu quá nhỏ!”

Ryan cau mày hỏi, “Vậy giờ cậu tính sao?”

Kiệt tiên sinh nghiêm túc đáp, “Tôi nghĩ cần gặp riêng Mỹ trước...”

Ryan lắc đầu ngao ngán, “Sợ là không được...”

“Không được cũng phải được, tôi... có vài lời nhất định phải nói với em ấy...” Kiệt cười ảm đạm.

Quả nhiên, dự đoán của Kiệt tiên sinh linh ứng như thần. Phan Văn, cậu em họ của Phan Mỹ đứng bên kia cổng sắt, nhe hàm răng trắng sáng cười một cái với hai người, nói, “Mấy anh về đi, bác tư với ba em đã dặn không được mở cửa cho người lạ.”

Kiệt tiên sinh trưng ra bộ mặt tươi cười lịch sự, nói, “Anh không phải người lạ, anh là bạn trai của Mỹ, em để anh vào gặp bác trai một chút đi.”

Phan Văn làm ra vẻ khó hiểu, “Không phải đâu. Chồng chưa cưới của chị Mỹ là anh Ken mà.”

“Ken?” Kiệt hơi ngẩn ra một chút.

Phan Văn gật đầu, “Dạ, anh Ken cùng với bác tư về tìm chị Mỹ.”

“Phiền em gọi cậu ấy xuống gặp anh được không?”

“Hồi nãy anh ăn uống xong bây giờ đang nằm ngủ trong phòng chị Mỹ rồi. Mẹ em dặn không được làm ồn, để hai anh chị nghỉ ngơi.”

Mặt Kiệt tiên sinh xụ xuống.

Phan Văn tự giác lùi lại hai bước, nói, “Vậy nha, anh về đi. Nếu không để ba em gọi dân phòng tới đuổi là mệt nha.”

Phan Văn đi rồi, Kiệt tiên sinh trở lại quán cà phê ở đầu đường, tìm Ryan hỏi, “Chuyện này là sao? Vì sao Ken lại là chồng chưa cưới của Mỹ?”

Ryan nhai hột trân châu trong miệng, cũng bực dọc đáp, “Làm gì có chuyện đó, hai người họ chia tay từ năm năm trước rồi. Chỉ là bạn bè bình thường.”

“Sao anh chắc chắn?” quân sư Thăng không nhịn được mà hỏi.

“Cậu không tin Michelle?” Ryan ngược mắt nhìn Kiệt.

“Tôi tin cô ấy, nhưng không tin ba cô ấy.” Kiệt tiên sinh đáp.

“Bác trai quả thật rất yêu thương Michelle.” Ryan gật gù.

“Vậy là sao? Bây giờ nhà bên đó thủ thành cứng như vậy, các người định làm gì?” bác sĩ Quân vừa khuấy đường trong ly vừa nói.

Thăng nhìn cái ly cà phê đen bị đổ đường thành chè của bác sĩ Quân với vẻ tỏm lợm, nói, “Sao cậu không gọi sửa đá?”

Bác sĩ Quân tròn mắt, “Tôi thích cà phê đen mà? Đáng uống ngon hơn.”

Vậy chớ còn đổ hết hủ đường vô làm gì? Mọi người trợn trắng mắt, quyết định bỏ qua vấn đề đường muối vô bổ này. Bàn tính một hồi, vẫn không nghĩ ra cách nào để gặp được Phan Mỹ, ngay cả di động gọi vào cũng là do ba Phan bắt máy, thật sự là quá hù dọa người ta rồi.

Vào lúc này, bản chất biến thái trời sinh của tên bác sĩ nào đấy lại bất ngờ phát huy. Nguyễn Quốc Quân ngẩng đầu nhìn cả đám mặt ủ mày ê, khó hiểu gãi đầu, “Các cậu có phải nghĩ quá rồi không? Cửa chính đi không được thì đi cửa hậu, cửa hậu không được thì cửa hông, cửa hông không được nữa thì leo tường.”

Luật sư Cường da mặt giật giật, nói, “Đó là xâm nhập gia cư bất hợp pháp.”

Bác sĩ Quân ngớ ra, vội vàng cười hề hề, “Đó là giả thuyết, giả thuyết thôi mà...” nghĩ nghĩ, lại nghiêm túc thêm một câu, “Anh không có ý định làm vậy đâu, thật đó, anh thề là anh chưa từng có ý định leo tường vào nhà em!”

Luật sư Cường khóe mắt run rẩy nhìn bác sĩ Quân như nhìn đạo tặc, lặng lẽ nhích ghế xa ra một chút.

Ánh mắt Kiệt tiên sinh nhìn bác sĩ Quân lóe lên đáng sợ, khiến mọi người đều có một dự cảm xấu, cực kì xấu.

Quả nhiên, Kiệt tiên sinh gõ gõ ngón tay trên bàn, trầm ngâm nói, “Công thì hơi cao, nhưng bức tường bên hông thì không đến nỗi nào...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-tuoi-tre>